

പുനർജനനം



മിസ് ജെ. ആർ. ജോഷി M. A.

Handwritten text on a piece of paper:
3536
7536
ശ്രീ. ജെ. ആർ. ജോഷി
പുനർജനനം

1, ക 8 ണ.

പുനർജനം

നോവൽ

പുനർജനം

മിസ്സ് ജെ. ആർ. ജോഷി-പാ എം. എ.

നൊമ്പതിപ്പൂ
കോപ്പി 1000
1952 ജൂൺ
വില രൂപാ ഒന്നര

പ്രസാധനം:

ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം ബുക്കു ഡിപ്പോ, തുറവൂർ

മുദ്രണം:

ഇൻഡ്യാപ്രസ്സ്, കോട്ടയം.

പുനർജനനം

അദ്ധ്യായം 1

കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾ

സുമുഖനായ ഒരു യുവാവ്; അയാളുടെ നെററിത്തടത്തിൽ ചിന്താരേഖകൾ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു; ഒട്ടിയ കവിളുകൾ; നിഷ്ഠി വങ്ങളായ നയനങ്ങൾ; കൃതമായ ശരീരം; മുഖത്തു് അപ്പോഴപ്പോൾ ഒരു പ്രസരിപ്പു് പ്രത്യക്ഷമായി മറയുന്നു. ചൈനാ സിൽക്കുകൊണ്ടുള്ള സൂട്ടു് ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തൊപ്പി കക്ഷത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. കോട്ടിന്റെ ചേപ്പിൽ ഫൌണ്ടൻപേനയും ടൈപ്പുടെ നിറത്തിലുള്ള ഒരു ചേപ്പും; ഇടതുകൈയിൽ ഒരു റിസ്റ്റവാച്ചു്; ഇത്രയുമാണു് അയാളുടെ വേഷവിധാനങ്ങൾ. ആ യുവാവു് റോഡിൽ കൂടി മന്ദംമന്ദം നടക്കുന്നു. അയാളുടെ നടപ്പുകളാൽ ചിന്താസാഗരത്തിൽ നീന്തുകയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും.

ജ്വലമാസം; കാഴ്ചജ്വലകൾ തൂന്നിട്ടു് ഏതാനും ദിവസങ്ങളെ അയിട്ടുള്ള. ഉച്ചതിരിഞ്ഞു, കട്ടികൾ വീടുകളിലേക്കു് മറയ്ക്കു ലിലുകളിലേക്കും പായുന്നു. പ്രൊഫസറന്മാരുടെ ശാസനയിൽ നിന്നും ക്ലാസ്സുമുറിയിലെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നും വിമുക്തരായ തിൽ അവർ ആനന്ദം അടയുന്നു. ചിലർ കാഴ്ചജ്വലിലെ അദ്ധ്യയനത്തെ വിമർശിക്കുന്നു; മറ്റുചിലർ പുതിയൊരടിമിനെ വണ്ണി

ക്കുന്നു; വേദം ചിലർ ഫുട്ട്ബോൾമാച്ചിനെ; ഇനിയും ചിലർ അന്നുരാത്രിയിൽ നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടുകച്ചേരിയെ; ആകപ്പാടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള സംസാരവും ചിരിയും.

നമ്മുടെ യുവാവ് ഇതിലൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ചില പ്ലോറും ഇൻഷുറൻസ് ചക്രമായി അടുത്തുകൂടി കടന്നുപോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ ഒന്നു വോക്കോ; പെട്ടെന്ന് അധ്വാനമുഖനാകും; ചിന്തയിൽ ചയിക്കാ. ഇങ്ങനെ അല്പദൂരം നടന്നശേഷം റോഡരികിലുള്ള ഒരു ഷാപ്പിലേക്കുകയറി. അവിടെ ശീതളപാനീയങ്ങളും ചില്ലറ സ്റ്റേഷനറികളും വില്പനയ്ക്കുണ്ട് അകത്തു് ഒരു വശത്തു കിടക്കുന്ന മേശകളുടെ ചുറ്റും വിദ്യാർത്ഥികൾ നിരന്നിരിക്കുന്നു. അവരുടെ തലയ്ക്കുമീതെ പകാ ചലിക്കുന്നു. യുവാവും അകത്തു കടന്നിരുന്നു് ഒരു ഗ്ലാസ് സൂപ്പുതു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. കിട്ടിയതു പൊട്ടുന്നു കുടിച്ചുതീർത്തിട്ടു് വീണ്ടും ഒരു ഗ്ലാസ്സുകൂടി ചോദിച്ചു. അവിടെ ഇരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ അയാളെ "ഋക്ഷിച്ചുനോക്കി. അയാളാകട്ടെ, അതിലൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ റോഡിലേക്കുതന്നെ നോക്കി ചിന്തയിലാണു് ഇരുന്ന. ഭൂതപ്രാൻ സർവ്വതു് മേശപ്പുറത്തു പെച്ചു. എന്നാൽ അയാളതു കണ്ടില്ല. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായ അയാളുടെ ചിന്താമഗ്നത ആ ഭൂതപ്രാൻ അതുതപ്പെടുത്തി. മറ്റു വിദ്യാർത്ഥികൾ അവരുടെ ആവശ്യം നിറവേറ്റി പൊയ്ക്കുഴിഞ്ഞിട്ടു റോഡിലേക്കു നോക്കി ഒരാൾമാത്രം നിശ്ചലനായിരിക്കുന്നതുകണ്ടാൽ എങ്ങനെ അതുതപ്പെടാതിരിക്കും? നേരംഅധികം കഴിഞ്ഞു. സർവ്വത്തിലിട്ടിരുന്ന ഐസ്ക്രീമുഴുവൻ അലിഞ്ഞു. "സൂപ്പുതു് തണുത്തുപോകും സാർ." ഭൂതപ്രാൻ ഓർമ്മിച്ചിട്ടു. യുവാവ് തലയെത്തി അയാളെ നോക്കി; ഒന്നു ചിരിച്ചു; ഗ്ലാസ്സു് കൈയിൽ എടുത്തു.

"എടോ സർവ്വതു് തണുത്തുപോവുകയല്ല, ചൂടാകുകയാണു്." എന്നു പറഞ്ഞു. ഭൂതപ്രാൻ ലജ്ജിച്ചു.

യുവാവ്:-എന്തെല്ലാമാണു് വിശേഷം! എങ്ങനെ കഴിയുന്നു!

ഭൂതൻ:-ഒരുവിധം.

ആ യുവാവാരാണെന്നും ആ ഭൂതൻ അല്പനേരം ആലോചിച്ചു.

ഭൂതൻ:-അയ്യോ! സന്ദേശങ്ങൾ സാറപ്പേ? കണ്ടിട്ട് എത്രനാളായി? എന്താണ് ഇങ്ങനെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നത്! വല്ലതും സുഖക്കേടായിരുന്നോ?

യുവാവ്:-(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ഒന്നുമില്ല.

ഭൂതൻ:-സർ എവിടെയാണ് താമസം?

യുവാവ് ആ ചോദ്യം കേട്ടതേ ഇല്ല. അയാളുടെ ദൃഷ്ടികളും ശ്രദ്ധയും റോഡിലേക്കു പാഞ്ഞു. പുതുതായി അകത്തുകടന്ന ഒരാൾ "ഐസ്ക്രീം" എന്നു ഉച്ചത്തിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു കേട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അനന്തരം സർവത്തിന്റെ വിചകൊടുത്തിട്ട് റോഡിലേക്കിറങ്ങി.

ഒരു പുതിയ ആസ്റ്റിൻ കാർ ഷാപ്പിന്റെ നടയിലെത്തി. ഒരു യുവതിയാണ് അത് ഓടിച്ചുവന്നത്. മറ്റാരും കാറിയില്ല. ഏതാണ് ഈ യുവതി? കഷ്ടിച്ചു ഇരുപതുവയസ്സു പ്രായം; ദൃഢഗാത്രം; അതീവ സുന്ദരി; തലമുടി ബാബുചെയ്തിരിക്കുന്നു; നൊറിയെങ്കിലും സി.ജൂ.പ്പോട്ട്. ഭാഗ്യമുള്ള നീല സിൽക്കുസാരിയായി തിന്നിണങ്ങിയ ബ്ലൗസ്സും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവളുടെ ദൃഷ്ടി ആ യുവാവിൽ പതിഞ്ഞു. "ഹല്ലോ" എന്നവൾ ഉച്ചരിച്ചതും കാർ ബ്രേക്ക് ഇട്ടു നിർത്തിയതും ഒരേ ക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞു.

യുവതി:-(സന്ധിതാ) മിസ്റ്റർ സന്ദേശം, എപ്പോൾ വന്നു യുവാവിന്റെ മുഖത്തു മനോഹരത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ ഹായ പ്രത്യക്ഷമായി.

യുവാവ്:-അല്ല, മിസ്സ് ഇങ്ങിരണ്ടോ? ഞാൻ ഇന്നുരാവിലെ വന്നു.



അദ്ധ്യായം 2

സ്വാമിനാഥൻ

ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച സംഭവങ്ങൾക്ക് മൂന്നു വർഷംമുമ്പു നടന്ന ചില കാര്യങ്ങളാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ചേർന്നത്.

മദ്ധ്യവേനൽ കഴിഞ്ഞു കാലേജ് തുറന്ന ദിവസം. ഇംഗ്ലീഷ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ജൂനിയർ ബി. എ. ക്ലാസ്സിലെ ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ പരസ്പരം പരിചയപ്പെടുന്നു. മറുചിലർ വരാതെയിത് ലാത്തുന്നു. ക്ലാസ്സിൽ ഒരു സീറ്റിൽ ഒരാൾമാത്രം സ്വസ്ഥമായിരുന്നു വായിക്കുന്നു. വളരെ പഴക്കംചെന്ന ഒരു കോട്ടു മുഷിഞ്ഞ ഒരു മുണ്ടും ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അര ഇഞ്ചു ഘനത്തിൽ പൊടി അടിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പഴയ ഫെൽറ്റുതൊപ്പി ശിരസ്സിലുണ്ട്. അതിന്റെ തയ്യൽ അൽപം വിട്ടുപോയിട്ടുള്ളതിൽകൂടി കുറെ തലമുടി എത്തിയൊക്കുന്നു. അയാൾക്ക് പതിനെട്ടുവയസ്സ് പ്രായം വരും. ചുറ്റും നടക്കുന്ന ബഹളങ്ങളൊന്നും അയാൾ അറിയുന്നില്ല. അതിലൊന്നും താല്പര്യമില്ല.

മണി അടിച്ചു. പുഴമണിന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ ക്ലാസ്സിൽ കയറി; ഒരാൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയുടെ തോളിൽ തട്ടി; അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. “മിസ്റ്റർ, എന്റെ സീറ്റിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്.” ആഗതൻ നല്ല ആദരഗ്രഹണം ദീർഘകായനാണ്. കണ്ണാടി ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആഡംബരഭംഗങ്ങളുള്ള ഒരു രസികനാണെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽതന്നെ ഉറപ്പിക്കാം. വസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു സുഗന്ധം പാറുന്നു. ഒന്നാംതരം സിൽക്ക് ഷൂട്ട്, സ്വർണ്ണിസ്റ്റുവാച്ചു; രത്നചക്രമായ മോതിരം; ഇ

തെല്ലാം കണ്ടാൽ പണക്കാരനാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥി എഴുന്നേറ്റു. “ഇവിടെ പുസ്തകങ്ങളൊന്നും കണ്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇന്നുപോയതാണ്.” എന്നു പറഞ്ഞു. അയാൾ അടുത്ത സീററിചേക്ക് മാറി ഇരുന്നു.

ആഗതൻ:—എന്റെ പേര് സപാമിനാഥൻ എന്നാണ്. നിങ്ങളുടേതോ?”

“സുന്ദരശൻ.”

“മിസ്റ്റർ, നിങ്ങളുടെ തലമുടി തൊപ്പിക്കുങ്ങളിൽ ഇരിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന ആ കാഴ്ച വളരെ നേരമായിരിക്കുന്നു. അശോകന്റെ കാലത്തുള്ള ഈ തൊപ്പി പ്രദർശനത്തിനായുകൊടുക്കണം. നിശ്ചയമായും ഒരു സമ്മാനം കിട്ടും.” ഇത്രയും പറഞ്ഞു അയാൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

സുന്ദരശൻ മൗനം ഭീക്ഷിച്ചു. മദ്രാസിൽ വന്നതുമുതൽ ആളുകൾ അയാളെ ഈ വിധം കളിയാക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ അയാൾ അതു ഗണിച്ചുമാക്കുന്നില്ല.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രൊഫസർ ക്ലാസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെങ്ങോ നിൽക്കുമായി. പ്രൊഫസർ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഒന്നു ചുറ്റിനോക്കി. അനന്തരം രജിസ്റ്റർ തുറന്നു കുട്ടികളുടെ പേരെഴുതാൻ തുടങ്ങി. ഓരോരുത്തരുടെയും പേരെഴുതുമ്പോൾ അവരുടെ യോഗ്യതകളും ആരാഞ്ഞുവന്നു,

“സുന്ദരശൻ, ഏതു കാളേജിൽനിന്നാണ്?”

“ഇൻറർമീഡിയറ്റ് കാളേജ് പാലയംകോട്ട.”

“ഏതു ക്ലാസ്സിലാണ് ഇൻറർ പാസ്സായത്?”

“ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ.”

“റാങ്ക്.”

“ഫസ്റ്റ്.”

സുന്ദരശന്റെ പേരെഴുതി. സപാമിനാഥനോട്.

“നിങ്ങളുടെ പേര്?”

“സപാമിനാഥൻ. പി. സി.”

“എത്ര കാഴ്ചജീൽനിന്നും?”

“കൽക്കട്ടാ പ്രസിഡൻസികാഴ്ചജീൽനിന്നും.”

“കപാളിഫിഷേഴ്സൻ?”

“ബി. എസ്. രണ്ടുപ്രാവശ്യം തോറും.”

“ഇൻററിനും ഏതുക്ലാസ്സിൽ പാസ്സായി?”

“ഞാൻ ഇൻറർ പാസ്സായിട്ടില്ല. ആക്സഫോർഡിൽ നാലു വർഷം അണ്ടർഗ്രാഡുവരായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. അതിനുശേഷം എന്റെ പേരു വെട്ടിക്കളഞ്ഞു. സീനിയർ കോംബ്രിഡ്ജ് പാസ്സായിട്ടുണ്ട്.”

വിദ്യാർത്ഥി കളുടെ എല്ലാം ശ്രദ്ധ അയാളിൽ പതിഞ്ഞു.

പ്രൊഫസ്സർ:- (സസ്മിതം) അപ്പോൾ നിങ്ങൾ നേരമുറപ്പാക്കിനായി പറയുകയാണ്; അല്ലേ?

സ്വാമി:- (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) എന്തെങ്കിലും ഒരു ജോലി വേണമല്ലോ.

വിദ്യാർത്ഥികൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പ്രൊഫസ്സർ മറുഭാവമെടുത്തു വിവരങ്ങൾ ആരാഞ്ഞുതുടങ്ങി.

പേരുകൾ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു.

“എനിക്കെല്ലാം ജോലിയുള്ളതുകൊണ്ട് പത്തു മിനിട്ടു നിങ്ങൾ ശാന്തരായിരിക്കണം.”

പ്രൊഫസ്സർ പുറത്തേക്കുപോയി. സ്വാമിനാഥൻ സുന്ദരൻ നേരെ തിരിഞ്ഞു. “നിങ്ങളുടേതാണോ ഇത്? ഇതാണോ ഇൻററിനും ഫസ്റ്റ്?”

സുന്ദരൻ:- (വിനയപൂർവ്വം) അതെ.

സ്വാമി:- അല്ല. നിങ്ങൾ ആളു കരകേമനാണല്ലോ. കടിഞ്ഞാണു പൊട്ടിച്ചുകൊണ്ടോടുന്ന കുതിരയെപ്പോലെയാണല്ലോ കടന്നുപോകുന്നത്! ഈയുള്ളവൻ കള്ളക്കായയെപ്പോലെ ഒരിടത്തു അടിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ഏതായാലും മിസ്റ്റർ സുന്ദരൻ, ഒരു കായ്കത്തിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. ഞാൻ വെ

റും ഒരു ലോഹർ; നാം തമ്മിൽ സ്നേഹിതന്മാരായാൽ ലോകർ നിങ്ങളെ പൂർണ്ണമായിരിക്കും.

സുന്ദരേശൻ സാഷ്ടം സപാമിനാമനെ നോക്കിയതല്ലാതെ യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. സപാമിനാമൻ തന്റെ പുതിയ കൂട്ടുകാരന്റെ കരം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു പാഞ്ഞു.

“ഏതായാലും നമുക്കു സ്നേഹിതന്മാരായി കഴിയണം. (മറ്റു വിദ്യാർത്ഥികളോട്) സുന്ദരേശനും സപാമിനാമനും സ്നേഹിതന്മാർ; നല്ല ചേർച്ച, ഇല്ലെ? സുന്ദരേശൻ പുസ്തകപ്പുഴ; സപാമിനാമൻ “അപ്പാറുഡേറു” ലോഹർ! ഈ കൂട്ടുകെട്ട് ഒരു പുതുമയായിരിക്കും.”

വിദ്യാർത്ഥികൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഹസ്തതാഡനം മുഴക്കി. ശബ്ദം പ്രൊഫസ്സറുടെ കർണ്ണങ്ങളിൽ പതിച്ചു. അദ്ദേഹം ഓടിപ്പോയി. കോലാഹലങ്ങൾ എല്ലാം ശമിച്ചു.

“എന്തിനാണു കൈകൊട്ടിയത്?”

ആരും ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല.

പ്രൊഫസ്സർ (സന്തോഷം.) “മേലാൽ ഇങ്ങനെ കാനിക്കരുത്. നിങ്ങളെല്ലാവരും അറിവുള്ളവരാണ്. അതനുസരിച്ചു പെരുമാറണം. നിങ്ങളുടെ ചുമതലയ്ക്കു ഉത്തരവാദിത്വവും മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കണം.”

സപാമിനാമൻ മെല്ലെ പറഞ്ഞു:—“ചീയറിഷയാ, വെൽ സെഡ്.”

പ്രൊഫസ്സർ അതു കേൾക്കാതിരുന്നില്ല.

“അതാരാണ് പറഞ്ഞത്?” അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടികൾ സപാമിനാമനിൽ പതിഞ്ഞു.

എഴുന്നേറ്റു അധോമുഖനായി നിന്നുകൊണ്ടു അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ അങ്ങു പറഞ്ഞത് സമ്മതിക്കുകയായിരുന്നു.”

ക്ലാസ്സിലെ വിദ്യാർത്ഥികളും പ്രൊഫസറും ചിരിച്ചു.



അദ്ധ്യായം 3

പരസ്വരാന്വേഷണം

സുന്ദരേശൻ ഒരു അനാഥ ബാലനാണ്. അവന്റെ ജനന ശേഷം മൂന്നു വർഷത്തിനുള്ളിൽ മാതാവു് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. പുത്രനെ വളർത്തേണ്ട ഭാരം പിതാവിനായി. പിതാവായ മുത്തുസപാമി ഒരു ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ സാമാന്യം ധനികനായ ഒരു ജമീന്ദാരാ. മുത്തുസപാമി ഒരു സക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥനായി കാണാൻ ജമീന്ദാർ അറിച്ചു. അങ്ങനെ മകനെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിച്ചു. മുത്തുസപാമി നല്ല ബുദ്ധിമാനായിരുന്നതിനാൽ പ്രശസ്തമായി ബി; എ. ബിരുദം നേടി. സിവിൽസർവീസിലേക്കുള്ള മത്സര പരീക്ഷയ്ക്കു് മകനെ അയക്കാൻ പിതാവു് അറിച്ചു. മുത്തുസപാമി അതു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അയാൾക്കു് ഔന്നത്യത്തിലോ, പ്രശസ്തിയിലോ, പ്രതാപത്തിലോ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. അതുപോലെ മതപരമായ ചടങ്ങുകളിലും. ക്രമേണ ഒരു നൂസ്തികനായിത്തീർന്നു. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി പിതാവും പുത്രനും തമ്മിൽ പിണങ്ങി. രണ്ടുപേരും പ്രത്യേകം താമസമാക്കി. പിതൃസ്വപത്തിൽനിന്നും യാതൊന്നും വാങ്ങാതെ മുത്തുസപാമി സ്വഭവനം വിട്ടു. ഭായുരും അയാളെ അനുഗമിച്ചു.

മുത്തുസപാമിക്കു് ഒരു ഹൈസ്കൂളിൽ ഉദ്യോഗം കിട്ടി. പണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ നായാൾ തീരെ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ചോദിക്കുന്നവർക്കു് പണം കടം കൊടുക്കാ. തിരികെ ചോദിച്ചു വാങ്ങുന്ന പതിവു ഇല്ല. എങ്കിലും സ്വഭാവമുഷ്ടങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് പണത്തിനു് അത്ര ശ്രദ്ധശ്രദ്ധകൊടുക്കാതെ കഴി

ത്തുവന്നു. പതിയുടെ മരണാനന്തരം പുത്രന്റെ ഭാരാമ്യവൻ ഏറെനടുത്തു. ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തിൽ ബാലൻ പിതാവിനെ അതിശയിച്ചു. ഓരോ ക്ലാസ്സിലും ഒന്നാമനായി വിജയം നേടി. മെട്രിക്കുലേഷൻ ക്ലാസ്സിൽ എത്തിയപ്പോൾ അച്ഛനും പരലോകം പ്രാപിച്ചു. അങ്ങനെ സുന്ദരശൻ അനാഥനും ഏകാകിയുമായി. അതുമുതൽ അയാളുടെ രക്ഷാകർതൃത്വം ഹൈസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ഏറ്റെടുത്തു. അദ്ദേഹം സുന്ദരശനെ ബോർഡിങ്ങിൽ പാർപ്പിച്ചു. അവന്റെ വീടു വാടകയ്ക്കു കൊടുത്തു. ഫീസ് ഇളവുചെയ്തു. സ്റ്റാളർഷിപ്പും കിട്ടി. മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയിലും ഒന്നാമനായി ജയിച്ചു. സ്റ്റാളർഷിപ്പു വർദ്ധിച്ചു. ഇൻറർമീഡിയറ്റിനും പ്രഥമസ്ഥാനം അവൻതന്നെ കരസ്ഥമാക്കി. പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ ചേർന്നു പഠിക്കാൻ പ്രിൻസിപ്പാൾ ഉപദേശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു പരിചയമുള്ള ചില പ്രൊഫസ്സറന്മാർക്ക് ശുപാർശകളും കൊടുത്തുയച്ചു. സുന്ദരശൻ്റെ ചുരുക്കൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തുകൊടുത്തു മറ്റും സഹായിക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു ആ കത്തുകളിൽ എഴുതിയിരുന്നത്. സുന്ദരശൻ മദ്രാസ്സിലെത്തി. അയാൾക്ക് പ്രസിഡൻസികോളേജിലും ഹിന്ദു ബോർഡിങ്ങു് ഹെൽപ്പിനും പ്രവേശനം ലഭിച്ചു. പ്രൊഫസ്സർമാർ കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കാനുമെന്നൊരു.

ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സപാമിനാഥൻ സുന്ദരശനോടു ചോദിച്ചു. “എത്ര ഗ്രൂപ്പ് എടുക്കാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?”

“ഹിസ്റ്ററിയും എക്സാമിക്സും.”

“ഹിസ്റ്ററി, തരക്കെട്ടില്ല. അത്ര വിഷമിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനും പഠിക്കാനും ഒന്നുമില്ല. പക്ഷേ, ഓർമ്മിക്കുന്ന കാര്യമാണ് വിഷയം. ഞാനും ഹിസ്റ്ററിയും എക്സാമിക്സും എടുക്കാം.”

“അതെന്തു്? നേരത്തെ ഒന്നു തീർച്ചയാക്കിയിരുന്നില്ലേ?”

“ഇല്ല. നിങ്ങൾ എവിടെയാണ് താമസം?”

“ഹിന്ദുബോർഡിങ്ങിൽ.”

“ഇന്നിനിയും ക്ലാസ്സില്ലല്ലോ. നമുക്ക് നിങ്ങളുടെ ബോർഡിങ്ങിലേക്കു പോകാം.”

സപാമിനാഥൻ സുന്ദരശരണൻ കൈക്കുപ്പിടിച്ചു തന്റെ കവിൾ കയറി.

സുന്ദരശരണൻ മുറിയുടെ നമ്പർ 18 ആയിരുന്നു. മുറിയുടെ മധ്യത്തായി ഒരു കട്ടിൽ; അതിനടിയിൽ ഒരു പഴയ ട്രേ. ജനലിനു സമീപം ഒരു മേശ; അതിന്റെ മീതെ ഒരരികിൽ കുറെ പുസ്തകങ്ങൾ; മറ്റൊരരികിൽ കുറെ നോട്ടുബുക്കുകൾ; ഏതാണ്ടു മധ്യത്തിലായി കൂടെക്കൂടെ നിൽക്കുന്ന ഒരു ടൈംപീസ്; ഒരു മഷിക്കുപ്പി; പേനകളും പെൻസിലുകളും; മേശയ്ക്കുസമീപം ഒരു കൺസർ; ചുവരുകിൽ ചെരപ്പിന്റെ രൂപത്തിലുള്ള മെതിയടിയോ മെതിയടിയുടെ രൂപത്തിലുള്ള ചെരപ്പോ എന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്ത രണ്ടെണ്ണം. ചുവരിൽ തറച്ചിട്ടുള്ള ആണികളിൽ ഒരു മുണ്ടും ഷർട്ടും. ഇത്രയുമാണ് ആ മുറിയിലെ സാമഗ്രികൾ.

സപാമിനാഥൻ ആ മുറി നല്ലവണ്ണം ഒന്നു നോക്കിയിട്ട് പൂജിരി തുകി.

സപാമി:-സഹോദരാ, ഇതായ ഭക്ഷിക്കുടാനല്ലോ. ഇവിടെ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു?

സുന്ദ:-(സസ്തിതാ) ഒരു നല്ല മുറിയല്ലേ? ഇത്ര നല്ല മുറികൾ ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ ബോർഡിങ്ങുകളിൽ കാണാറില്ല.

സപാമിനാഥൻ ചുവരുകൾ തുറന്നു. അതിന് നാലുതട്ടുകളിൽ മൂന്നിലും പുസ്തകങ്ങൾ. ഒരു തട്ടിൽ ശ്രീരാമന്റെ ഒരു പടം; അതിൽ ധാരാളം ചന്ദനം പൂശിയിട്ടുണ്ട്. പടത്തിനു സമീപമായി കമ്പരമായണം തുടങ്ങിയ ചില മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ. സപാമിനാഥൻ കാച്ചുന്നതോ ആ അലമാരിയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു.

സപാമി:-ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിട്ട് വളരെ പരിമേച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഒരു സ്നേഹിതനെ കിട്ടിയതു വളരെ ഭാഗ്യമായി. വരണം, ഇനിയും എന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോകാം.

രണ്ടുപേരും കാരിൽ കയറി. സ്വാമിനാമന്റെ ബഹു വിന്റെ മുമ്പിൽ എത്തി. ഒരു ഭൂതപ്രാണി ഓടിച്ചെന്നു കാർ തുറന്നു. അനന്തരം അവൻ പോയി പ്രധാന മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നു. വിശാലമായ ഒരു മുറി ആയിരുന്നു അത്. വാതുക്കൽ ഭാഗിയുള്ള ഒരു ചവിട്ടുമെത്ത ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. മുറി മുഴുവൻ കമ്പളം വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. മുറിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ കാണത്തക്കവണ്ണം ചുവരിൽ രണ്ടു വലിയ ചിത്രങ്ങൾ; അനേകം മോട്ടോകളും അങ്ങിങ്ങായി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഗിയുള്ള രണ്ടു സോഫാകൾ, കഷ്ടനീട്ടിയുള്ള നാലുകസേരകൾ, മുറിയുടെ മധ്യത്തിൽ ഒരു മാർബിൾ മേശ, അതിന്റെ പുറത്തു് ഒരു വെള്ളി സിഗററ്റ് കേസ്സ്; അതിനടുത്തു് ഒരു തീപ്പെട്ടി, ഒരു ചൈനീസ് ആഷ്ട്രേ, ഇത്രയുമാണ് അതിനുള്ളിലെ സാമഗ്രികൾ.

സുന്ദരേശൻ ആശ്ചര്യഭരിതനായി മുറിയുടെ നാലുപാടും നോക്കി. അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇത്ര ഭാഗിയായി അപകരിച്ച ഒരു മുറി അവൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

സ്വാമി:-നിങ്ങൾ സിഗററ്റ് വലിക്കുമോ?

സുന്ദ:-ഇല്ല, ഞാൻ ഉപയോഗിക്കുകയില്ല.

സ്വാമി:-എന്താ, പറയൂ; ഈ മുറി ഇഷ്ടമാകുമോ?

സുന്ദ:-സ്നേഹിതാ, നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ എന്താണു് ജോലി?

സ്വാമി:-എന്റെ അച്ഛൻ ഇപ്പോൾ സപ്തശ്ലോകത്തു് അപ്സരസ്സുകളുമായി വിഹരിക്കുകയായിരിക്കും.

സുന്ദരേശൻ അല്പം വിഷണ്ഡനായി ചോദിച്ചു. “പിന്നെ നിങ്ങളെ ആരാണു് സപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നതു്?”

“ആരുമില്ല. ഞാൻതന്നെ എന്റെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കുന്നു.”

“അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഒരു ജമിന്ദാരായിരിക്കും. അല്ലേ?”

“അല്ല.”

“പിന്നെ എങ്ങനെയാണു് സ്വയം സപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നതു്.”

“സമോദരാ, എനിക്കു മൂന്നുവയസ്സുകൂടി പ്രായമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നെത്തന്നെയല്ല ഒരു ജമിന്ദാരി മുഴുവൻ ഭരിക്കമായിരുന്നു.”

“എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല.”

“ഇതു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഇൻറർമീഡിയറ്റിനു റാങ്ക് കിട്ടിയതെങ്ങനെ?”

സുന്ദരശൻ ചിരിച്ചു.

“കേൾക്കൂ, എന്റെ അച്ഛൻ ഒരു ജമിന്ദാരിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം എന്നെക്കാൾ രണ്ടുവയസ്സുകൂടുതലുള്ള ഏന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ ആ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. എനിക്കു ചെലവിനമാത്രം തരാം.”

“എന്തു കിട്ടുന്നുണ്ട്?”

“ഇപ്പോൾ മാസം ആയിരം രൂപ. വിവാഹശേഷം അതു് ഇരട്ടിക്കും.”

“നിങ്ങൾ അതിൽ എന്തു ചെലവാക്കും?”

“കിട്ടുന്നതെല്ലാം; അതിനും പുറമെ കൂടുതൽ പണത്തിനു് ഏഴുതുക്കയും ചെയ്യും. അദ്ദേഹം സ്നേഹസമ്പന്നനാണ്. മൂന്നു റൂപാ നാന്ദുംകൂടി അയച്ചുതരും. വീട്ടിൽനിന്നും വരുമ്പൊഴെല്ലാം അമ്മയുടെ കൈയിൽനിന്നും പ്രേച്ഛത്തിയുടെ കൈയിൽനിന്നും നല്ല തുകകൾ കൈക്കലാക്കും. ഞാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലും കൽക്കത്തായിലും ആയിരം സ്കൂൾ ചെലവു് ഇതിലും കൂടുതലായിരുന്നു.

സപാമിനാഥൻ ഭൂതൃനെ വിളിച്ചു. “ബട്ട് ഉരോട്ട് രണ്ടു പേക്കു ചായ കൊണ്ടുവരാൻ പറയൂ.”

സുന്ദരശൻ കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു് ആശ്ചര്യചകിതനായി ചോദിച്ചു. “എന്തു്; ഇവരൊക്കെ പാകംചെയ്യുന്ന ആഹാരം നിങ്ങൾ കഴിക്കുമോ?”

സപാമിനാഥൻ ചിരിച്ചു. “എന്തുകൊണ്ടു് പാടില്ല? എന്റെ കക്കു് ഗോവാനീസു് ആണു്.”

“അതെന്തു കൂട്ടരാണോ?”

“അതു അറിഞ്ഞുകൂടെ? ഗോവാ എവിടെയാണോ, അറിയാമോ?”

“ഓടോ, ഗോവാ പോർട്ടുഗീസ് ട്രെയിനിയിലാണോ.”

“അവിടെ താമസിക്കുന്നവരെ ഗോവാനീസ് എന്നു പറയുന്നു. അവരും ഭാരതീയരാണ്.”

ഭൂതൻ ചായ തയ്യാറായെന്നറിയിച്ചു.

“ഇങ്ങൊട്ടു കൊടുത്തയക്കൂ.”

ഭൂതൻ ഒരു ചെറിയ മേശ നീക്കിയിട്ട് അതിന്റെ മേൽ ഒരു ട്രേ കൊണ്ടുവെച്ചു. ട്രേയിൽ വെള്ളികൊണ്ടുള്ള റവീപ്പോട്ടും ഷുഗർജുഗ്ഗാ പാൽജുഗ്ഗം വെച്ചിരുന്നു. രണ്ടു ചീനക്കപ്പുകളും നാലു സാസറുകളും. വേറെയും സാസറുകളിൽ മണി കേക്കു, രണ്ടെണ്ണത്തിൽ അംചെററ്, ഒന്നിൽ ആപ്പിളകൾ.

സപാമിനാഥൻ ചായ ചേർത്ത് ഒരു കപ്പ് സുന്ദരേണ കൊടുത്തു. സുന്ദരശൻ കേക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. “ഇതെന്താണോ?”

“മധുരപചവാരം, നാടനപ്പ; ഇംഗ്ലീഷുകാരെടുത്ത്. എവിടെക്കു ഇതു വളരെ ഇഷ്ടമാണോ.”

“ഇതാരാണോ പാകംചെയ്തത്?”

“എന്റെ കക്കു.”

“സുന്ദരശൻ കേക്കു തിന്നുതുടങ്ങി. വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു എന്താണോ ഇതിന്റെ പേര്.”

“കേക്കു.”

“ഇതാണോ കേക്കു.”

“തേരുകടി ഏറ്റതുപോലുള്ള അസപാസ്ഥ്യം അയാളുടെ മുഖത്തു പ്രത്യക്ഷമായി. കേക്കിൽ മുട്ട ചേരുകില്ലേ?”

“ഉവ്വ്, അതിനെന്താണു തകരാറു?”

സുന്ദരശൻ എഴുന്നേറ്റു. “നിങ്ങൾ എന്താട് ഈ വിവരം മുൻകൂട്ടി പറയാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടു? എന്നെ മുട്ടതീറ്റി ഭൂഷ്ടനാക്കിയല്ലോ. നിങ്ങൾ ശീമയിൽപോയി ഭൂഷ്ടനായി. ഇപ്പോൾ എന്നെ ഭൂഷ്ടനാക്കുകയും ചെയ്തു.”

“മുട്ടതിനാൽ ഭൂഷ്ടനാകുമോ? എന്നാൽപിന്നെ ചാണകവും ഗോമൂത്രവും കഴിക്ക. (ആംലാറ്റം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു്) കേക്കു വേണ്ടെങ്കിൽ കഴിക്കേണ്ട. ഇതു കഴിക്കാമല്ലോ.”

“വേണ്ട, വേണ്ട, ഒന്നും വേണ്ട; നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്നു് ഞാൻ ഒന്നും കഴിക്കുകയില്ല.”

“ക്ഷമിക്കണം സഹോദരാ, തെറ്റുപറ്റിപ്പോയി. ഇങ്ങനെ ദേഷ്യപ്പെട്ടാലോ?”

സുന്ദരേശൻ ആംലാറ്റു തിന്നതുടങ്ങി. “ഇതു വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നല്ലോ. ഇതെന്താണ്?”

സ്വാമിനാഥൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

“ഇതെന്താണെന്നു് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.”

“എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഭൃത്യനോടു ചോദിക്കാം.” ഭൃത്യനെവിളിച്ചു് കക്കിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

അല്പംകഴിഞ്ഞു് അയാൾ വന്നു. മദ്ധ്യവയസ്സനായ ഒരു ദിശഗാത്രൻ. നല്ല കറുപ്പുനിറം.

“ഡിസോസ്സാ, ഇതു ലോറിൽ ഇരുന്നതെന്തായിരുന്നു? ഏൻറെ സ്നേഹിതനു് അതിൻറെ പേരറിയണം.”

“ആംലാറ്റം.” ഭൃത്യൻ മറുപടിപറഞ്ഞു.

സുന്ദരേശൻ എഴുന്നോടു. ‘എതു് അതു് ആചെററു് ആയിരുന്നോ?’

“അതെ.” എന്നു് ഡിസോസ്സാ.

“നിങ്ങളുടെ പേരു് ഡിസോസ്സാ എന്നാ? നിങ്ങൾ ക്രൈസ്തവനീ.ആണോ?”

“അല്ല, ഞാൻ ആംഗ്ലോ ഇൻഡ്യൻ ആണു്.” അയാൾ തന്റെ ചിരി അടക്കിക്കൊണ്ടു് പുറത്തേക്കു പോയി.

“നിങ്ങൾ ഇത്ര നീചനാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്നും വെള്ളം കുടിക്കുന്നതുപോലും പാപമാണു്.”

“ക്ഷമിക്കണം സ്നേഹിതാ, ഇത്ര ബദ്ധപ്പെട്ടുപോകാൻ തുടങ്ങിയാലോ? നിങ്ങൾ ഒരു വിചിത്രസൃഷ്ടിതന്നെ. നിസ്സാരകാര്യങ്ങൾക്കു് ഇങ്ങനെ ദേഷ്യപ്പെടാറുണ്ടോ?”

സുന്ദരശൻ (മണിനോക്കിയിട്ടു്):—മണി പൂർവ്വമായി. ഇനി ഞാൻ പോകട്ടെ?

“ഓ, നേരം ഇത്രയായോ?”

അനന്തരം രണ്ടുപേരും കഠിൻ കയറി പുറപ്പെട്ടു. ഒരു തീയേറ്ററിന്റെ മുമ്പിൽ കാർ നിറുത്തി.

സുന്ദര:—എനിക്കു സിനിമ കാണേണ്ട; നേരം വൈകി, ബോർഡിങ്ങിൽ പോകണം.

“നേരം വൈകി, നേരം വൈകി, എന്തൊരു ചാപല്യം.”

സപാമിനാഥൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു് സുന്ദരശനെ സിനിമയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.



അദ്ധ്യായം 4

മൈത്രി വർദ്ധിക്കുന്നു.

സപാമിനാഥൻ:-എന്താ മാസ്റ്റർ സുന്ദരേശ്, ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ പ്രായശ്ചിത്തം കഴിച്ചോ?

സുന്ദ:-ദിവസാന്തരം പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു പ്രശ്നമാണ്? എല്ലാംകൂടി ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടു വിചാരിച്ചു. ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് അയാൾ പുസ്തകപാരായണാ ആരംഭിച്ചു. സപാമിനാഥൻ പുസ്തകം പിടിച്ചുവാങ്ങി മേശപ്പുറത്തു വെച്ചു.

“ഇന്നുകുപ്പാടെ ഭാവം മാറിയാണല്ലോ. സ്നേഹിതാ, ഇത്ര ദേഷ്യം പാടില്ല. ഇന്നലെ നമ്മുടെ മൈത്രിബന്ധം ഉറച്ചു. ഇനിയും ഇതൊന്നും ശരിയല്ല.”

മറുപടിപറയാതെ സുന്ദരേശൻ പുറത്തേക്കു നോക്കിയിരുന്നു. “സഹോദരാ, ഇന്നലെ ഉണ്ടായതെല്ലാം ക്ഷമിക്കണം. ഇനിമേൽ അങ്ങനെ ഒന്നും സംഭവിക്കുകയില്ല.”

ആ ദിവസം ക്ലേശമില്ലാതെ സുന്ദരേശൻ സപാമിനാഥനോടു സംസാരിച്ചു. ക്ലേശം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സപാമിനാഥൻ ചോദിച്ചു—“നമുക്കു വീട്ടിലേക്കു പോകാമോ.”

“ഇല്ല, എനിക്കു കാച്ചു ജോലിയുണ്ട്.”

അടുത്തദിവസവും അവർതമ്മിൽ അധികം സംസാരിച്ചില്ല. അന്നും സപാമിനാഥന്റെ ക്ഷണം സുന്ദരേശൻ നിരസിച്ചു.

പിറ്റേന്നു വൈകിട്ടു നാലുമണിക്കു സപാമിനാഥൻ സുന്ദരേശന്റെ മുറിയിലെത്തി. സുന്ദരേശൻ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

“സ്നേഹിതാ, നിങ്ങളെ വഴക്കു തീർക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നത്.”

“വഴക്കം വൈരാഗ്യവും ഉണ്ടെങ്കിലല്ലേ തീർക്കേണ്ടി.”

“ഇല്ലെങ്കിൽ എന്റെ കൂടെ ഇറങ്ങൂ. ഒരു സവാരിപോകാം.”

“ഞാൻ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.”

“വായിക്കുകയാണെന്നെന്തിനും അറിയാം. ഇതു പക്ഷേ, അതിനുള്ള സമയമല്ല; തീർച്ചയായും വരണം.”

“നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുകില്ല, അല്ലേ?”

സുന്ദരേശൻ വസ്ത്രം മാറി; രണ്ടുപേരും കാറിൽ കയറിപ്പിറപ്പിച്ചു. ഒരു വലിയ കടയുടെ മുമ്പിൽ കാർ നിർത്തി.

“എനിക്കു കുറെ ഉടുപ്പുകൾ തയ്യിക്കാനുണ്ട്. നാളെ എന്റെ ജന്മനാളാണ്. വരൂ, തുണികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ സഹായിക്കൂ.”

രണ്ടുപേരും കടയിൽ കയറി. തുണികൾ തിരഞ്ഞുകൊണ്ടു നിൽക്കെ സപാമിനാഥൻ പറഞ്ഞു.

“നോക്കൂ, നാലു സ്ത്രീകൾ തുണി എടുക്കുന്നു. രണ്ടു ഞാൻ എടുക്കാം. രണ്ടെണ്ണം നിങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കണം. അടുത്തടുത്തു നന്നാണോ നല്ലതെന്നു കാണാമല്ലോ.

തുണികൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു. സപാമിനാഥൻ തയ്യൽക്കാരനു തന്റെ അളവു കൊടുത്തു. അതിനുശേഷം തയ്യൽക്കാരനോടു പറഞ്ഞു—“ഈ സാറിന്റെയും അളവെടുക്കണം.”

“വേണ്ട, എനിക്കൊന്നും വേണ്ട.” സുന്ദരേശൻ പിന്നോക്കം മാറി. സപാമിനാഥൻ സ്റ്റേഫിതന്റെ കൈക്കു കടന്നുപിടിച്ചു. (തയ്യൽക്കാരനോടു)—“നിങ്ങൾ എന്താണു നോക്കിനില്ക്കുന്നത്? ഇപ്പോഴത്തെ അളവെടുക്കാനല്ലേ പറഞ്ഞതു? (സുന്ദരേശൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത തുണികൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു) ഇതു എനിക്കാണ്. മറ്റേതു രണ്ടും ഇല്ലാത്തതിനു്. നാളെ വൈകുന്നേരം തരണം.”

“മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥ്, നിങ്ങൾ എന്തിനാണ് എനിക്കു സൂട്ടു തയ്യിക്കുന്നത്?”

“എന്റെ ഇഷ്ടം

“പക്ഷെ, ഏന്റെ കൈയിൽ പണമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇത്ര വലിയ വിലകൂടിയ സൂട്ട് എനിക്കാവശ്യമില്ല.”

“സ്റ്റേണിംഗ്, പണമൊന്നും കൊടുക്കാം. സൗകര്യംപോലെ തന്നാൽ മതി.”

“എനിക്കു വേണ്ട, ഞാൻ എടുക്കുകയില്ല.”

“അതു നോക്കാം.”

സപാമിനാഥന്റെ കാർ തീയറ്ററിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നു.

സുന്ദരൻ:-എനിക്കു ബോർഡിങ്ങിൽ പോകണം.

സപാമി:-നിങ്ങൾ എന്നെ വല്ലാതെ കഴയ്ക്കുന്നല്ലോ. ഞാൻ വിടുമെന്നുണ്ടോ വിചാരിക്കുന്നതു്?

അടുത്തദിവസം ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. ഉഴന്നുകഴിഞ്ഞു സുന്ദരൻ തന്റെ മുറിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ശിപായി അടുത്തുചെന്നു വന്നിട്ടു.

ശിപാ:-ഇമ്മാനുന്റെ ജന്മനാൾ പ്രമാണിച്ചു് ചില സാധനങ്ങൾ അങ്ങങ്ങളെ തന്നെച്ചിലിക്കുന്നു.

വരാസയിൽ ചില കൂലിക്കാർ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു കസേരകൾ, ഒരു മേശ, ഒരു കമ്പളം ഇത്രയുമാണു് അവർ കൊണ്ടുവന്നതു്. അടുത്ത മുറികളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ സാമാനങ്ങളുടെ ചുറ്റും കൂടി.

സുന്ദരൻ:-ഇതെല്ലാം കൊണ്ടുപോകണം. അദ്ദേഹത്തിനു ഞാൻ നന്ദിപറയുന്നു. എനിക്കിതൊന്നും ആവശ്യമില്ല.

ശിപായി:-അങ്ങു സപീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ ഇട്ടിടുമല്ലെന്നുണ്ടാണു് ഉത്തരവു്.

അയാളു കൂലിക്കാരും യാത്രയായി. വിദ്യാർത്ഥികൾ ചിരി തുടങ്ങി.

ഒന്നാമൻ:-എന്താ, നമുക്കു് ഈ സാമാനങ്ങൾ പകഞ്ഞെടുക്കാമോ?

രണ്ടാമൻ:-അങ്ങനെതന്നെ.

മൂന്നാമൻ:-നമ്മുടെ സംഖ്യ കൂടുതലും സാമാനങ്ങൾ കറവുമാണല്ലോ.

ഒന്നാ:-എന്നാൽ ഇതെല്ലാം ലേഖംചെയ്തു കിട്ടുന്ന തുക ഭാഗിക്കാം.

സുന്ദരശൻ സാമാനങ്ങൾ തന്റെ മുറിയിലേക്ക് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി.

വൈകിട്ട് സപാമിനാഥൻ സുന്ദരശന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നു. മുറി ഭംഗിയാക്കി ഇട്ടിരുന്നു. സപാമിനാഥൻ ഒന്നു ചുറ്റി നോക്കി മന്ദമന്ദമായി.

“ഇപ്പോൾ ഒരുവിധം ആയി. സ്നേഹിതാ, നിങ്ങൾ ഇന്നു വീട്ടിലേക്കു വരണം. പുറന്നാൾ സച്ചയാണ്.”

“വരാൻ എനിക്ക് ഒരു വിശേഷവ്യതിയാനം പക്ഷേ, ആഹാരം കഴിക്കുകയില്ല.”

“അതു നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ വേണ്ട; പക്ഷേ തിന്നാമല്ലോ.”

സപാമിനാഥൻ സുന്ദരശനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. തന്റെ സ്വകാര്യമുറിയിലേക്കാണ് ആദ്യം കൊണ്ടുപോയത്.

“നോക്കൂ, ഇന്നു പല വലിയ ആളുകളും വന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ഈ വസ്തുക്കളുമായി അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പോകുന്നതു ശരിയല്ല.”

“അവരെ കാണേണ്ട ആവശ്യം എനിക്കില്ല. എന്നെ അപമാനിക്കാതിരുന്നാൽ മതി.”

“സ്നേഹിതാ കാര്യമില്ലാതെ ഇങ്ങനെ ഭ്രാന്തപ്പറ്റാൽ ഈ നീണ്ട ജീവിതം എങ്ങനെ കഴിക്കും? നോക്കൂ, നിങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാർ തമ്മുകൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. അതു ശരിയല്ല.”

സപാമിനാഥൻ ഒരു സിന്ധുക്കുഴൽ എടുത്തു പുറത്തുവെച്ചു. അതിനുംപുറമെ തന്റെ ഒരു കുപ്പി കോൽമരം, ഒരു ഇലയുമെടു

തു് സുന്ദരേശനെ ധരിപ്പിച്ചു. അനന്തരം അയാളെ കേശാദി പാദം ഒന്നു നോക്കി.

“ഒരു കാര്യം മറന്നുപോയി. ഈ സൂട്ടിനു് നിങ്ങളുടെ ഷൂസ് ചേരുന്നില്ല. (ഒരു ജോടി ആക്സഫോർഡു് ഷൂസ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടു്) അതു കൊള്ളാം. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു വരുന്നതിയതാണ്. എനിക്കു ചെറുതായിപ്പോയി. ഒന്നിട്ടുനോക്കണം. നിങ്ങൾക്കു ചേരമെങ്കിൽ തിരിച്ചയക്കണ്ടല്ലോ.” സുന്ദരേശു് ഷൂസ് ധരിച്ചു. വളരെ പാകമായിരുന്നു. വിശേഷവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച സുന്ദരേശൻ സ്റ്റേമിതനോടൊന്നിച്ചു് ഡ്രായിങ്ങു് റൂമിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ നാലഞ്ചുപേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾ സോഫയിൽ കിടക്കുന്നു. ശ്യാമളവണ്ണം, എന്നാൽ സൌന്ദര്യമുള്ള മുഖം; ആയതനയനങ്ങൾ, ഭംഗിയുള്ള നേരിയ ഷർട്ടു്, അതിന്റെ കൈകൾ മുക്തമേകുന്ന മടക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. മറ്റൊരാൾ ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് സിഗററ്റിന്റെ പുക വിടുന്നു. പൊടിമീശ, അപ്പം ശോഷിച്ച നീണ്ട മുഖം, ഇരുനിറം, മൗഢിവാന്ന പാടുകൾ, വൈരക്കടുക്കൻ, പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള വസ്ത്രധാരണം. മൂന്നാമൻ കസേരയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നില്ക്കുന്നു. ദീർഘകായകൻ; ഒരു കൈയിൽ ഒരു കപ്പിമദ്യവും മറ്റൊരുകയ്യിൽ ഒരു ഗ്ലാസ്സും. കപ്പി ഗ്ലാസ്സെന്നും, ഗ്ലാസ്സ് കപ്പിയെന്നും ധരിച്ചു് മദ്യമൊഴിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു നിരാശപ്പെടുന്നു. നാലാമൻ മുറിയിൽ ചുറ്റിനടക്കുന്നു. സ്വയം കുറപ്പെടുത്തുകയും അടുത്തിരിക്കുന്നവരെ ശാസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്വാമിനാഥൻ മുറിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ മുറിയിൽ ചുറ്റിനടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ആൾ പെട്ടെന്നു നിന്നു.

“മിസ്റ്റർ സ്വാമിനാഥൻ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഭൂതനെ വേഗം ഇവിടെനിന്നും അയക്കണം. അവൻ എന്റെ ഹാറ്റ് പുറത്തുവെച്ചുതന്നെ എടുപ്പിച്ചു. നിങ്ങൾ എന്നെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ശിപായിയെക്കൊണ്ടു് അപമാനിച്ചതു നന്നായില്ല.”

മരൊരാൾ:-മിസ്സർ, നിങ്ങൾ ഭീരുവാണോ എന്നോട് അവൻ ഹാററ് ചോദിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ കൈ നിവർത്തി ഒന്നു കോഴത്തു.

സപാമിനാഥൻ പുറത്തേക്കു പോഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും ശിപായി അടികൊണ്ടു വീണിടത്തുനിന്നും എഴുന്നേറ്റുകഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ ചെങ്കിട്ടിൽ വിരലുകൾ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു.

സപാമിനാഥൻ മുറിയിലേക്കു മടങ്ങി. സുന്ദരേശനെ മാറ്റി തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

“ഞാൻ; എന്റെ സ്റ്റേജിനോട് മിസ്സർ സുന്ദരേശനെ നിങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടുത്തട്ടെ. ഇദ്ദേഹം എന്റെ സ്റ്റേജിനോടും സഹപാഠിയുമാണ്. ക്ലാസ്സിൽ ഉള്ളവരിൽ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമാൻ.

അനന്തരം മാറ്റി തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി സുന്ദരേശനുമായി പരിചയപ്പെടുത്തി. എല്ലാവരും ഭക്ഷണത്തിനുള്ള മുറിയിലേക്കു പോയി.

സുന്ദരേശൻ:-സ്റ്റേജിനോ, ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയില്ല.

“എന്തുകൊണ്ട്? ബ്രഹ്മണനാണ് എല്ലാം പാകം ചെയ്തത്.”

ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു അതിഥികൾ യാത്രയായി. സപാമിനാഥൻ സുന്ദരേശനെ ബോർഡിങ്ങിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. കാർ നിന്നശേഷം സപാമിനാഥന്റെ ഭൃത്യൻ ഒരു സൂപ്പർകേസ് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി സുന്ദരേശന്റെ മുറിയിൽ വെച്ചു.

“അതെന്താണ്?”

“നിങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ, നോക്കൂ, ജന്മനാളുമായി എന്നെ ഇണപമാനിക്കരുത്.”



അദ്ധ്യായം 5

ഇന്ദിര

സപാമിനാമൻ ലോകംകണ്ട ആളാണ്. നന്മയും തിന്മയും ധാരാളം അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ആ വക അനുഭവങ്ങളിൽ കേവലം ഉദാസീനനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ ഉദാസീനതകൊണ്ട് പ്രവൃത്തിവിമുഖനായിട്ടില്ല. എങ്കിലും നാസ്തികതപത്തിലേക്ക് നീങ്ങുന്നു.

സുന്ദരേശൻ സപാമിനാമന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കമയില്ലാത്ത ഒരു സാധു! ശാന്തതയുടേയും സൗഖ്യശീലപ്രവൃത്തിയുടെയും മുൻതി. യഥാർത്ഥം ആലോചിച്ചാൽ തന്റെ സ്നേഹിതനിൽ എത്ര വൈശിഷ്ട്യമാണുള്ളത് എന്നു സുന്ദരേശനു നിശ്ചയമില്ല. എന്തോ ഒരു ശക്തി. ആ ശക്തിക്ക് അവൻ കീഴടങ്ങി. ഉയരം നിർണ്ണയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു പച്ചതം; ആഴമറിയാൻ വിഷമമുള്ള ഒരു സാഗരം; കുണ്ഡലങ്ങളെ മഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രഭാവുരം; ഇങ്ങനെയൊക്കെ അവൻ സപാമിനാമനെ കണ്ടത്. സപാമിനാമൻ ഒരു ഹൃദയമുണ്ട് പക്ഷെ, സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയ്ക്ക് അതിൽ സ്ഥാനമില്ല. ഒരു വ്യക്തിത്വമുണ്ട്; അത്ര മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം. സപാമിനാമന്റെ മുഖത്തുള്ള പരിശുദ്ധിയും വാക്കുകളിൽ വിജ്ഞാനവും തുളുമ്പുന്നതായി സുന്ദരേശനു തോന്നി. അവനറിയാതെതന്നെ സ്നേഹിതനിലേക്കു ലയിച്ചു തുടങ്ങി.

യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ ഒരു പ്രൊഫസ്സറുടെ മരണംപ്രമാണിച്ച് അന്ന് അനദ്ധ്യായദിവസമായിരുന്നു. ക്വാട്ടേഷൻ ചെയ്ത ശേഷമാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞത്. സുന്ദരേശൻ ക്വാട്ടേഷൻനിന്നും പുറത്തിറങ്ങി. തന്നെ ആരോ വിളി

കുന്നതു കേട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. സപാമിനാഥൻ ഒരു വിദ്യാ
ത്ഥിനിയുമായി സംസാരിക്കുന്നു.

സപാമി:-സ്നേഹിതാ, എവിടെ പോകുന്നു? ഇങ്ങോട്ടു വരൂ.

സുന്ദരേശൻ അല്പം മടിച്ചു. വിദ്യാത്ഥിനി അതു കണ്ടു
ചിരിച്ചു. ആ ചിരി സുന്ദരേശൻ രസിച്ചില്ല. നീരസം സങ്കോ
ചത്തെ ജയിച്ചു. അയാൾ സ്നേഹിതനെ സമീപിച്ചു.

സപാമി:- (വിദ്യാത്ഥിനിയാടു്) ഇദ്ദേഹത്തെ അറിയുമായി
രിക്കുമല്ലോ.

“കണ്ടു പരിചയമുണ്ടു്. പേരും കേൾക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ
നേരിട്ടു പരിചയപ്പെടാനോ സന്സാരിക്കാനോ സാധിച്ചിട്ടില്ല.”

“ഇന്നു കിട്ടിയല്ലോ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് സുന്ദരേശൻ.
കാളേജിലെ ഏറ്റവും സമർത്ഥനായ സ്റ്റുഡൻറു്. ഇൻററിനു്
ഫസ്റ്റ് ആയി പാസ്സായി; എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സ്നേഹിതൻ.

(സുന്ദരേശനോടു്) “ഇതു സഹോദരി സുപ്രസിദ്ധനായ സർ
ക്രൈസ്തുമ്മതിയുടെ പുത്രി മിസ്സ് ഇന്ദിര. നിങ്ങളുടെ ക്ലാസ് മേറു്.”
സുന്ദരേശൻ കൈകൾ കൂപ്പി. മിസ്സ്. ഇന്ദിരയും.

ഇന്ദിര:-കാളേജിൽ വന്ന ഉടൻ കാർ തിരികെ കൊണ്ടു
പോയി. ഇന്നവധിയാണെന്നു് അറിഞ്ഞില്ല. ഇനിയും കാർ
കൊണ്ടുവരാൻ വളരെ താമസിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഒരു വണ്ടി
കൊണ്ടുവരുവിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു നില്ക്കുകയാണ്.

സപാമി:-വീരോധമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എന്റെ കാറിൽകൊ
ണ്ടാക്കാം.

“ഏതു വീരോധം? പക്ഷെ നിങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാൻമല്ലോ.”

“അതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടോ? അഭിമാനകരമായ ഒരു യത്നമല്ലേ?”
സുന്ദരേശനും സപാമിനാഥനും ഇന്ദിരയും കാറിൽ കയറി. ഇന്ദിര
യുടെ വീട്ടിനടുൻവശത്തു കാർ നിന്നു.

ഇന്ദിര:-ഇത്രയും വന്ന സ്ഥിതിക്കു് ചായകടിക്കാതെ പോ
കാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല.

“ആ സല്ക്കാരം ശിരസ്സാ വഹിക്കുന്നു.”

ഇന്ദിര:-മിസ്റ്റർ സുന്ദരേശൻ, വരണം. മൂന്നുപേരും വീട്ടിനുള്ളിൽ കയറി. ഇന്ദിര ഒരു ഭൂപ്രണവിലിച്ച് മായ കൊണ്ടുവരാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

സപാമിനാഥൻ:-ഇപ്പോഴത്തെമിലിം കണ്ടോ?

ഇന്ദിര:-ഇല്ല. പക്ഷേ, ഇന്നു പോകണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ കണ്ടോ?

“ഞാനും കണ്ടില്ല. അതാണു ചോദിച്ചതു്. ഒന്നാംതരം മിലിം ആണെന്നു കേട്ടു്.”

ഇന്ദിര:-എന്നാൽ ഇന്നു് തീയേറ്ററിൽവെച്ചു് നമുക്കു് കടന്നാമല്ലോ. (സുന്ദരേശനോടു്) നിങ്ങൾ കണ്ടോ?

സപാമി:-ഇല്ലേഹവും കണ്ടില്ല. ഇന്നു വരുന്നുണ്ടു്.

ഇന്ദിര:-അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങളാണോ പറയുന്നതു്? (സുന്ദരേശനോടു്) സിനിമയോ, ഡ്രാമയോ അധികം ഇഷ്ടം? സുന്ദ:-സിനിമ.

ഇന്ദിര:-അതിനുള്ള കാരണാകൂടി പറയുമോ?

സപാമിനാഥൻ തന്റെ സിഗററ്റുകേസ്സിൽനിന്നും ഒരു സിഗററ്റു് കൈയിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു് ഇന്ദിരയോടു ചോദിച്ചു. “മിസ്സു് ഇന്ദിരേ, ഞാൻ സിഗററ്റു വെച്ചിരുന്നതിൽ വിരോധമില്ലല്ലോ?”

ഇന്ദിര:-നാം ഒരുമിച്ചു പഠിക്കുന്നവരും ‘ഫ്റണ്ട്സു’ അല്ലേ? മിസ്റ്റർ, മിസ്സു് മുതലായ ഉപചാരപദങ്ങൾ കൂടാതെ സംസാരിക്കാം.

ഇന്ദിര മേശപ്പുറത്തിരുന്ന സിഗററ്റുകേസ്സിൽനിന്നു് ഒന്നെടുത്തശേഷം കേസ്സു് സപാമിനാഥന്റെ നേക്കു നീട്ടി. “എടുക്കണം, ഇതൊരു പുതിയ ബ്രാൻഡു് ആണു്. അഷസ്സു് ആഫ്റോസസ്സു്.”

സപാമിനാഥൻ:- (മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു്) ഇന്ദിര സിഗററ്റു് അധികം ഉപയോഗിക്കാറില്ല; ഇല്ലേ.

ഇന്ദിര:-ഇല്ല. 'ജസ്റ്റി' ന്റെ ഗീവ് കമ്പനി; ഇസ്റ്റി ആരും.' നിങ്ങൾ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി?

"അതെല്ലാം അറിയാമല്ലോ. പതിവായി സിഗററ്റ് വലിക്കുന്നവർ ഒരേ ഇനം ഇഷ്ടപ്പെടാറുള്ളു. കാരണം പരിചയമാണ്. ഞാൻ ബ്ലാക്ക് ആൻഡ് വൈറ്റ് ഉപയോഗിക്കുന്നു. അത് എന്റെ കൈവശം ഉണ്ട്."

സപാമിനാഥൻ തീപ്പെട്ടി ഉരച്ച് ഇന്ദിരയുടെ സിഗററ്റ് കത്തിച്ചിട്ട് തന്റെതും കത്തിച്ചു. ഇന്ദിര സുന്ദരന്റെ നേക്കു സിഗററ്റുകേസ് നീട്ടി. "ഞാൻ സിഗററ്റ് വലിക്കുകില്ല."

"കമ്പനിക്കായിട്ടെങ്കിലും വലിക്കണം. ഞാനും ഉപയോഗിക്കാറില്ലെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ."

"ചീത്തക്കായ്ക്കളിൽ കമ്പനിക്കുവേണ്ടിയെന്നും മറ്റും സമാധാനിക്കുന്നത് ഭയം മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു വഴിതെളിക്കുകയാണ്."

"ചോകത്തു" അങ്ങനെയും ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ടോ?"

"ഇല്ലേ? നിങ്ങൾ ചോകത്തു തിന്മ കാണുന്നില്ലേ?"

"ഇല്ല, തീരെ ഇല്ല. നമുക്ക് ഇഷ്ടമില്ലാത്തതു ചീത്ത, ഇഷ്ടമുള്ളതു നന്നു. രോഗിക്കിഷ്ടമില്ലാത്തതു മറ്റൊരാൾക്ക് ഇഷ്ടമായിരിക്കുമെന്നുകൂടി ഒർമ്മിക്കണം. അതുകൊണ്ട് ഒന്നു ചീത്തയെന്നും നല്ലതെന്നും പറയുന്നതു്, അഭിപ്രായഭേദമാത്രം."

സുന്ദ:-(മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ട്) നിങ്ങളുടെ വിചാരഗതി അല്ല കടന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇന്ദിര അതിനു മറുപടി പറയാതെ ചോദിച്ചു. "മിസ്റ്റർ സുന്ദരേ, നിങ്ങൾക്ക് എന്തുകൊണ്ടാണ് സിനിമ അധികം ഇഷ്ടമെന്നു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ."

"സിനിമയിൽ അപ്രകൃതവും അതിരുകടന്നതുമായ ആക്ട് കാണാറില്ല. നാടകശാലകൾ പൊതുവേ അധഃപതിച്ചിരിക്കുകയാണ്."

സപാമി:-അതെ, അതിനു സാശയമില്ല. നടൻ ഒരു കാര്യം പറയാനായി ദൃഢജീവൻ വരുന്നു. കാര്യം പറയാൻ പതിനഞ്ചു മിനിറ്റുനേരം പല സർക്കുലേഷനും കാണിക്കും. പിന്നെ പതിനഞ്ചു മിനിറ്റുനേരം പാടും.

ഇന്ദിര:-(സംസാരം) പക്ഷെ, സിനിമയിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള മായ വെറും പടമേപ്പു കാണുന്നതു്? അതിൽ സംഗീതം എത്ര കറയ്ക്കാം?

ചായ കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ടു് സപാമിനാഥൻ പറഞ്ഞു: "ഇന്ദിരേ, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞല്ലോ ഒന്നിപ്പോഴായിത്തന്നെ കാണുന്നില്ലെന്ന്. അതു കാര്യമായി പറഞ്ഞതാണോ?"

ഇന്ദിര:-നിങ്ങൾ എന്നെ ആക്ഷേപിക്കുന്നു? ഗൗരവമുള്ള കാര്യങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളായി തള്ളാൻ ഞാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ല.

സപാമി:-എന്നാൽ ഗൗരവമേറിയ സംഗതികളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാൻ നിങ്ങൾ ശീലിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഏതായാലും ആ പറഞ്ഞതു് ഒന്നുകൂടി സ്പഷ്ടമാക്കിയാൽ കൊള്ളാം.

ഇന്ദിര:-നമ്മുടെ തിന്മയും നിണ്ണുനിയ്ക്കുന്നതു് അഭിപ്രായമേറ്റു അനുസരിച്ചാണെന്നു മേൽമേൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതല്ല.

സപാമി:-അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ പാപവും പുണ്യവും ഒന്നുമില്ല, ഇല്ലല്ല? അതുപോലെ കർത്തവ്യമെന്നു തെങ്ങൾ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിലും നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമില്ലായിരിക്കാം.

ഇന്ദിര:-പാപവും പുണ്യവും മനുഷ്യന്റെ വീക്ഷണഗതിക്കനുസരിച്ചുള്ള ഭാവമേറ്റങ്ങൾ മാത്രമാണ്. നമ്മുടെ അന്തർക്കരണങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതു് നമ്മുടെ കർത്തവ്യം.

സുന്ദര:-അപ്പോൾ നിങ്ങൾ സാമൂഹികവിപ്ലവത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നു? അന്തർക്കരണത്തെ കർത്തവ്യത്തിന്റെ ഉറക്കല്ലോക്കുക സാദ്ധ്യമാണോ?

ഇന്ദി:-സാമുവായിക:വില്ലവത്തിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല, എങ്കിലും യൗവനം സ്വഭാവവില്ലവജനകമാണ്.

സുന്ദ:-അങ്ങനെ ഗണിക്കാൻ .ഞാൻ തയ്യാറല്ല. യൗവനം വികാരങ്ങളെ ഇളക്കിവിടുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാം. അതിലും അപ്പുറം കടക്കുക, നിയന്ത്രണങ്ങളെ തകർക്കുക, നാശകരമാണ്. ആദർശരഹിതമായ അഥവാ, അധ്യാന്വചമായ 'ജീവിതയാത്രയെയാണ് അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ഇന്ദിര പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു: “മിസ്റ്റർ സുന്ദരശൻ, യൗവനത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണ് സ്നേഹം. സ്നേഹവും നിയന്ത്രണവും കൂടി ഒരേ അവസരത്തിൽ സാധ്യമല്ല. സ്നേഹം വില്ലവാത്മകമാണ്.”

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്വാമിനാഥൻ ആ മുറിയിൽ ഇരുന്ന ഒരു പിയാനോ നോക്കിനില്ക്കുകയായിരുന്നു.

സ്വാമി:- (ഇന്ദിരയോടു്) “നിങ്ങൾക്കു് സംഗീതത്തിൽ അഭിരുചിയുണ്ടോ?”

“അത്രയൊന്നുമില്ല. സംഗീതം തുടർച്ചയായി അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ല.”

സ്വാമി:-വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ അല്പം പാടിയാൽ കൊള്ളാം.”

ഇന്ദിര പിയാനോയുടെ അടുത്തുചെന്നിരുന്നു.

“ഇംഗ്ലീഷോ, ഹിന്ദുസ്ഥാനിയാ, തമിഴു?”

“ഇംഗ്ലീഷു് എന്നിരിക്കുമില്ല, ഹിന്ദുസ്ഥാനി മതി?”

ഇന്ദിര ഏഴെട്ടു പാട്ടുകൾ പാടി. സ്വാമിനാഥൻ മണിനേർക്കി.

“ഇന്ദിരേ, വളരെ താങ്കു്; ഇന്നത്തെ ദിവസം സന്തോഷമായി കഴിഞ്ഞു. താൻ മരിച്ചിട്ടു് ഇങ്ങനെ ഒരു ദിവസം നമുക്കുതന്നെ ആ പ്രൊഫസ്സറെ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.”

“ഇന്ദി:-മിസ്റ്റർ സ്വാമിനാഥൻ, ഞാനാണ് നിങ്ങൾക്കു് ഇ

ഭേദത്തിനും നന്ദി പറയേണ്ടതു്. എന്റെ ജീവിതം ഏകാന്ത
വും വിരസവുമാണു്. സ്ത്രീയും പുരുഷനുമെന്നുള്ള ഭേദഭാവം എ
ന്റെ ജീവിതത്തെ ഒരു നിഴൽ മാത്രമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ഇ
ന്നു് എനിക്ക് ഏറ്റവും സന്തോഷകരമായ ദിവസമായിരുന്നു.
നിങ്ങൾ വല്ലപ്പൊഴും ഇങ്ങൊട്ടു വരണം.

സപാമി:-ഈ ക്ഷണം ഒരനുഗ്രഹമായി ഞാൻ സ്വീകരി
ക്കുന്നു.

ഇന്ദി:-(സുന്ദരേശനോടു്) നിങ്ങളും മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥ
നോടുകൂടിവരണം. (സപാമിനാഥനോടു്) ഇങ്ങുവരുന്ന കൂട്ടിക്കൊ
ണ്ടുവരാൻ മറക്കരുതു്.



അദ്ധ്യായം 6

സർ കൃഷ്ണമൂർത്തി

സ്വേഷ്യൽ ക്ലാസ്സിലെ ഒന്നാമത്തെ കോച്ചിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് സുന്ദരേശൻ പറഞ്ഞു. “ഇന്ദിര സിനിമയ്ക്കു വരമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു കണ്ടില്ലല്ലോ.”

സപാമിനാഥൻ:- (ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) അവരുടെ വരവിൽ നിങ്ങൾക്കു് ഇത്ര താല്പര്യമുണ്ടെന്നു ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നില്ല. കൊള്ളാം ഒരു ദിവസത്തെ പരിചയത്തിൽ.....

സുന്ദരേശൻ ലജ്ജിച്ചു. “അവർ ഒരു വിചിത്രസൃഷ്ടിയാണു് നോക്കൂ, ഷോ തുടങ്ങാറായോ?”

സപാമി:- ഓഹോ, സമയമായി; കഷ്ടിച്ചു് അഞ്ചുമിനിട്ടു ഉള്ളു.

ഇന്ദിര അച്ഛനോടൊന്നിച്ചുവന്നു് അടുത്തുള്ള കോച്ചിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു.

ഇന്ദിര:- അച്ഛാ, ഞാൻ എന്റെ സ്റ്റേഫിതന്മാരെ പരിചയപ്പെടുത്തട്ടെ, ഇദ്ദേഹം മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ, ചിത്തപ്പുരം ജമിന്ദാരുടെ അനുജൻ. ഇദ്ദേഹം മിസ്റ്റർ സുന്ദരേശൻ, രണ്ടുപേരും എന്റെ സഹപാഠികളാണു്.

സർ കൃഷ്ണമൂർത്തി മദ്ധ്യവയസ്സനാണു്. തലമുടി നരച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. വിശാലനയനങ്ങൾ. വിസ്മൃതമായ നെററിത്തടം. അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായ ഒരു വക്കീലാണു്. “നിങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും കണ്ടതിൽ സന്തോഷമുണ്ടു്. മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ എത്രനാളായി മദ്രാസിൽ താമസമായിട്ടു്?”

“ഈ വർഷമാണു വന്നതു്.”

“എവിടെയാണു് താമസം.”

“ഗോപാലപുരത്തു്.”

മൂന്നാമത്തെ മണിനാദവും മുഴങ്ങി. വൈദ്യുതഭീപങ്ങൾ അണഞ്ഞു. സിനിമ തുടങ്ങി.

ഇൻറർവെൽസമയത്തു് സർ കൃഷ്ണമൂർത്തി ചോദിച്ചു. “മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ, ഡിറീകിനു വിരോധമില്ലല്ലോ?”

“ഓ, വല്ലപ്പോഴും കുടിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല.”

(സുന്ദരശരണോടു്) “നിങ്ങൾക്കോ?”

“ഇല്ല, ഞാൻ കുടിക്കുകയില്ല.”

രണ്ടുഗ്ലാസ്സു് വിസ്കിയും സോഡായും, ഒരുപാത്രം ബീയറും ഒരു കപ്പി ലമനേഡും കൊണ്ടുവരാൻ ആർഡർകൊടുത്തു.

സുന്ദരശരണൻ:-ഞാൻ ബീയറും കുടിക്കുകയില്ല.

“എതു്, ബീയറും കുടിക്കുകയില്ലേ?”

സപാമി:-ഇല്ല, അദ്ദേഹം പുരുഷനാകാൻ തുടങ്ങുന്നതേയുള്ള അച്ഛനും മകളും ചിരിച്ചു. സർ കൃഷ്ണമൂർത്തി ബീയറിനു പകരവും ലമനേഡു് കൊണ്ടുവരുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

സപാമിനാഥൻ സുന്ദരശരണോടു് പതുക്കെ പറഞ്ഞു. “സർ കൃഷ്ണമൂർത്തി സംസ്കാരസമ്പന്നനായ ഒരാളാണു്.”

സുന്ദര:-ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ ആ സംസ്കാരം എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. യുവാക്കന്മാരും വിദ്യാർത്ഥികളുമായ രണ്ടുപേരോടു് മദ്യം ഉപയോഗിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന സംസ്കാരം! അഥവാ, ആധുനികപരിഷ്കാരത്തിൽ എന്തും ആകാമല്ലോ.

സിനിമ അവസാനിച്ചു. പിതാവും പുത്രിയും യാത്രയായി. സുന്ദരശരണം സപാമിനാഥനും കാറിൽ കയറിപ്പുറപ്പെട്ടു. കാർ ബോർഡിങ്ങിന്റെ മുമ്പിൽ എത്തി. സുന്ദരശരണൻ ഇറങ്ങി.

*

സുന്ദരശരണൻ ഇങ്ങിനെ എന്നും കാളേജിൽവെച്ചു കാണും. പരസ്പരം അവർ അഭിവാദ്യംചെയ്യാ. ഇങ്ങിനെ സുന്ദരിയായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ സൗന്ദര്യം ആദ്യകാലത്തു് സുന്ദരശരണനെ ആക

ഷിച്ചില്ല. അവളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയും, സംഭാഷണചാതുര്യവും അവൻ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. ഇങ്ങനെ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരുദിവസം സന്ധ്യയ്ക്ക് സുന്ദരശരണോടൊന്നിച്ച് സപാ മിനാമൻ തന്റെ കാറിൽ സർകൃഷ്ണമൂർത്തിയുടെവീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. പോർട്ടിക്കോയുടെ മുറിയിൽ ഒരു കാർ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു സപാ മിനാമൻ തന്റെ കാർ കറേ അകലെ നിൽക്കുന്നു. സർ കൃഷ്ണമൂർത്തി വരാത്തതിൽ ടാക്കുകയായിരുന്നു.

“ഹല്ലോ യങ്ങ് ഫാണ്ടേഴ്സ്, സുഖംതന്നെയല്ലേ? ഞാൻ സിനിമയ്ക്കു പോകാൻ തയ്യാറായി ഇവിടെയെത്തുന്നില്ലേയെന്നു നിങ്ങളും വരുന്നോ?”

സപാമി:-ഈ ഫിലിം ഞാൻ കല്പിക്കുന്നതിൽവെച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അത്ര നല്ലതല്ല.

ഇവിടെ ഒരുങ്ങി വരാത്തതിൽ വന്നു.

“നിങ്ങൾ നല്ല സമയത്തു വന്നല്ലോ. അല്ല, ഇവിടെ സിനിമയ്ക്കു വരുകല്ലേ?”

സപാമി:-ഇല്ല, ഞാൻ ഈ ഫിലിം കണ്ടതാണ്.

ഇവിടെ:-എന്നാൽ ഒന്നുകൂടി കണ്ടുകഴയാം.

സപാമി:-ഇല്ല, ഒരിക്കൽ കാണാൻ പോലും ഓരോളകയില്ല. നിങ്ങൾ പോയി കണ്ടിട്ടുവരണം. ഞങ്ങൾ ഇനിയും ഒരു അവസരത്തിൽ വരാം.

ഇവിടെ:-എന്നാൽ ഞാനും പോകുന്നില്ല. നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടി ഇത്രയും വന്നപ്പോൾ ഞാൻ സിനിമയ്ക്കു പോകുകയോ? പോരേകിൽ നല്ല പടവുമല്ല.

സർ കൃഷ്ണ:-ശരി, നീ ഇവിടെ നില്ക്കൂ; ഞാൻ പോയിട്ടുവരാം.

ഇവിടെ മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നു സ്റ്റേമിതന്നാറെ അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു.

ഇവിടെ:-എന്താ മിസ്റ്റർ സുന്ദരശരണേ, ചായ കുടിക്കാമോ?

സപാമി:-എനിക്കു വിരോധമില്ല.

ഇന്ദി:-(സസ്ഥിതം) ഞാൻ നിങ്ങളോടു ചോദിച്ചില്ലല്ലോ.

സപാമി:-പക്ഷേ, ചായകുടിക്കാൻ എനിക്കാണ് ഇച്ഛ തോന്നുന്നത്.

ഇന്ദി:-(ഭൃത്യനോടു്) പോയി ചായ കൊണ്ടുവരൂ.

സപാമി:-വെറും ചായയോ?

ഇന്ദി:-വെറും ചായ ഞാൻ ഇതുവരെ കഴിച്ചിട്ടില്ല. എന്തെങ്കിലും കൂടി കൊണ്ടുവരും.

സുന്ദ:-എനിക്കും അല്പം വിശപ്പുണ്ട്.

ഇന്ദി:-(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ, നിങ്ങൾ തോറും. ഇദ്ദേഹവും എന്നെ അനുക്രമിക്കുകയാണ്.

സപാമി:-(സ്ത്രീകൾക്കു് ഒരിക്കലും തോൽവി പറയാറില്ലല്ലോ. അതിരിക്കട്ടെ, പഠിത്തം എങ്ങനെ നടക്കുന്നു?

ഇന്ദി:-ഞാൻ ഇതുവരെ ഒന്നും പഠിച്ചില്ല. പഠിക്കാൻ സമയം ആയില്ലല്ലോ.

സപാമി:-പഠിക്കാത്തതു് ഞങ്ങളാണ്. ദീവസവും ചുറ്റി നടന്നു സ്നേഹിതന്മാരെ കണ്ടും തമാശുകളിൽ പങ്കു കൊണ്ടും സമയം കഴിക്കുന്നു.

ഇന്ദി:-ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടുവോളം ജോലിയുണ്ട്.

സപാമി:-എന്താണോ വോ ജോലി?

ഇന്ദി:-ഉണ്ണുക, ഉറങ്ങുക, നോവൽ വായിക്കുക.

സുന്ദ:-നിങ്ങൾക്കു് എത്ര നോവൽകാരനെയാണ് അധികം ഇഷ്ടം?

ഇന്ദി:-ഇംഗ്ലീഷിലോ? മാതൃഭാഷയിലോ?

സുന്ദ:-ഭാഷയുടെ കാര്യം കഴിയുന്നോ. ഇന്നുവരെ വായിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ആരുടെ നോവലാണ് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്?

ഇന്ദി:-ഹൃദയം ഒരു വലിയ കലാകാരനായി ഞാൻ ഗണിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ചെ മിറാബെലെ' ആണ് എനിക്കു് ഏറ്റവും ഇഷ്ടം.

സ്വാമി:-കലാപരമായി നോക്കുമ്പോൾ ആരെയാണ് ഇഷ്ടം?
 ഇന്ദി:-കലാകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് 'ദോർസ്റ്റായി'ക്ക് പ്ര
 മമസ്ഥാനവും അന്നതോടയ്ക്ക് ദ്വിതീയസ്ഥാനവും നൽകും.

സ്വാമി:-കലയിൽ രണ്ടുപേരും വളരെ താണുപടിയിൽ നി
 ല്ലുന്നവരാണ്. രണ്ടുപേരും പ്രൊപ്പഗാൻഡിസ്റ്റ്സ് ആണ്.

സുന്ദ:-അതുകൊണ്ട് കലയിൽ അധഃപതിച്ചുപോയോ? അ
 ഞ്ഞെയാണെങ്കിൽ ലോകത്തു് ഒരു നല്ല കലാകാരനും ഉണ്ടാ
 കാൻ ഇടയില്ല, ഓരോ മനുഷ്യനും ഓരോ പ്രത്യേക ആദർശവും
 വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അവൻ
 ജീവിതസൗര്യം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നു. ഒരാദർശംകൂടാതെ അവനു പൃ
 രോഗമിരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ആ വിശ്വാസവും ആദർശവുമാണ്
 വ്യക്തിത്വം ഉളവാക്കുന്നതു്. ഒരാളുടെ കൃതിയിൽ അയാളുടെ വ്യ
 ക്തിത്വം പ്രതിഫലിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു നിർജ്ജീവമാകുന്നു. എ
 ഞൻ അഭിപ്രായത്തിൽ പ്രൊപ്പഗാൻഡ, കലയുടെ ഒരംശമാണ്.

സ്വാമിനാഥൻ്റെ ചിരിയിൽ സുന്ദ:രശൻ വല്ലായ്മതോന്നി.
 ഭൂതപ്രൻ ചായ കൊണ്ടുവന്നു.

സ്വാമി:-സ്റ്റേഘിതാ, ബർനാഡ്ഷായുടെ നാടകങ്ങളെക്ക
 റിച്ചു് നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമെന്താണ്?

സുന്ദ:-ബർനാഡ്ഷാ ഈ ഞ്ഞറാണ്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ
 കലാകാരനാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

സ്വാമി:-ഇന്ദിരയുടെ അഭിപ്രായമോ?

ചായ തയ്യാറാക്കി സ്വാമിനാഥൻ കൊടുക്കുവേ സസ്ഥിതം
 ഒന്നു കടാക്ഷിച്ചിട്ടു് ഇന്ദിര മെല്ലെ പറഞ്ഞു. "എന്റെ അഭിപ്രാ
 യത്തിൽ ഞാനാണ് ഏറ്റവും വലിയ കലാകാരി."

സ്വാമി:-ഒരുവിധത്തിൽ ഞാൻ ആ അഭിപ്രായത്തിനോടു
 യോജിക്കുന്നു. രസിപ്പിക്കുവാനും സുഖിപ്പിക്കുവാനും കലയ്ക്കുള്ള
 ശക്തിവിശേഷം നിങ്ങളിൽ ഉള്ളിടത്തോളം മറ്റെന്തെങ്കിലും കലാകാ
 രന്മാരിലും ഇല്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

എല്ലാവരും ചായ കടിച്ചുതുടങ്ങി. അല്പനേരം അവിടെങ്ങും നിശ്ശബ്ദത വ്യാപിച്ചു.

വീട്ടിന്റെ മുറ്റത്തു് ഒരു ടെന്നീസ് കോർട്ടു് നന്നാക്കുന്നതു കണ്ടു് സപാമിനാഥൻ ചോദിച്ചു. “ഇവിടെ ടെന്നീസ് കളിക്കാറുണ്ടോ?”

ഇന്ദിര:-ഓഹോ, കറേക്കറ്റു; രണ്ടുകൊല്ലമായി കളിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടു് അച്ഛനു് ഇതിൽ വലിയ ഭ്രമമാണു്.

സപാമി:-ഒരുവിധം നന്നായി കളിക്കാമെന്നാണു് എന്റെ അഭിമാനം.

ഇന്ദിര:-എന്നാൽ സൌക്യമുള്ളപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടു വരണം.

സപാമി:-നിയമമായും വരാം. (വാട്ടു നോക്കിയിട്ടു്) നേരം വൈകി. ഞങ്ങൾ പോകട്ടെ.

ഇന്ദി:-എന്താവിശേഷിച്ചു വല്ല ജോലിയുമുണ്ടോ?

സപാമി:-ഒന്നുമില്ല, നേരം വൈകിയതുകൊണ്ടു പഠഞ്ഞതാണു്.

ഇന്ദി:-എന്നാൽ അച്ഛൻ വരുന്നതുവരെ ഇരിക്കണം. ബ്രീഡ്ജു് കളിക്കാമോ?

സപാമി:-ഓഹോ.

സർ കൃഷ്ണമൂർത്തി വരുന്നതുവരെ അവർ കളിച്ചു. അനന്തരം സുന്ദരശരണം സപാമിനാഥനും യാത്രയ്ക്കായി എഴുന്നേറ്റു.

ഇന്ദിര:-അച്ഛാ, മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ നല്ല ടെന്നീസ് കളിക്കാരനാണു്.

സർ കൃഷ്ണ:-ഓഹോ, അങ്ങനെയോ? എന്നാൽ സൌക്യമുള്ളപ്പോഴല്ലാം വൈകിട്ടു് ഇങ്ങോട്ടു വരണം.



അദ്ധ്യായം 7

ഒരു വാദപ്രതിവാദം

സപാമിനാമൻ:-പ്രേമം അസ്ഥിരമാണ്. അതിനെ ആധാരമാക്കിയുള്ള വിവാഹത്തിൽ എനിക്കു വിശ്വാസവുമില്ല.

സുന്ദരേശൻ:-സപാമിനാമൻ, ഞാൻ നിങ്ങളോടു യോജിക്കുന്നില്ല. സ്നേഹം ദൈവീകമാണ്, സ്നേഹംതന്നെയാണ് ജീവൻ.

സപാമിനാമൻ മന്ദമനസ്സിച്ചു—“സ്നേഹം ജീവനാണ് സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മനുഷ്യന്റെ ക്രോധാദി ഇതരവികാരങ്ങൾ എങ്ങനെ ദൈവദത്തവും ജീവനമാകുന്നുവോ അങ്ങനെയല്ല.”

സുന്ദരേശന്റെ മുറിയിൽ നാലുപേരുണ്ടായിരുന്നു. രാമനാഥൻ, ശങ്കരമൂർത്തി, സപാമിനാമൻ, സുന്ദരേശൻ. നാലുപേരും സഹപാഠികളാണ്, യുവാക്കുമാരാണ്. രാമനാഥൻ പൊക്കംകൊണ്ടു കൃശഗാത്രൻ, ഓജസ്സിന്റെയോ തേജസ്സിന്റെയോ കണികപോലും ആ മുഖത്തു കാണാനില്ല; എന്നാൽ, ആ കണ്ണുകളിൽ അല്പമൊരു പ്രകാശമോ ചൈതന്യമോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ശങ്കരമൂർത്തിയുടെ നിറം വെളുപ്പാണ്. അല്പം ഉയരം കൂടാ. പാടിരത്തിലുള്ള അസ്ഥികൾ ഓരോന്നായി എണ്ണാം. ഭംഗിയുള്ള മുഖമാണ്. എങ്കിലും ഔട്ടിയ കപോലങ്ങൾ; നിർജ്ജീവങ്ങളായ കണ്ണുകൾ; സദാ കണ്ണിട ധരിക്കും.

ശങ്കരമൂർത്തിയുടെ വിവാഹം അടുത്തു. അവന്റെ ഇച്ഛകൂടാതെതന്നെ പിതാവ് വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ആ വിവാഹംകൊണ്ടു് ഒരുതരത്തിലും തനിക്കു സത്തുഷ്ടനാവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നാണു് അവന്റെ അഭിപ്രായം. അവൻ ആ പെൺകുട്ടിയെ—തന്റെ അലംശിയാകാൻ പോകുന്ന ആ യുവതിയെ—കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ല. എന്തുചെയ്യണമെന്നു് സുന്ദരേശുനോടു് അഭിപ്രായം ചോദിക്കാൻ വന്നതാണു്. അപ്പോൾ സപാമിനാമനും അവിടെ വന്നുചേർന്നു.

ശങ്കരമുത്തി:-മിസ്റ്റർ സപാമിനാമു്—എങ്കിലും വിവാഹത്തിൽ പ്രേമത്തിനു സ്ഥാനമില്ലേ? നാം കണ്ടിടും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുമില്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീയെ വരിക്കുകയാണോ വേണ്ടതു്?

അപ്പനേരം മൌനം ഭജിച്ചതിനുശേഷം സപാമിനാമൻ പറഞ്ഞു:-സ്നേഹത്തെ ആശ്രയിച്ചു വിവാഹമോ, അതോ വിവാഹത്തെ ആശ്രയിച്ചു സ്നേഹമോ എന്നുള്ളതു് ഒരു പ്രശ്നമാണു്. സ്നേഹത്തിനു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പലതുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്, പക്ഷേ, അതിന്റെ യഥാർത്ഥവ്യാഖ്യാനം സാധ്യമല്ലെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. സ്നേഹം എന്താണെന്നു് നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും; അതു നമുക്കു് അനുഭവിച്ചറിയാനും കഴിയും; എന്നാൽ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ നമുക്കു സാധ്യമല്ല.

ഇതു കേട്ടു് സുന്ദരേശൻ ചിരിച്ചു:-സ്നേഹത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം നമ്മുടെ ശക്തിക്കതീതമാണു്;—എങ്കിലും സ്നേഹം വിവാഹത്തെ ആശ്രയിച്ചു ഇരിക്കുന്നതെന്നു് ഉച്ചൈസ്കരാ നമുക്കു പറയാം. സപാമിനാമു്, സ്നേഹം ദൈവീകമുണു് രണ്ടാമതാക്കുളുടെ ബന്ധനമാണു്. സ്നേഹത്തിലാണു് ലോകം നിലനില്ക്കുന്നതു്. സ്നേഹം അനാദിയാണു്; അനന്തവുമാണു്. സ്നേഹംതന്നെയാണു മനുഷ്യന്റെ പ്രാണൻ.

രാമനാഥൻ എഴുന്നോറു് നിവർത്തിനുകൊണ്ടു് തന്റെ സഹായമായ മധുരസപരത്തിൽ ഇഴവിധംപറഞ്ഞു:-സുന്ദരേശു്, നിങ്ങൾ ആദർശവാദിയാണു്. നിങ്ങളിൽ സങ്കല്പങ്ങൾക്കും ക

ലുനകൾക്കുമാണ് പ്രാധാന്യം. കവിതയുടെ ഒരംശവുമാണ്. എന്നാൽ ഞാൻ അങ്ങനെയല്ല. ചോകുണ്ഠ. ചോകുണ്ഠനിന്നും അല്ല ഉയർന്നുനിന്നു നോക്കുന്നതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്റ്റേജം എന്താണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ആ കഷണത്തിനുള്ള മറ്റൊരു പേരാണ്.

സപാമി:-ഒരാൾ ആദർശവാദിയാകാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. മറ്റൊരാൾ യാഥാർത്ഥ്യവാദിയാകാനും. രണ്ടും വെറുതെ. എങ്കിലും രണ്ടുപേരും ഒരേകാര്യംതന്നെയാണു പറയുന്നതു്. സൃഷ്ടിയുടെ വിശ്വസംതന്നെ സ്രീപുരുഷസമ്പർക്കംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു് സ്റ്റേജത്തിലാണ് ചോകു നില്ക്കുകയെന്നതു് ആ സ്റ്റേജം അന്വദിയും അന്വദിയാണു്. പിന്നെ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും പറഞ്ഞതിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം? പക്ഷേ, നിങ്ങൾക്കു രണ്ടുപേർക്കും തൊട്ടിപ്പൊയി. സ്റ്റേജം നാം മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതിയിൽ—രണ്ടുപേരുടെ ഹിതാഹിതങ്ങൾ ഒന്നായിത്തീരുന്നതിൽനിന്നു് ഉദ്യോഗസ്ഥ സഹായത്തി, അഥവാ ഏകീകരണ ഭാവനയാണു്.

മണി പതിനൊന്നടിച്ചു.

സുന്ദരശരൻ:-എനിക്കു ഭക്ഷണത്തിനു സമയമായി. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ നിങ്ങളോടു യോജിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രം പറയാം. വാദപ്രതിവാദം തുടർന്നാൽ അചസാനിക്കില്ല. ശങ്കരമൂർത്തി സുന്ദരശരൻ, കൈയ്ക്കുപിടിച്ചിരുന്നതി- “സഹോദര, നിങ്ങൾക്കു് തനിച്ച് ഉണ്ണാൻ സാധിക്കുകയില്ല. രാമനാഥനും ഞാനും ഉണ്ടില്ല. എല്ലാവർക്കുംകൂടി ഭക്ഷണം ഇങ്ങോടുവരുത്താം.”

സപാമിനാഥൻ:-എതു്, ഇന്നു് സ്നേഹപ്രിയൻ ഏപ്പോടുചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

സുന്ദരശരൻ:-ഉണ്ടു്

സപാമി:-എന്നാൽ എനിക്കുംകൂടി വരുത്തിയേക്കൂ. ഇനിയും വീട്ടിൽ പോകുന്നതാരു്? ഈ തർക്കങ്ങളിൽ നല്ല രസം തോന്നുന്നു. ഉചിതമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ എനിക്കും പറയാൻ കഴിയും.

ശങ്കരമൂർത്തി വരാന്തയിലിറങ്ങി ഭൃത്യനെവിളിച്ചു് ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവരാൻ ആജ്ഞാപിച്ചശേഷം തിരികെ ചെന്നു.

ശങ്കരമൂർത്തി:-എന്റെ കഴപ്പുങ്ങളും സംശയങ്ങളും നീങ്ങിയില്ല. എന്തെങ്കിലും ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടാകുകതന്നെ വേണം.

സ്വാമി:-എന്തു തീരുമാനം? അച്ഛൻ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞില്ലേ? നല്ലതുപോലെ അലോചിച്ചു തീർച്ചയാക്കിയതായിരിക്കും. പോയി ചെയ്തേക്കൂ. അതാണ് വേണ്ടതു്.

സുന്ദരേശൻ:-ഇങ്ങനെയുള്ള വിവാഹം എനിക്കിഷ്ടമില്ല. വിവാഹത്തിനു മുൻപ് പെൺകുട്ടിയെ കാണണം. അവളോടു സാസാരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ വിവാഹമാണ്. അച്ഛന്റെതല്ല. ആജീവനാന്തം ഭാര്യയോടുകൂടി കഴിയേണ്ടതു നിങ്ങളാണ്.

രാമനാഥൻ:-വിവാഹംതന്നെ കൂടിയേതീരു എന്നുണ്ടോ? അതാനാവശ്യമല്ലേ?

ശങ്കരമൂർത്തി:-നാലാളുകൾ, നാലഭിപ്രായങ്ങൾ, കഴപ്പും നീങ്ങുകയല്ല, വർദ്ധിക്കുകയാണ്.

സ്വാമിനാഥൻ:-എത്രയാളുകളുണ്ടോ അത്രയും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമാവികമാണ്. നിങ്ങൾ ബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു് ഒരുഭിപ്രായം ഉറപ്പിക്കണം. അതാണ് ശരി.

ശങ്കരമൂർത്തി:-എന്നാൽ മിസ്റ്റർ സ്വാമിനാഥൻ, സുന്ദരേശന്റെ അഭിപ്രായമാണ് എനിക്ക് ഏറ്റവും സ്വീകാർത്ഥം.

സ്വാമിനാഥൻ:-അങ്ങനെ തോന്നും; പാശ്ചാത്യരീതിയിലല്ലേ നാംവളരുന്നതു്. മിസ്റ്റർ ശങ്കരമൂർത്തി,ഒരു കാര്യം നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? വിവാഹത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എവിടെനിന്നാണ്? വിവാഹം പ്രകൃതിദത്തമല്ല. മനുഷ്യജാതിയിലല്ലാതെ മറ്റെങ്ങും അതു കാണുന്നില്ല. രാമനാഥൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, മനുഷ്യൻ പക്ഷിഗിരീകളിൽനിന്നും ഭിന്നനാണ്. സാമുദായിക ജീവിതത്തിൽ അവനു വിശ്വാസമുണ്ടു്. അങ്ങനെ ഒരു ജീവി

തം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് പക്ഷിഗിഗാദികളുടെ ഇടയിൽ സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. കലഹത്തിനു വഴിയുമില്ല. സ്ത്രീക്കു് അഭയം നൽകുക, അവളെ രക്ഷിക്കുക, അതു് പുരുഷന്റെ ധർമ്മമാണു്. സൃഷ്ടിയിൽ പുരുഷൻ അപൂർണ്ണനാണു്. അതുകൊണ്ടു് ദയവും, ത്യാഗം, ക്ഷമ ആദിയായ ലളിതഭാവനകളുടെ അഭാവം അവനിൽ കാണുന്നു. അതുപോലെ സ്ത്രീയും അപൂർണ്ണയാണു്. കാരണം, അവളിൽ വീരത്വം, അധീകാരം, സാഹസം ആദിയായ വ്യക്തിഗുണങ്ങളില്ല. ആയതിനാൽ സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഒന്നുപോലെ വേദം മാത്രമേ ജീവിതംപൂർണ്ണമാകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെയാണു് വിവാഹത്തിന്റെ ആവിർഭാവം. ഇതുതന്നെയാണു് രാമനാഥൻ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരവും. ഇനിയും സുന്ദരന്റെ അഭിപ്രായവും നോക്കാം. ശങ്കരമൂർത്തി, നിങ്ങൾക്കു യോജിക്കുന്ന ഒരു വധുവിനെ സ്വയം തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവോ? ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീയെക്കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു് വിവാഹം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അവളുടെ രൂപം മാത്രമാണു് കായ്മമാകുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടം. അവളുടെ ഗുണങ്ങൾ നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. തന്മൂലം സൗന്ദര്യചഹരി നിങ്ങളിൽനിന്നും വിട്ടുമാറുമ്പോൾ ഒരു ഭയങ്കരസ്ഥിതി നേരിടേണ്ടിവരും. നിങ്ങൾ രൂപം മാത്രം നോക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ കലം, കുട്ടിയുടെ ഗുണം തുടങ്ങി പലതും അന്വേഷിച്ചറിയുന്നു. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ അച്ഛനെ വിശ്വസിക്കണം. അദ്ദേഹം ലോകപരിചയം ഉള്ള ആളാണു്. അനുഭവസ്ഥനാണു്. നിങ്ങളെ ആശ്ചര്യം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് വിവാഹകായ്മത്തിൽ പിതാവിനു് ഇത്രമാത്രം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ശങ്കരമൂർത്തിയുടെ മുമ്പം പ്രസന്നമായി. അയാൾ എഴുന്നേറ്റു് സ്വാമിനാഥനു് ഹസ്തദാനം ചെയ്തു. മിസ്റ്റർ സ്വാമിനാഥു്, ബിചാത്തിയിൽനിന്നും മടങ്ങിയ നിങ്ങളെ ഒരു തികഞ്ഞ ധ്യാനമായിട്ടാണു് ഞാൻ കരുതിയിരുന്നതു്. എന്നാൽ നിങ്ങൾ ഒരു

നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം ലോകപരിചയമുള്ള ആളുമാണ്. നിങ്ങൾ എനിക്ക് അമൂല്യമായ ഒരു അറിവാണ് നൽകിയത്, ഞാൻ അതിന് കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു.

സുന്ദരശൻ:-സുന്ദരശൻ,ഞാൻ പറയുന്നതുകൂടി കേൾക്കൂ. ശങ്കരമൂർത്തി:-ഇല്ല;സപാമിനാമം പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. ഇനി ഒന്നു പറയാനില്ല.

സുന്ദരശൻ:-എനിക്കു പറയാനുള്ളതുകൂടി.....

ശങ്കരമൂർത്തി:-ഇല്ല, മിസ്റ്റർ, എന്റെ കഴിപ്പങ്ങളും ശേഷവും നീക്കി. വീണ്ടും അവയ്ക്കു വഴിതെളിക്കേണ്ട.

അല്ല കൃഷ്ണനായി സുന്ദരശൻ പറഞ്ഞു. “കേൾക്കൂ സ്നേഹിതാ, ഇത്രമാത്രം അറിവുള്ള നമുക്ക്.....”

“ഇല്ല, എന്റെ സാശയങ്ങൾക്ക് നിവാരണമുണ്ടായി. വീണ്ടും കരകിൽ ചാടാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങൾ എന്നെ കൂടുതൽ സാശയഗ്രന്ഥനാക്കാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ പോകുന്നു. നമസ്കാരം” ശങ്കരമൂർത്തി വാതുക്കുലക നടന്നു.

രാമനാഥൻ:-കൊള്ളാം നല്ല ആളുതന്നെ. അതാ ചോറുകൊണ്ടുവരുന്നു. ഇനിയും ഉണക്കുകഴിഞ്ഞു പോകാം.

ശങ്കര:-എന്റെ മുറിയിലേക്ക് അയച്ചേക്കൂ.

രാമനാഥൻ:-ഞാനും പോകുന്നു. എനിക്കും എന്റെ മുറിയിലേക്ക് അയച്ചേക്കൂ.

സപാമിനാഥൻ സുന്ദരശൻറെ കൈയ്ക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ട് “നിങ്ങൾ ഇങ്ങിരയെ സ്നേഹിക്കുന്നു, ഇല്ലേ?”

സുന്ദരശൻ ഒന്നു നടുങ്ങി. “ഫെയ്, അങ്ങനെന്നുമില്ല.”

സപാമിനാഥൻറെ മുഖത്തു കളിയാടിയിരുന്ന മന്ദസ്ഥിതം മറഞ്ഞു. “മിസ്റ്റർ സുന്ദരശൻ, നിങ്ങൾ എന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ നി

ങ്ങാളത്തെ, വഞ്ചിക്കുകയാണ്. ഏതായാലും എനിക്കതിൽ
ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതനാണ്.”

സുന്ദരൻ “ആത്മസായമനം സാധ്യമല്ലാതായി. “സ
ഹോദരാ, ക്ഷമിക്കുക, ഞാൻ നിങ്ങളോട് കള്ളമാണു പറഞ്ഞ
തു്. ഞാൻ ഇവിടെയെ സ്നേഹിക്കുന്നു.”

സപാമി:-പിന്നെ എന്തിനാണു കള്ളം പറഞ്ഞതു്?

സുന്ദരൻ:-നിങ്ങളെ വേദനപ്പെടുത്താൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്തതു്കൊ
ണ്ടു്.നിങ്ങളോടാണു് ഇവിടെയു സ്നേഹം. ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങളും.....

സപാമിനാഥൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. “സ്നേഹിതാ, ഞാൻ ഇ
വിടെയെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. സ്നേഹിക്കുവാൻ കഴിയുകയുമില്ല. എ
ങ്കിലും നിങ്ങൾ അവളെ സ്നേഹിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണു്.”

സുന്ദരൻ:- (സാശ്ചയ്യം) അബദ്ധമാ? അതെതു്?

സപാമി:-നിങ്ങളുടെ ജന്മം അതിനുള്ളതല്ല. ഇവിടെയെ
സ്നേഹം നിങ്ങൾക്കു പറിയതല്ല.

സുന്ദരൻ:-എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

സപാമി:-മനസ്സിലാക്കാനും സാധ്യമല്ല. പക്ഷേ, ഇത്രയും
മാത്രം പറയാം, ഇവിടെയാടുട്ടി കിട്ടിക്കുക, സംസാരിക്കുക, അ
തിനപ്പുറം കടക്കരുതു്. നിങ്ങൾക്കു് നിങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ
കഴിയാത്ത നിലയിൽ ആയിട്ടുണ്ടെന്നു് എനിക്കറിയാം. നിങ്ങൾ
ഇവിടെയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തെ ദാമ്പത്യത്തിനു് അ
ടിസ്ഥാനമായി ഗണിക്കുന്നു. അവിടെയാണു് നിങ്ങൾക്കു തെ
തെറ്റുപറിയതു്.

സുന്ദരൻ:-ഇവിടെ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല; സ്നേഹിക്ക
കയുമില്ല. പിന്നെ ഈ പ്രശ്നങ്ങളാണെന്നും ഉദിക്കുന്നി
ല്ലല്ലോ.

സംഭാഷണം അവസാനിപ്പിച്ചു രണ്ടുപേരും ഭക്ഷണത്തിനിയന്നു.

ഭക്ഷണാനന്തരം സ്വാമിനാഥൻ ചോദിച്ചു. “ഇനിയും എന്താണു പ്രോഗ്രാം?”

സുന്ദർ:-എനിക്കു വിശേഷിച്ചു് ഒരു പ്രോഗ്രാമും ഇല്ല. നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ അതനുസരിക്കാം.

സ്വാമി:-എനിക്കും ഋണമില്ല. നിങ്ങളുടെ ഹിതപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാം.

അല്പം ചിത്തിച്ചിട്ടു് സുന്ദരേശൻ പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ പൊകാം. ഇന്ദിരയുടെ വീട്ടിൽപോയി കുറച്ചു വെടിപറയാം.”



അദ്ധ്യായം 8

വിണ്ടും ഇന്ദിരയുടെ ഗൃഹത്തിൽ

“മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ, വളരെക്കാലമായല്ലോ കണ്ടിട്ടു്. ഇന്നെങ്കിലും കാണാൻ ഇടയായതു ഭാഗ്യംതന്നെ.” ഇന്ദിര പറഞ്ഞു. സപാമിനാഥൻ സുന്ദരേശനെ ഒന്നു നോക്കി മന്ദമാസം തൂകി.

“എന്തുചെയ്യും ഇന്ദിരേ, ഒന്നൊന്നായി പപ്പ ജോലികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സമയം കിട്ടിയതേയില്ല. എന്റെ ഭർത്താവ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. പക്ഷേ സുന്ദരേശൻ മുറയ്ക്കു വരാറില്ലേ?”

സുന്ദരേശന്റെ സമീപം ഒരു കൺസർട്ടിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഇന്ദിര: “മിസ്റ്റർ സുന്ദരേശൻ ചിട്ടപ്പോഴെല്ലാം ഒന്നു കയറാറുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ വരരുതെന്നു് മനമാകുന്നില്ല.”

ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ഒരു യുവതി ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഒരു കൃശാംഗി. സാമാന്യം നല്ല നിറം, നീണ്ട മുഖം, നേത്തു പൊങ്ങിനില്ക്കുന്ന നാസിക, വലിയ കണ്ണുകൾ.

ഇന്ദിര ആ യുവതിയെ പരിചയപ്പെടുത്തി. “എന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ മരിച്ച ലീല; വിമൻസുകാലത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചാണ് പഠിച്ചതു്. ഇപ്പോൾ ലീല ലക്നോയിൽ പഠിക്കുന്നു. ഒരു കാലം കൂടി പായാം. ഈ ചോരത്തു് പ്രേമനൈരാശ്യം അനുഭവിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതിനു് ലീല വേണ്ടുവേണ്ടും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനു ഞാൻ ലീലക്കു മെഡൽ കൊടുക്കാൻ പോകുകയാണ്.”

സപാമിനാഥനും, സുന്ദരേശനും അവളെ അഭിവാദനം ചെയ്തു.

യ്യ. പ്രത്യഭിവാദനം ചെയ്തുകൊണ്ടു ചില പറഞ്ഞു: “ഇവിടെ എ ന്നൊപ്പം പഠിക്കുന്നവർക്കും വെറുതെയാണു്.”

ഇവിടെ:- (ലീലാമണി) ഇതു് മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ, ചി ത്തപുരം ജമിന്ദാരുടെ ഇളയ സഹോദരൻ. വേണ്ടുവാളും ദേശ സഞ്ചാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. നല്ല ലോകപരിചയവും സിദ്ധിച്ചിട്ടു ണ്ടു്. (സുന്ദരശരണ ലക്ഷ്മണി) ഇതു് മിസ്റ്റർ സുന്ദരശരണൻ, ഇടമലരണു് കഴിഞ്ഞപ്രാവശ്യം ഇൻററിനു് ഒന്നാമതായി ജ യിച്ചതു്.

സപാമിനാഥൻ:-മിസ്സു് ഇവിടെ എന്നെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞതു് അക്ഷരാപ്രതി സത്യമാണു്.

ലീല:- രണ്ടുപേരായി പരിചയപ്പെട്ടതിൽ സന്തോഷി ക്കുന്നു.

സപാമി:-(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്)അതുതന്നെ ഞാനും പറയുന്നു. ഇവിടെ സുന്ദരശരണയും സുന്ദരശരണൻ ഇവിടെയേയുംനോക്കി.

സപാമി:-മിസ്സു് ലീലാമണിയോടു എത്രനാൾ ഇവിടെകാണും?

ലീല:-മൂന്നുനാൾ ദിവസം നിശ്ചയം. വളരെക്കാലംകൂടിയാ ണു് ഞാൻ ഇവിടെയെ കണ്ടതു്. എന്താ ഇവിടെ, എന്നെ എത്ര നാൾ ഇവിടെ നിൽക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു?

ഇവിടെ:-ക്രിസ്തുമസ് കഴിവുമുഴുവൻ. മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ നിങ്ങൾ അവധിക്കു വീട്ടിൽ പോകുന്നില്ലല്ലോ.

സപാമി:-ജ്യേഷ്ഠൻ എഴുത്തു് അയച്ചിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും ഒന്നു തീർച്ചയാക്കിയില്ല.

ഇവിടെ:-മിസ്റ്റർ സുന്ദരശരണോ?

സുന്ദ:-എനിക്കു് എങ്ങും പോകേണ്ടതായിട്ടില്ല. വീടില്ലാത്ത ആൾ എങ്ങോട്ടാണു് പോകുന്നതു്?

സപാമി:-എതു്, നിങ്ങൾ എന്തൊക്കെ വരാമെന്നു പറ ണ്തിട്ടില്ല?

ഇവിടെ:-(അത്ഥംഗർഭമായി നോക്കിക്കൊണ്ടു്) അതു മാറി കൂടെന്നുണ്ടോ?

സപാമിനാഥൻ ചിരിച്ചു.

സപാമി:-എന്നാൽ ഞാൻ പോകുന്നില്ല.

ലീല:-നമുക്ക് അല്പം ബ്രിഡ്ജ് കെട്ടിക്കാമോ?

സപാമി:-ഒരു കരാറിന്മേൽ.

ലീല:-ഏതു കരാർ?

സപാമി:-പാർട്ടി നേഴ്സിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ സപാത
ത്രയ്യം വേണം.

സുന്ദരശരണം ഇന്ദിരയും, ലീലയും സപാമിനാഥനുമായി
തിരിഞ്ഞു കെട്ടി ആരംഭിച്ചു. സപാമിനാഥനും ലീലയ്ക്കും തോൽ
വിതന്നെ.

ലീല:-മിസ്സർ സപാമിനാഥൻ നിങ്ങൾക്കു തീരെ കെട്ടി അ
റിഞ്ഞുകൂടാ.

സപാമി:-നിങ്ങളുടെ അടുത്തിരുന്നെടുത്ത സകലതും മറ
ന്നു. അതുകൊണ്ടു കെട്ടി മതിയാക്കാം. തെങ്ങി ഒരു സമാധി
കഴിഞ്ഞുവരാം.

ഇന്ദിര:-ഇരിക്കണോ, നേരം ഉച്ചകഴിഞ്ഞതല്ലേയുള്ളൂ. ലീല
എത്ര ഭംഗിയായി പാടുമെന്നറിയാമോ.

സപാമി:-ഓവോ, അങ്ങനെയങ്ങോ, എന്നാൽ ഒന്നു പാ
ടാൻ അപേക്ഷിക്കട്ടെ.

ലീല:-(സന്തോഷം) “മിസ്സർ സപാമിനാഥൻ നിങ്ങൾ ഇ
ത്ര കഥയില്ലാത്ത ആളാണോ?” ആരെതു പറഞ്ഞാലും വിശ്വസിക്ക
ക്കുകയോ?

സപാമി:-അതാണ് എന്റെ ഒരു വലിയ ദുഷ്ട്യം. എനിക്ക്
ആരെയും അവിശ്വസിക്കുന്ന ശീലമില്ല.

ലീല:-ഏതായാലും എനിക്കു പാട്ടു അറിഞ്ഞുകൂടാ.

സപാമി:-അതും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇന്ദിര:-ഞാൻ ഒരു കാര്യം മറന്നുപോയി. അടുത്ത ഞായ
റാഴ്ച എന്റെ ജന്മനാളാണ്. നിങ്ങൾക്കു കാർഡ് കിട്ടിയിരി

കമല്ലോ. ഓ—ഇന്നാണോ അയച്ചത്, അതുകൊണ്ടു കിട്ടിയിരിക്കുകയല്ല. തീർച്ചയായും രണ്ടുപേരും വരണം.

സ്വാമി:—(സുന്ദരേശനോടു്) എന്താണോ ഇന്നു മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതു്?

സുന്ദര:—സംസാരിക്കാൻ ഇഷ്ടമുള്ളവർ ഉണ്ടല്ലോ.

ലീലയുടെപുരികങ്ങൾ അല്പമൊന്നു വളഞ്ഞു.

ലീല:—സംസാരിക്കുന്നതു് തെറ്റാണോ മിസ്റ്റർ സുന്ദരേശൻ?

ഇന്ദിര:—മിസ്റ്റർ സുന്ദരേശൻ അധികം സംസാരിക്കാറില്ല. വിശേഷിച്ചും മിസ്റ്റർ സ്വാമിനാഥൻ സമീപത്തുള്ളപ്പോൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ മിസ്റ്റർ സുന്ദരേശൻ പറയുന്നതു് ആരും കേൾക്കാറില്ല.

ലീല:—മിസ്റ്റർ സ്വാമിനാഥൻ നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ലക്നൌവിൽ പോയിട്ടുണ്ടോ?

സ്വാമിനാഥൻ:—ഒരിക്കൽ പോയിട്ടുണ്ടു്, എനിക്കു് ആസ്ഥലത്തെപ്പറ്റി നല്ല അഭിപ്രായമില്ല.

ലീല:—സത്യം പറയുകയാണോ?

സ്വാമി:—എനിക്കു നിങ്ങളോടു കള്ളംപറയേണ്ട ആവശ്യം?

ലീല:—ഏതായാലും അടുത്തുതന്നെ ഒരിക്കൽ ലക്നൌവിൽ ചെന്നു കണ്ടിവിസം താമസിക്കണം. നിങ്ങൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം ചീത്ത നാടല്ല.

സാഭാഷണം ഇത്രയുമായപ്പോൾ സർ കൃഷ്ണമൂർത്തി മുറിക്കളിൽ കടന്നു.

സർ കൃഷ്ണ:—ഞങ്ങൾ സിനിമയ്ക്കു പോകുകയാണു്. നിങ്ങളും കൂടി വരമല്ലോ?

സ്വാമി:—വരാം.



അദ്ധ്യായം 9

ജന്മഭിന്നം

ക്രിസ്തു മണ്ണു പ്രമാണിച്ചു കാഴ്ചയ്ക്കു അടച്ചതു മുതൽ സുന്ദര ശരണം സപാമിനാമനം ദിവസവും ഇന്ദിരയുടെ വീട്ടിൽ പോകാറുണ്ടു്. 'ലീലയും സപാമിനാമനം തമ്മിലുള്ള മൈത്രി പ്രതിഭിന്നം വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. ഇതിൽ ലീല സപായം അതു തരപ്പെടുന്നു.

ഞായറാഴ്ച; ഇന്ദിരയുടെ ജന്മനാൾ; പെൺപ്രമാണികൾ പലരും സന്നിഹിതരായിട്ടുണ്ടു്. ഇന്ദിര അതിഥിസൽക്കാരത്തിൽ ഏല്പിട്ടിരിക്കുന്നു. ലീല സപാമിനാമനെയും സുന്ദരനെയും സപാഗതനാചെയ്തു. പ്രധാനമുറിയിൽ സംഗീതം മുഴങ്ങുന്നു. സപാമിനാമൻ:—ലീല, ഇവിടെ തന്നെ ഇരിക്കണമോ?

സുന്ദരശരണൻ: കണ്ണുകൾ നാപ്പുപാട്ടാ ഇന്ദിരയെ തേടുന്നു. അതിനിടയിൽ "ഇവിടെ വലിയ ആരക്കൂട്ടമാണല്ലോ."

ലീല:—അതേ. നമുക്കു് മറ്റൊരു മുറിയിലേക്കു പോയാലോ?

സപാമി:—നിങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഇവിടെ ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ പോകാം.

അവർ മൂന്നുപേരും മറ്റൊരു മുറിയിലേക്കു പോയി.

സുന്ദരശരണൻ:—“ഇന്നു് ഇന്ദിരയ്ക്കു വലിയ ബദ്ധപ്പാടാണല്ലോ."

ലീല:—അതേ, അതുകൊണ്ടാണല്ലോ നിങ്ങളെ സഹിക്കാൻ ഞാൻ വന്നതു്.

സപാമി:—“അതു് ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യംതന്നെ."

ലീല:—സപാമിനാഥൻ—അവരും വിരമിച്ചു.

സപാമി:—ലീലേ, തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതേ.

ലീല:—എത്ര തെറ്റിദ്ധാരണ? മിസ്റ്റർ സുന്ദരശൻ, നിങ്ങൾ ഇടേറ്റത്തിന്റെ ഉറവിടമാണല്ലോ. എപ്പോഴെങ്കിലും തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

സുന്ദ:—എനിക്കു പലപ്പോഴും രസിക്കാതെ വന്നിട്ടുണ്ട്—
എന്നു മാത്രമല്ല.....

വാചകം പുത്തിയാക്കുന്നതിനു മുൻപ് ഇവിടെ അവിടെ എത്തി.

ഇവിടം:—കൊള്ളാം, നിങ്ങൾ ഈ മൂലയിൽ വന്നിരിക്കുകയാണോ? ഞാൻ എത്രനേരമായി നിങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നു?

സപാമി:—അവിടെ വലിയ ഞരങ്ങലുണ്ട്.

ഇവിടം:—അതേ; എങ്കിലും ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ചിലക്കൊക്കെ നിങ്ങളെ കാണാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അച്ഛൻ നിങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടതാണ്.

ലീലയും സപാമിനാഥനും പരസ്പരം നോക്കി.

ലീല:—ഇവിടേ, ഞാൻ അങ്ങോട്ടു വരുന്നില്ല. എനിക്ക് അവിടെ ശ്യാസം മുട്ടുന്നു.

സപാമി:—നിങ്ങൾ സുന്ദരശനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെല്ലേണമെന്നും. ലീലയെ തനിച്ചാക്കിയിട്ട് ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് വരുന്നതു്?

ഇവിടം:—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) വരണം സുന്ദരശൻ, നിങ്ങൾക്കു നേരത്തെതന്നെ ഇവരെ പിരിയാമായിരുന്നില്ലേ.

ഇവിടേയും സുന്ദരശനും അവിടെനിന്നുപോയി.

അച്ഛനേരം ലീലയും സപാമിനാഥനും പരസ്പരം നോക്കി നിന്നു.

ലീല:—ഞാനൊരു കാര്യം ചോദിക്കട്ടെ? പരമാർത്ഥം പറയുമോ?

സപാമി:—ചോദിക്കൂ; കള്ളംപായുന്ന ശീലം എനിക്കില്ല.

ലീല:—നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ?

സപാമി:—ഇത്ര സംശയമോ?

അവരുടെ കണ്ണുകൾ ഇടഞ്ഞു.

ലീല:—ഒരു ചോദ്യം കൂടി. നിങ്ങൾ ഇതിനു മുൻപ് ആരെയെങ്കിലും സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

സപാമി:—പരമാത്മം പറയാം. മുഷിയരുത്ത് ഒരിക്കലല്ല, പല പ്രാവശ്യം സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ലീലയുടെ മുഖം വാടി.

“എന്ത് പല പ്രാവശ്യമോ? അതു സാധ്യമാണോ?”

സപാമി:—ഈ പ്രശ്നം എന്നോടൊക്കുന്നതിലും ഭേദം സപായം ചോദിക്കുകയായിരുന്നു.

ലീല:—നിങ്ങൾ കള്ളം പറയുകയാണോ. നിങ്ങൾക്ക് എനോട് സ്നേഹമില്ല.

സപാമി:—ഞാൻ സത്യം പറയുകയാണോ, ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഒരാൾക്ക് മനോഹരമായ എത്ര മാത്രം സ്നേഹിക്കാമോ അത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നു.

ലീല:—എനിക്കുവേണ്ടി ത്യാഗങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാൻ നിങ്ങൾ തയ്യാറാകുമോ?

സപാമി:—എങ്ങനെയുള്ള ത്യാഗങ്ങൾ?

ലീല:—രണ്ടാഴ്ചകളെ ഒന്നാക്കുന്നതാണ് സ്നേഹം.

സപാമി:—പരസ്പരം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുകയും സന്തോഷിക്കുകയും കളിക്കുകയുമാണോ സേനാധിപതിന്റെ ഫലം.

ലീല:—(ക്രോധസപരത്തിൽ) നിങ്ങൾ മനുഷ്യനല്ല, മൃഗമാണോ.

സപാമി:—നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അങ്ങനെയുമാകാം.

അപ്പോഴേക്കും സുന്ദരശൻ അവരെ സമീപിച്ചു. “വരണം, ഉറങ്ങ കഴിഞ്ഞുണ്ടെ. ഇവിടെ ഇരുന്നാൽ മതിയോ?”

എല്ലാവരും ഭക്ഷണത്തിനായിരുന്നു. ശ്രീകളും പുരുഷന്മാരും ഉണ്ടു്. സപാമിനാഥന്റെ വചനവശത്തു് സുന്ദരശൻ. ഇതുവശത്തു് ലീല. സുന്ദരശന്റെ വചനവശത്തു് ഇന്ദിരയും അതിനപ്പുറത്തു് സർ കൃഷ്ണമുത്തിയും, പുരുഷന്മാരുടെ മുഖിൽ ‘ഷാബെ യിനാ’ ശ്രീകൾക്കു് ‘പാർട്ടു’ തയ്യാറുണ്ടു്. എല്ലാവരും ഞ്ഞുകൊടുത്തു നിന്നു കഴിക്കുന്നു. എന്നാൽ സുന്ദരശൻ മാത്രം അതു തിരഞ്ഞു. അയാളുടെ മുഖിൽ ഇരുന്ന പാത്രത്തിൽ പോർട്ടു പകർന്നിട്ടു് ഇന്ദിര പറഞ്ഞു. “ഇന്നു് ഇതു കഴിക്കണം.”

ഇന്ദിരയുടെ ഉന്മാദകരമായ കണ്ണുകൾ സുന്ദരശനെ ഉന്മാത്തനാക്കി, അതിമിശ്രം എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു. ഞ്ഞുകൊടുക്കുകയെടുത്തു കഴിച്ചു. സുന്ദരശനും അപ്രകാരം ചെയ്തു.

നേരേമ്പാഴുകൾ തുടങ്ങി. ലീലയുടെ അടുത്തു് ഒരു പട്ടാളം ഉദ്യോഗസ്ഥനായ യുവാവാണു് ഇരുന്നതു്. ഇന്ദിരയുടെ ഒരു അകന്ന സഹോദരൻ. പേരു് അവിനാശം.

ലീലയും സപാമിനാഥനും ഒന്നു സംസാരിച്ചിട്ടു. ലീല, അവിനാശവുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടും അയാൾക്കു് അവളെ ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു. സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ അയാൾ നായാട്ടിൽ തനിക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെയും താൻ അപ്പോഴപ്പോൾ അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള വീരകർമ്മങ്ങളെയും സപാമി വാക്യങ്ങൾ തുടങ്ങി. ശ്രോതാക്കളിൽ ചിലർ അയാളുടെ ധൈര്യത്തെയും സാമർത്ഥ്യത്തെയും പ്രശംസിച്ചു. മറ്റു ചിലർ ചിരിച്ചു.

സർകൃഷ്ണ:—മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ നിങ്ങളും വലിയ വേട്ടക്കാരനാണല്ലോ. ഇതുപോലെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

സപാമിനാഥൻ താൻ നടത്തിയ ഒരു മുതലുവേട്ട വർണ്ണിച്ചു.

സർകൃഷ്ണി:—ഓ, നിങ്ങളും വലിയ പരാക്രമിയാണല്ലോ. എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവിനാശവും അതിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. ലീല, ഈ സംഭാഷണങ്ങളിൽ വിരസയായി എഴുന്നേറ്റു.

സപാമിനാഥൻ:—ഇരിക്കണം, അങ്ങനെ പോയാലോ? മിസ്സർ അവിനാശം, നമുക്ക് ഒരു സവാരി പോകാമോ? ലീലയും കൂടി വരമോ?

ലീല:—ഇവിടെയാടു ചോദിക്കണം.

സപാമി:—മിസ്സർ സുന്ദരശൻ നമുക്ക് ഒരു സവാരി പോകാം. ഇവിടെയാടും ചോദിക്കണം.

ഇവിര:—ഇല്ല, ഞാൻ വരുന്നില്ല; എറിക്കിനിയും അതിമികളെ യാത്രയാക്കണം.

അവി:—എന്നാൽ അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു മതി.

ഇവിര:—നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി പോയിട്ടുവരണം. എനിക്കു വളരെ ക്ഷീണം തോന്നുന്നു.

സുന്ദരശൻ, അവിനാശം; സപാമിനാഥൻ, ലീല എന്നിവർ പറഞ്ഞു. ഗോറു കടന്നു.

സുന്ദരശൻ:—ഞാൻ ബോർഡിങ്ങിലേക്കു പോകുന്നു ചില സ്പെനമിതന്മാർ എന്നെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്.

അവിനാശം:—കാറിൽ കയറണം, നിങ്ങളെ അവിടെ ഇറക്കുമല്ലോ.

സപാമി:—വേണ്ട, അദ്ദേഹം നടന്നുപോകും. നമുക്ക് അതിലെ അല്പ പോകേണ്ടതു്.



അദ്ധ്യായം 10

സ്വാമിനാഥന്റെ ഉപദേശം

അടുത്ത ദിവസം കാലത്തു് ഏഴുമണിക്കു് സ്വാമിനാഥന്റെ കാർ ബോർഡിങ്ങിന്റെ പടിക്കൽനിന്നു. സുന്ദരേശൻ ഉറക്കമായിരുന്നു. സ്വാമിനാഥൻ വിളിച്ചുണർത്തി.

സ്വാമി:-നിങ്ങൾ ഇന്നു വളരെയേറെ ഉറങ്ങിയല്ലോ.

സുന്ദ:-അതെ, കുറെ അധികം ഉറങ്ങി:

സ്വാമി:-ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ ചിന്താമഗ്നനായി കഴിച്ചോ?

സുന്ദ:-ചിന്തയൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും ഉറങ്ങാൻ താമസിച്ചു.

സ്വാമി:-സ്നേഹിതാ, ഇതുവരെ കഴപ്പം ഒന്നുംകൂടാതെ കഴിഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി എനിക്കു 'ഭയമായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഒരിക്കൽ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾ ഇന്ദ്രിയത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നെങ്കിൽ ചിരിക്കുകയും കളിക്കുകയുമല്ലാതെ അതിലപ്പുറം കടക്കരുതെന്നു്.' പക്ഷേ, നിങ്ങൾ അതു ഗണ്യമാക്കുന്നില്ല. ഇനിയുമെങ്കിലും എന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചാൽ രക്ഷ കിട്ടും. അല്ലെങ്കിൽ ആപത്തിലാകും; നിശ്ചയം. ആർക്കും നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല.

സുന്ദ:-ഞങ്ങൾ പർസ്പരം സഹോദരിക്കുന്നു. അതിനപ്പുറം ഉള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വിചാരിക്കില്ല.

സ്വാമി:-അതുകൊള്ളാം, പടുകഴിയില്ലേക്കാണു് നിങ്ങളുടെ ഗതി.

സുന്ദ:-കഥയില്ലാത്തവാക്കുകൾ പറയാതിരിക്കണം. നിങ്ങൾ

ഒരു 'സിനിക്ക്' ആണ്. നല്ലതൊന്നും നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. സ്നേഹത്തിന്റെ പാവനതയിൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

സപാമി:-സ്നേഹം! പാവനത! വിശ്വാസം! ഈ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ?

സുന്ദരശൻ വിളംഭരനായി. "നിങ്ങൾക്ക് അതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിൽ, അതുകൊണ്ട് മറ്റൊരു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെന്നുവരുമോ? സ്നേഹിതാ, സ്നേഹിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു മാത്രമേ സ്നേഹത്തിന്റെ വിചാരങ്ങൾ കഴിയുകയുള്ളൂ."

സപാമി:-ഓഹോ, ശരിയായിരിക്കും; എനിക്കതുകൊണ്ട് ദുഷ്ടം ഒന്നും നേരിടാനില്ല. അവനവന്റെ കർമ്മഫലം അവനവൻ അനുഭവിക്കണം. ജീവിതത്തിലെ വിദ്വേഷപര്യന്തങ്ങൾക്കും സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കും അവനവൻ തന്നെയാണു് ഉത്തരവാദി.

സുന്ദ:-ഈ വിഷയം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കാം.

സപാമി:-അങ്ങനെതന്നെ. രോഗിക്കു മരുന്ന് വേണ്ടങ്കിൽ നിർമ്മൂലിച്ചു കടിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഡാക്ടർക്കുണ്ടോ? ഞാൻ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്കു പോകുകയാണ്. നിങ്ങൾ വരുണോ?

സുന്ദ:-പോകാം.

സർകൃഷ്ണമൂർത്തി, അവിനാശം, ഇന്ദ്രി, ലീല എന്നിവർ ചായക്കിരിക്കുമ്പോഴാണ് സ്നേഹിതന്മാർ അവിടെ എത്തിയതു്.

ഇന്ദ്രി:-വരണം, ചായകുടി നടക്കട്ടെ.

സപാമി:-ഇന്നു പ്രഭാതം മുതൽ ചായകുടിതന്നെ. ഇതിനകം അരഡസൻ കപ്പ് കുടിച്ചിരിക്കാം.

ഇന്ദ്രി:-എന്നാൽ ഇവിടെ വെച്ചു് ഡസൻ തിരയ്ക്കണം.

സപാമി:-അതത്ര വിഷമമുള്ള കാര്യമല്ല. പക്ഷേ, ചായലീല തയ്യാറാക്കണം.

അയോമുഖിയായിരുന്ന ലീല തന്റെ പേരുകേട്ട് ശിരസ്സു
യത്തി.

“എന്താണ് പറഞ്ഞത്?”

സ്വാമി:-നിങ്ങൾ ചെയ്ത തയ്യാറാക്കുകയാണെങ്കിൽ ഡന്നൻ
തികയാണുള്ള ബാക്കി ആറുകൊല്ലം കടിക്കാമെന്നു ഞാൻ ഏറ്റും.

ലീല:-അങ്ങനെ ചെയ്തുകൊടുത്ത് ആരോഗ്യം നശിപ്പിക്കരുത്.

ലീല പാത്രത്തിൽ ശേഷിച്ചിരുന്ന പാലും പഞ്ചസാരയും
തേയിലയും ഒന്നായി ചേർത്ത് സ്വാമിനാമന്റെ മുഖിലേക്കു
നീക്കിവെച്ചു.

ലീല:-ആദ്യ പ്രാവശ്യമായി ആറുകൊല്ലമായ തയ്യാറാക്കുന്ന
തിനു പകരം ഒന്നായി ചേർത്തിരിക്കുന്നു. യഥേഷ്ടം കുടിച്ചുകൊ
ള്ളണം.

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു.

സ്വാമി:-പറയുന്നതു കേൾക്കാതിരുന്നാൽ അത് അപ
രാധമാകുമല്ലോ. എന്നു പറഞ്ഞു ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ തുടങ്ങി. സക
ലരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

സർകൃഷ്ണ:-എനിക്കു് അല്പം ജോലിയുണ്ടു്. നിങ്ങൾ ഇവിടെ
ഇരുന്ന സന്സാരിക്കുക.

കൃഷ്ണമുത്തി പുറത്തേക്കുപോയി. അല്പനേരം അവിടെ നിശ്ശ
ബ്ദത വ്യാപിച്ചു. ഇന്ദിരയാണു് ആദ്യമായി മൌനം ഭംജി
ച്ചതു്.

ഇന്ദിര:- (അവിനാശത്തിനോടു്) “അവധി എത്രകാലത്തേ
ക്കുണ്ടു്?”

അവി:-ഒരു മാസത്തേക്കു്, പക്ഷേ, ഇവിടെനിന്നും ഞാൻ
നാളെ പോകും.

ലീല:-ഇത്ര പെട്ടെന്നോ?

അവി:-അതെ, ചില അത്യാവശ്യങ്ങൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്നു.

സ്വാമി:-നാളെ എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതു്?

അവി:-ലകു്നൌ.

ലീല:-ലക്നൗവിചേക്ഷാ?ഞാനെന്നാളെപോക കയണാല്ലോ.

സ്വാമി:-എന്താ; മിസ്റ്റർ സുന്ദരശൻ, ഒരു റിപ്പ് ലെക് നൗവരെ പോയാലേതു? മിസ്സർ ലീല ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

സുന്ദ:-ഇപ്പ, ഞാൻ വരുന്നില്ല.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു ഭൂതപ്രാണിയെ അവിനാശത്തി നെ കാണാൻ ഒരാൾ വന്നിരിക്കുന്ന വിവരം അറിയിച്ചു. അ യാർഎഴുന്നേറ്റുപോയി.

ഇന്ദിര:-സുന്ദരശൻ, എന്റെ 'ആൽബം' കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? വരൂ കാണിക്കാം.

ലീലയെ സന്ധിതം ഒന്നു നോക്കി. സുന്ദരശനും ഇന്ദിര യും എഴുന്നേറ്റുപോയി. അല്പനേരത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം സ്വാ മിനാഥൻ "ലീലേ!" എന്നൊന്നു വിളിച്ചു.

ലീല:-മിസ്റ്റർ സ്വാമിനാഥൻ, നിങ്ങൾ മനുഷ്യനോ ചെ കിത്താനോ.

സ്വാമി:-ഞാൻ മനുഷ്യനാണ്. എനിക്ക് ഒരു ഹൃദയമു ണ്ടു്. അതിനു് സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയും.

ലീല:-ഞാൻ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും എനിക്കു നിങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ കാര്യം ഒരു കടംകഥപോലെ അപ്രകൃതമായിരിക്കുന്നു.

സ്വാമി:-നിങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല; എനിക്കുതന്നെ ഞാൻ ഒരു കടംകഥയാണ്. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടേതു? ഓരോ വ്യക്തിയും ഓരോ കടംകഥയല്ലേ? ആ കടംകഥകളുടെ സമുദായം ലോകവും.

ലീല:-ആ കടംകഥകളുടെ പൂർണ്ണമാണ് സന്തോഷം എ ന്നു പറയുന്നതു്.

സ്വാമി:-ആയിരിക്കാം. പക്ഷേ, എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.

ലീല ചിരിച്ചുപോയി. "നിങ്ങൾ സന്തോഷമനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. സന്തോഷിക്കുന്നവൻ തന്നിലും തന്റെ സന്തോഷജ്വലത്തിലും

വ്യത്യസ്തമാവാം കാണുന്നില്ല. സ്നേഹം മനുഷ്യന്റെ ഒരു വിശിഷ്ടഗുണമാണ്. മനുഷ്യന് ആനന്ദം നൽകുന്ന ദിവ്യശക്തിയാണ്.”

സപാമി:-ലീലേ, നിങ്ങൾ എന്നെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നിൽ എല്ലാം ഉണ്ട്. പക്ഷേ, എന്റെ വ്യക്തിത്വം എല്ലാത്തിനെയും അമർത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു.....നിങ്ങൾ നാളെ പോകുന്നതു പറഞ്ഞതു പരമാർത്ഥമാണോ?”

ലീല:-അതെ;

സപാമി:-രണ്ടുമൂന്നുദിവസംകൂടി താമസിക്കരുതേ?

ലീല:-അതുകൊണ്ടുള്ള ലാഭം?

സപാമി:-ഒന്നുമില്ലായിരിക്കാം. മിസ്റ്റർ അവിനാശവും നാളെയല്ല പോകുന്നതു്?

സപാമിനാഥന്റെ “ഘൃഹന ലീല മനസ്സിലാക്കി.

ലീല:-എന്നാൽ ഞാൻ നാളെയല്ല പോകുന്നതു്. ഇന്നുതന്നെ പോകുകയാണ്.,

അവൾ എഴുന്നേറ്റു.

സപാമി:-ഞാൻ പറഞ്ഞതു് രസിച്ചില്ലെങ്കിൽ മാപ്പുചോദിക്കുന്നു.

ലീല:-വേണ്ട, ഞാൻ നാളെ അവിനാശത്തിന്റെ കൂടെ പോകേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇന്നുതന്നെ പോകാൻ തീർച്ചയാക്കി.

സപാമി:-ഇഷ്ടംപോലെ.

സുന്ദരശരണം ഇന്ദിരയും മടങ്ങിയെത്തി. ഇന്ദിര രണ്ടുപേരെയും “ഘൃണിച്ചു നോക്കിയിട്ടു്. “എതു്, നിങ്ങൾ തമ്മിൽ വലിയ കലഹം ഉണ്ടായെന്നു തോന്നുന്നു.നല്ലോ, എന്താണു് കാര്യം?”

സപാമി:-ലീലയോടു ചോദിക്കണം.

ലീല:-ഒന്നുമില്ല.

അവിനാശവും തിരിച്ചെത്തി.

അവിനാശം - നിങ്ങൾ കാരണമാണ് ഞാൻ അതിമിയെ വേഗം അയച്ചത്?

ലീല:-ഞാൻ കാരണമാണ് ഏതായാലും അതു നന്നായില്ല. നിങ്ങൾ നാളെത്തന്നെ പോകുന്നു? ഒന്നാണ്ടു ഭിക്ഷയെടുത്ത് തിരിച്ചുവരികാൻ സാധിക്കാൻ പറ്റാത്തപോലെ പറയുന്നു.

അവി:-നിങ്ങൾ പറയുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഹിതം അന്വേഷിക്കുന്നത് തോറാണ്.

ലീല:-എന്റെ ഹിതം നോക്കേണ്ട. അത്യാവശ്യമില്ലെങ്കിൽ ഒന്നാണ്ടു ഭിക്ഷയെടുത്ത് പോകാമെന്നുമാത്രം.

അവി:-ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞല്ലോ. ഒന്നാണ്ടു ഭിക്ഷയെടുത്ത്, നിങ്ങൾ ഇവിടെയുള്ളകാലം അത്രയും വേണമെങ്കിലും താമസിക്കാം.

ലീലയുടെ മുഖം വിവർണ്ണമായി.

ലീല:-(ഇന്ദ്രിയമോട്) ഇനി എന്താണ് പ്രോഗ്രാം.

ഇന്ദ്രിയം:-(സുന്ദരരൂപം നോക്കിക്കൊണ്ടു്) നിങ്ങളുടെ എല്ലാവരുടെയും ഹിതംപോലെ.

ലീല:-മിസ്സർ അവിനാശം നിങ്ങൾ നായാട്ടിനു പോകുന്നു പറഞ്ഞല്ലോ.

അവി:-ഞാൻ അക്കാര്യം മറന്നുപോയി. സ്റ്റേജിനോട് എന്തെങ്കിലും കാര്യമുണ്ടാകാമെന്നാണ്. പോകട്ടെ.

ഇന്ദ്രിയം:-എപ്പോൾ തിരിച്ചുവരും?

അവി:-നാളെ.

ഇന്ദ്രിയം:-മിസ്സർ സാമിനാഥൻ, ഇന്ന് എല്ലാവരും ഇവിടെ ഉണ്ടാകുമെന്ന് കഴിയുമോ?

സാമി:-എന്റെ അറിവുപ്രകാരം കാര്യമില്ല.

ഇന്ദ്രിയം:-അതിനേന്താണ്? ഒന്നാണ്ടു പറഞ്ഞയക്കാമല്ലോ.

ഇത്രയും ആയപ്പോൾ കൃഷ്ണമൂർത്തിയും എത്തി.

സർ കൃ:-അവിനാശം എവിടെ?

ഇന്ദി:-ഭവദയ്യുപോയി.

സർ കൃ:-ചീലേ, എന്താണ് ഈ മൗനം?

ലീല:-ഒന്നുമില്ല, വന്നിട്ട് അധികദിവസമായി. തിരികെ ജ്ഞാപന കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുകയാണ്.

സർ കൃ:-ഇതാണോ കാര്യം? അതിനിത്രമാത്രം ആലോചിക്കാനുണ്ടോ? നിനക്കു പോകണമെന്നു തോന്നുന്നുവോ പോകൂ.

ലീല:-ഇന്നു രാത്രി പോകാമെന്നാണുദ്ദേശം.

ഇന്ദിരയും, സപാമിനാഥനും സുന്ദരേശനും സാശ്വത്യം ലീലയെ നോക്കി.

ഇന്ദിര:-ഓഈ, രണ്ടുമൂന്നു ദിവസംകൂടികഴിഞ്ഞെ 'പോകുന്നുള്ളെന്ന് ഇപ്പോഴല്ല പറഞ്ഞത്', പിന്നെന്താണ് ഇത്രപെട്ടെന്നു ഭാവപ്പകർച്ച.

ലീല:-ആകപ്പാടെ മുഷിഞ്ഞുതുടങ്ങി.

സപാമിനാഥന്റെയും ലീലയുടെയും ദൃഷ്ടികൾ ഇടഞ്ഞു. തന്റെ വികാരങ്ങളെ മറയ്ക്കാനായി ലീല പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ലീല:-മിസ്റ്റർ, സപാമിനാഥൻ, ഞാൻ എനിക്കുതന്നെ ഒരു കടംകഥയാണ്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ അതുളതപ്പെടേണ്ട.

സപാമി:-വളരെ ശരിയാണ് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്.

സുന്ദരേശൻ എഴുന്നേറ്റ് സപാമിനാഥനോടു് "നമുക്കുപോകാമോ."

സപാമി:-ചീലേ, നിങ്ങൾ രാത്രിയിൽ എത്ര വാങ്ങിക്കാണ് പോകുന്നത്?

ലീല:-ഉം, എത്ര?

സപാമി:-നിങ്ങളെ സ്നേഹനിൽവരെ അനുഗമിക്കുണ്ടെ ചുരുതലയില്ലേ?

ലീല:-ഓഹോ, എന്നാൽ പതിനൊന്നു മണിക്കുള്ള വാങ്ങിപ്പുക. ഞാൻ പതുമണിക്കു് ഇവിടെനിന്നു പുറപ്പെടാം.

ഇന്ദിര:-നിങ്ങൾക്കു ഇപ്പോൾ പോയേ തീരൂ എങ്കിൽ ഒൻപതുമണിക്കു വരണോ. അത്യാഴം ഇവിടെ ആകാം.

പത്തുമണിക്കു എല്ലാവരും റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ പോയി. ലീലയുടെ സാമനങ്ങൾ വണ്ടിയിൽ കയറ്റി. അവളും കയറി.

ഇന്ദ്ര:-ലീലേ, ഇനി എപ്പോഴാണ് ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നത്?

ലീല:-നിശ്ചയമില്ല; ഇനിയും നീ അങ്ങോട്ടു വരൂ. അതുകഴിഞ്ഞു എന്റെ കാര്യം തീർച്ചയാക്കാം.

സ്വാമി-എത്രപേരാണ് ഈ തീവണ്ടിയിൽ ഇരുന്ന് ബസുകളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ദുഃഖിക്കുകയോ, സ്നേഹമുള്ളവരെ കാണാമല്ലോ എന്നൊരപസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്?

ലീല:-ഓഹോ നിങ്ങൾക്കും ഈമാതിരിയിലുള്ള ചിന്തകൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ടോ?

ലീല എല്ലാവരോടും യാത്ര പറഞ്ഞു. വണ്ടി വിടാനുള്ള ചുറ്റുംകേട്ടു, അല്പം അകലെനിന്ന സ്വാമിനാഥൻ ലീലയെ സമീപിച്ചു. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ അശ്രു പൊടിയുന്നതായി ലീലയ്ക്കു തോന്നി. ലീല "സ്വാമിനാഥൻ!" എന്നൊന്നു വിളിച്ചു. സ്വാമിനാഥൻ സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വണ്ടി പുറപ്പെട്ടു. അയാൾ വണ്ടിയോടുചേർന്ന് നടന്നുതുടങ്ങി.

സ്വാമി:-ലീലേ, എന്റെ അപരാധങ്ങൾ എല്ലാം ക്ഷമിക്കുക.

വണ്ടിയുടെ ഗതിവേഗം വർദ്ധിച്ചു.



അദ്ധ്യായം 11

സുന്ദരേശന്റെ ഭാവപ്പകർച്ച

പരീക്ഷാവാളിൽനിന്നു ഈടിയ സ്വാമിനാഥൻ സുന്ദരേശനോടു ചോദിച്ചു. “എന്താണ് ഇനിയത്തെ പ്രോഗ്രാം?”

സുന്ദര:-എന്നു വെച്ചാൽ?

സ്വാമി:-മദ്ധ്യവേദം അവധിക്കാലത്തു് എഴുതുകയാണു ഭേദിക്കുന്നു.

സുന്ദര:-ഒന്നു തീർച്ചയാക്കിയില്ല, നിങ്ങൾ?

സ്വാമി:-ഞാനും ഒന്നു തീരുമാനിച്ചില്ല. നമുക്കു് നല്ലൊരു ലം വീട്ടിലേക്കു പോകാം. അവിടെവെച്ചു് ആലോചിച്ചു തീർച്ചയാക്കാം.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഇന്ദിരയും അവരെ സമീപിച്ചു.

ഇന്ദിര:-നമുക്കു് വീട്ടിലേക്കു പോകാം. പരീക്ഷ അടുത്ത ശേഷം നിങ്ങൾ ഇതുവരെ അങ്ങോട്ടു വന്നിട്ടില്ലല്ലോ.

സുന്ദര:-അങ്ങനെതന്നെ.

മൂന്നുപേരുടേതു ഇന്ദിരയുടെ വീട്ടിലേക്കു പോയി.

ഇന്ദിര:-ഇനിയും എത്രനാൾ ഇവിടെ കാണും.

സ്വാമി:-ഒന്നു തീർച്ചയാക്കിയില്ല. നാലഞ്ചു ദിവസത്തിൽ കൂടുതൽ താമസിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെടുന്നു.

ഇന്ദിര:-സുന്ദരേശനോ?

സുന്ദര:-ഞാനും ഒന്നു തീർച്ചയാക്കിയില്ല.

സ്വാമി:-ഇന്ദിര ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ?

ഇന്ദിര:-ഇല്ല, ഞാൻ അടുത്ത ആഴ്ച ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പോക്കു; പോകുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ ദിവാസം ഇങ്ങോട്ടു വരണം. നേരംപോകാതെ വിഷമിക്കുന്നു.

സപാമി:—ഞാൻ വരാം. (സുന്ദരശരണാട്ട്) നിങ്ങളോട് സുന്ദരശരണൻ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ഇന്ദിരയും സപാമിനാമനും ചിരിച്ചു.

ഇന്ദിര:—പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ പഠനത്താൽ മതിയല്ലോ, ഇപ്പോൾ മിസ്റ്റർ സുന്ദരശരണൻ? നിങ്ങൾ ഉദ്ദിഷ്ടമായിട്ടുണ്ടോ?

സുന്ദ:—ഇല്ല.

ഇന്ദി:—എന്നാൽ പോരെന്നും. ഒരു നല്ല സുഖചിന്തയെപ്പറ്റി മറുപടി?

സുന്ദ:—വരാം, പക്ഷേ,

ഇന്ദി:—എന്തു പക്ഷേ.

സുന്ദ:—ഇല്ല, ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ എങ്ങോട്ടും ഇപ്പോൾ പോകുന്നില്ല.

സപാമി:—ഇന്ദിര എന്നെ ക്ഷണിച്ചില്ലല്ലോ, എങ്കിലും ഞാൻ കൂടി വരണമല്ലോ. ഇടയ്ക്കിടെ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യും.

സുന്ദ:—ഇല്ല, ഞാൻ എങ്ങും വരുന്നില്ല.

സപാമി:—(ഇന്ദിരയോട്) നിങ്ങൾ പോകണം. രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞു തെങ്ങും എത്തിക്കൊള്ളാം.

സുന്ദ:—സുന്ദരശരണൻ സപാമിനാമനും അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടു.

സുന്ദ:—മനോഹരം, ഞാൻ ഉദ്ദിഷ്ടം വരുന്നില്ല. ഇതുവരെ നിങ്ങളുടെ സഹായവും ഉപദേശവും സ്വീകരിച്ചതുപോലെ മേലിൽ സ്വീകരിക്കുകയുമില്ല.

സപാമിനാമൻ ചെന്നു വെട്ടി.—“ഉം, എന്താണ് ഈ ഭാവപ്പാത്രം കർമ്മ കാരണം?”

സുന്ദ:—ഞാൻ വളരെ അധഃപതിച്ചു. ഇനിയും നശിക്കാൻ തയ്യാറല്ല. എന്റെ ഇനത്തെ നിലയ്ക്കു കാരണം നിങ്ങളാണ്. നിങ്ങളുടെ കാപട്യം നിറഞ്ഞ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടു പോകാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല. ആളുകൾ എന്നെ സമ്പന്നൻ എന്നു തൊറിമാരിക്കുന്നു. എന്തു നേരംപോകൂ! നിങ്ങളുടെ സഹായം സ്വീകരിച്ച് ഞാൻ ഒരു ഭിക്ഷക്കാരനായിത്തീർന്നു. ഈ ഭിക്ഷ എ

ത്രകാലം വാങ്ങാ? ഒരു ഭിക്ഷക്കാരനാ? ഉന്നതിക്ക് എത്രമാത്രം അ
വകാരമുണ്ട്.

സപാമി:- പിന്നെ? പറയണം.

അദ്ദേഹം:- പിന്നെ, എത്ര പറയാനാണ്? ഇത്രയും പോരെ? ഞാൻ നിരാശ്രയനാണ് നിങ്ങളുടെ ദയവുള്ളിടത്തോളംകാലം ഈ നിലയിൽ കഴിയും, അതു തീരുന്നവരെ സർവ്വസപരം തീരും. ജീവിതത്തിലെ വിഷമങ്ങൾ എല്ലാം അനുഭവിക്കാനാണ് ഞാൻ ജന്മം എടുത്തത്. എന്നാൽ നിങ്ങൾ അതിനാൽ അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഭാഗ്യവശാൽ ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിത്വം നിങ്ങളോട് നശിച്ചിട്ടില്ല. ഇനിയും എന്നിൽ ജീവുന്നുണ്ട്. ഈ നിലയിൽനിന്നു മാറി സപരം നന്നാകുന്നതിനാൽ സമയമുണ്ട്. ഇപ്പോഴെങ്കിലും അതു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ തീരെ നശിക്കും. ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിത്വം ഉണ്ടായ മാത്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. സ്റ്റേഹിതം, നിങ്ങളുടെ സഹായം ഭേദിച്ച് എനിക്കു വേണ്ട. എന്നെ ഏതെങ്കിലും വഴിക്കു വിട്ടേക്കൂ. എന്നിൽ എന്തെങ്കിലും ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ആത്മബലം അല്ലെങ്കിലും ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ, ഞാൻ അതുപയോഗിച്ചു മനുഷ്യനായിത്തീരും. ഇല്ലെങ്കിൽ നാശഗന്തത്തിലേക്കു തിരിയാം.

സപാമിനാഥൻ ദീർഘമായി ചെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. “സ്റ്റേഹിതം, നാം രണ്ടുപേരും ജീവിതത്തെ രണ്ടു പ്രകൃതികൾ രീതികളിൽ വീക്ഷിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ആദർശം ചീത്തയാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ആദർശം നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നുമില്ല. ഏതെങ്കിലും നിസ്സാരമായ സഹായം സഹിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു വിഷമം തോന്നുന്നു. കാരണം, നിങ്ങൾ എന്നെ അന്യനായി കരുതുന്നതാണ്. ഏതെങ്കിലും പണമെന്നും നിന്റെ പണമെന്നും നിങ്ങൾ തരംതിരിക്കുന്നു. എനിക്കു് ആ വിചാരം ഇല്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ഏതെങ്കിലും കൈയിലുള്ള പണം ഏതെങ്കിലും ഇല്ലം, ഏതെങ്കിലും അല്ലെങ്കിൽ മതൽ എനിക്കു് അവകാശമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ മുത്തമല്ല സിന്ധിയിൽനിന്നു കിട്ടി. അങ്ങനെ പിഴന്നാക്കം നോക്കിയാൽ അവ

സാന്നിദ്ധ്യം. ഈ കൈമാറ്റം ദൈവനിശ്ചയമാണ്. സമ്പന്നനായി ജീവിക്കാനാണ് എന്ന് ഒരു ജമിന്ദാർ കട്ടാബത്തിൽ ദൈവം ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, അദ്ദേഹം എന്നെ കനിഞ്ഞു സഹോദരനാക്കിക്കളഞ്ഞു. അതിനു കാരണവും എനിക്കറിയാം. എനിക്ക് അത്രയും ഒരു അവാകാശമേ പിതൃസ്വപ്നമില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞതാണ് കൂടുതൽ അനുഭവിക്കാൻ, അവാകാശം. നിങ്ങൾ കഥയില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ആലോചിച്ചു മനസ്സിനെ ശ്ലേഷ്മിപ്പിക്കുന്നു. ധനം എന്തെന്ന് നിങ്ങളുടേതൊ അല്ല. നമുക്കെല്ലാവർക്കും എല്ലാം തരുന്ന ഒരു കാര്യം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയാണ്. നാം സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും വെച്ചു എത്ര പണം കണ്ടു. അവിടെയായിട്ടുണ്ടെന്നു ഒരു സ്റ്റുഡന്റ് സോ ഉണ്ടാകാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടു? അതും ദൈവനിശ്ചയമാണ്, ഞാൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നെന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. ആ വിചാരം അർത്ഥമില്ലാത്തതാണ്. ഞാൻ തികഞ്ഞ സ്വയംകർമ്മമാണ്. ചെയ്യുന്നതെല്ലാം എന്റെ സന്തോഷത്തിനും സൗകര്യത്തിനുമേലാണ്. അദ്ദേഹം നിങ്ങൾക്കു മേലാണ് എന്നു ചെയ്യുന്നില്ല. എന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ഞാൻ കൃതാർത്ഥനാകുന്നു. നിങ്ങളെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നെങ്കിൽ അതു എന്റെ സന്തോഷത്തിനു മേലാണ്. നിങ്ങൾ എന്റെ സഹായം നിരസിക്കുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ദുഃഖമായി പതിക്കാം.

കാർ ബോർഡിംഗ് ഹൗസിൽ എത്തി. സുന്ദരൻ കോളിൽ നിന്നിറങ്ങി യാതൊന്നും പറയാതെ സ്വമിനാമനെ അല്പനേരം നിന്നിരുന്നതായി ബോർഡിംഗിൽ തന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി. അടുത്തദിവസം സന്ധ്യയ്ക്ക് സ്വമിനാമൻ ബോർഡിംഗിൽ എത്തി. സുന്ദരൻ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു.

സ്വമി:—എന്റെ സഹോദര, സന്ധ്യയ്ക്ക് ഉറങ്ങുമോ?

സുന്ദരൻ:—എത്രദിവസം ഉറങ്ങാതെ പഠിച്ചതാണ്.

സ്വമി:—നിങ്ങൾ ഇവിടെയെവിടെ വേർതിരിക്കുന്നവരാണ്?

“വരുന്ന.” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സുന്ദരശൻ ഏഴുനൂറു പക്ഷേ, പെട്ടെന്നു വിധാമി. “ഇല്ല, ഞാൻ വരുന്നില്ല.”

“അതെന്തു?”

“പോകണമെന്നു തോന്നുന്നു.”

“അങ്ങനെ പെട്ടെന്നു തോന്നാൻ എന്തെങ്കിലും കാരണമുണ്ടാകുമല്ലോ?”

“ഇന്ദ്രിയവേദിയിലായിട്ടുവന്നപ്പോൾ, അതുതന്നെകാരണം.”

സപാമിനാഥൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. “നിങ്ങൾ ആത്മത്വമായി സംസാരിക്കുകയാണോ? ഇന്ദ്രിയ നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലേ? കഷ്ടം! ആത്മവഞ്ചന ചെയ്യുന്നല്ലോ.”

ഒരു പാവയെപ്പോലെ കരോണരോ നിശ്ചേഷ്ടനായി നിന്ന ശേഷം സുന്ദരശൻ പറഞ്ഞു:—“നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്; ഞാൻ ഇന്ദ്രിയ സ്നേഹിക്കുന്നു.”

സപാമി:—നിങ്ങൾ എന്നെപ്പോലുള്ളവരും ഇന്ദ്രിയ സ്നേഹിക്കുകയാണെന്നു. ഇതിന്റെ അവസാനം എന്തായിരിക്കും? നിങ്ങളുടെ ജന്മം ഇന്ദ്രിയ സ്നേഹിക്കാനുള്ളതല്ലെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നു. പക്ഷേ, അതു വെറും പാച്ചിൽമാത്രം. എന്തായാലും ഇന്ദ്രിയ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

സുന്ദരശൻ രോഷാകലനമായി. “നിങ്ങൾ എന്നെ എന്തു പറഞ്ഞുകൊള്ള. ഇന്ദ്രിയം അപമാനിക്കരുത്. അവരെ നിങ്ങൾ തോറിയരിക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അവർക്കു പണത്തിൽ കൈമാറ്റം ഇല്ല. ഞാൻ നിർമ്മാണത്തിനായിത്തന്നെയാണ് അവർ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു.

സപാമി:—എന്റെ സ്മരണിതാ, ഞാൻ പറയുന്നതൊന്നും നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഇനിയും അനുഭവമൊന്നും ഇല്ലാതെ വെറും കേൾപ്പാണ്. എന്തായാലും ഒരു കാര്യം ഓർമ്മിക്കണം. ഞാനൊന്നും നിങ്ങളെപ്പറ്റി ഉള്ള വ്യക്തതയൊന്നും എനിക്കില്ല. എന്റെ ധനം നിങ്ങളുടെ ധനമാണ്, അവശ്യംപോലെ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നി

ങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ പണമില്ലാതെ ക്ലേശിക്കാൻ ഇടയാകരുതെന്നു എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.

സുന്ദരൻ:-വേണ്ട, അതുവേണ്ട.

സുന്ദരൻ സംഭാഷണം തുടരാൻ സ്വാമിനാഥൻ അനുവദിച്ചില്ല.

സ്വാമി:-മതി, മതി, വിഡ്ഢിത്തം എഴുന്നള്ളിക്കേണ്ട. വരൂ, നമുക്ക് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്കു പോകാം. ഉഴുതിയിലേക്കുള്ള പ്രോഗ്രാം ഇന്നു നിശ്ചയിക്കണം.

രണ്ടുപേരും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്കു പോയി.

* * * *

സ്വാമിനാഥൻ:-എന്താണു് സാർ, ഒരു ക്ഷീണഭാവം?

സർ കൃ:-ഒരു പ്രമാദമായ കേസു് നടക്കുകയാണു്. ഹിന്ദു ലഭപ്രദാരം ഡൈറക്ടറു് ഇല്ലെന്നു നിങ്ങളു്ക്കു് അറയാമല്ലോ. രണ്ടു ദമ്പതിമാർതമ്മിൽ ഒരു കേസു് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടു പേരും വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവർ; സമുദായത്തിൽ വിചയം നിലയും ഉള്ളവർ; ധാരാളം ധനമുള്ളവർ; പക്ഷെ അവർ പരസ്പരം സ്നേഹമില്ല. രണ്ടുപേരും വിവാഹമുടമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഒത്തുവു് മറ്റൊരു സ്ത്രീയെയും ഭാര്യ മറ്റൊരു പുരുഷനെയും സ്നേഹിക്കുന്നു. നിയമപ്രകാരം അവർക്കു് വേർപെടാമെങ്കിലും സ്ത്രീക്കു് പുനർവിവാഹം പാടില്ല.

സ്വാമി:-ഇതൊരു വിഷമാവസ്ഥയാണല്ലോ. അങ്ങു് എന്തെങ്കിലും പരിഹാരം കണ്ടുപിടിച്ചോ?

സർ:-ഇല്ല, ജുഡീഷ്യൽ സെപ്പറേഷൻ അല്ലാതെ അതിനപ്പുറം ഒന്നും കാണുന്നില്ല.

സുന്ദരൻ:-ഹിന്ദുലാ പരിഷ്കരിക്കാൻ നിങ്ങളെല്ലാം പരിശ്രമിക്കാത്തതെന്തു്?

സർ:-ശ്രമിക്കാതിരിക്കയാണോ? പക്ഷെ അധികാരപേരും അതിന്റെ ആവശ്യം കാണുന്നില്ല.

സ്വാമി:-നമ്മുടെ ആചാരങ്ങളും നിയമങ്ങളും വിശേഷമാ

തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീ പുരുഷന്റെ സമ്പത്താണെന്നു ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷെ, അതിലധികമില്ല. സ്ത്രീയെ ദേവിയായി ആരാധിക്കാനും മാറ്റം ഞാൻ തയ്യാറിച്ചു. സമ്പത്തു് എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം സ്പഷ്ടമാക്കാം. നാം യാതൊന്നിൽ അധികാരം ചെയ്യുന്നതുപോലും, അതു് നമ്മുടെ സമ്പത്തെന്നാണു് എന്റെ വിവക്ഷ. അടിമകളും, നാം വളർത്തുന്ന ജന്തുക്കളും നമ്മുടെ സമ്പത്തായി നാം ഗണിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ സ്ത്രീയും നമ്മുടെ സമ്പത്താണു്. 'മനുഷ്യനും മൃഗങ്ങളും ഒന്നുപോലെയാ.' എന്നു ചോദിച്ചുക്കാം. അതിൽ ഒഴുചിത്ര്യഭാഗം ഞാൻ കാണുന്നില്ല. ആദർശവാദിയല്ല; സത്യവാദിയാണു് ഞാൻ, നാം സഹായരഹിതരായും സഹായരായും പ്രശ്നം സഹിക്കുന്നു. പക്ഷെ, അതു രണ്ടു് ഇടപെടലിൽ എടുക്കുമ്പോഴും ഉണ്ടോ? വെറും സങ്കല്പം മാത്രം.

സുന്ദര:-അർത്ഥമില്ലാത്ത വാദങ്ങൾ.

സഹായ:-അർത്ഥമില്ലാത്തതല്ല. ഓരോന്നും ശരിയാണു്. ബലം യജമാനതപരവും ദൈവപരവും അടിമതപരവും വഹിക്കുന്നു. ബലമുള്ളവൻ ദുർബലനെ അടിമയാക്കുന്നു. ചിലരുടെ ബലം ധനത്തിൽ; ചിലരുടെതു് വിദ്യയിൽ; മറ്റു ചിലരുടെതു് ശരീരത്തിൽ. ജീവിതനിർമ്മാണത്തിന്നു് എത്രവിധമായാലും നാം അടിമതപരം വരികേണ്ടിവരുന്നു. സ്ത്രീയും പുരുഷനും പ്രകൃതിയുടെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണു്. ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കേണ്ടവരാണു്. തുല്യത ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു് ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കേണ്ടി വരുന്നതുതന്നെ. മനുഷ്യജന്മം പരസ്പരം സ്ത്രീക്കു് വ്യക്തിത്വവും അടിപ്രായ സ്ഥിരതയും ഇല്ലെന്നു്. സ്ത്രീ രക്ഷിതയും പുരുഷൻ രക്ഷകനാണു്. അങ്ങനെ സ്ത്രീ പുരുഷന്റെ അടിമയും സഹായമാകുന്നു. മനുഷ്യൻ അറിയാതെ ഭാവനകളെ അടിമകളാക്കുന്നതിന്നു് യത്നിക്കുന്നു. കൃത്രിമജീവിതം നയിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി കൃത്രിമനിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആചാരം

പോലും കൃത്രിമമാണ്. പരിഷ്കാരം വർദ്ധിക്കുംതോറും കൃത്രിമവും വർദ്ധിക്കുന്നു.

ഇന്ദിര:-മുരക്കത്തിൽ, സ്ത്രീകൾ തുച്ഛവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം, അല്ലേ?

സ്വാമി:-അധികാരമൊന്നു പ്രസ്തുതമേ ഉടിക്കുന്നില്ല. ആർക്കും അധികാരം കൊടുക്കുന്നു. സമത്വം അധികാരിയും ഓസമത്വം അധീനനുമായിത്തീരുന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് സമത്വവും സമാനതയും നേടുന്നതിനും അവരെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനും പല സംരംഭങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതെല്ലാം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു പുരുഷന്മാരാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യമൊന്നും അവർ കാമിക്കുന്നതു്.

ഇന്ദിര:-നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ചിലരാണ് ഭാരതത്തെ ഇത്ര അധഃപതീപ്പിച്ചതു്. പുരുഷന്മാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും വ്യക്തിത്വവും തികച്ചും നിങ്ങളിൽ കടികൊള്ളുന്നു.

ഇന്ദിര അവിടെനിന്നും പോയി.

സർ:-മിസ്റ്റർ സ്വാമിനാഥൻ, നിങ്ങൾ ശ്രോതാക്കളുടെ ഹിതാഹിതം നോക്കാതെ സംസാരിക്കുന്നു.

സ്വാമി:-അതു ശരിയാണ്. സംഭാഷണഗതി ഏകദേശം നിശ്ചിതമാക്കി.

അന്ന് തിരികെപ്പോകുന്നതിനു മുമ്പ് സ്വാമിനാഥൻ ഇന്ദിരയോടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:-“ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം ചില വാദങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അവയ്ക്കുള്ള സമാധാനവും ഞാൻ സൗകര്യംപോലെ പറയാം. അഹിതമായി വല്ലതും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കണം.



അദ്ധ്യായം 12

അധഃപതനത്തിന്റെ ആരംഭം

വർഷം ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. സുന്ദരേശൻ ഈ ഒരു വർഷവും സന്തോഷമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. എന്തുകൊണ്ടു പാടില്ല? സ്വാമിനാമനെപ്പോലെ സഹൃദയനായ ഒരു മിത്രം. ഇന്ദിരയെപ്പോലെ സാഭാഷണകുശലയും സുന്ദരിയുമായ ഒരു സങ്കല്പ കാമുകി.

പരീക്ഷ അടുത്തു. സ്വാമിനാമൻ വളരെ ശ്രമിച്ചു പഠിക്കുന്നു. സ്നേഹിതന്മാരുടെ വിനോദങ്ങളിലും സാഭാഷണങ്ങളിലും പങ്കുകൊള്ളാറില്ല. ഒരു ദിവസം സ്വാമിനാമൻ പറഞ്ഞു:— “സുന്ദരേശൻ, ഞാൻ ഇത്തവണ ജയിക്കും. എനിക്കും നിങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ടാകും എം. ഏഴു പഠിക്കണം.”

കൂട്ടുകാരെല്ലാം ചിരിച്ചു.

സുന്ദരേശൻ:—നിങ്ങൾക്കു നല്ല ബുദ്ധിയുണ്ടു്. പിന്നെ ഇതുവരെ തോറ്റതു് എന്തുകൊണ്ടെന്നാണു് എനിക്കു് അതുഭയം.

സ്വാമി:—അതു ഞാൻ പറയാം. ജയിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു് ഒരിക്കലും ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടില്ല. ഇത്തവണ ഏന്തൊ ഒരു മോഹം. ഏതായാലും പരീക്ഷാഫലങ്ങൾ തെളിയിക്കാറുള്ളതു മായനല്ല ഞാൻ. ഇത്തവണ ഞാനതു് സ്പഷ്ടമാക്കും. ശ്രമിച്ചാൽ ഒരു പക്ഷേ ഒന്നാമനാകാനും സാധിച്ചേക്കാം.

രാമനാമൻ:—വെൽസെഡു്. അപ്പോൾ സുന്ദരേശനു് ഒരു ശത്രുവുണ്ടായി. ഇനിയുമാണു് മത്സരം കാനേണ്ടതു്.

ശങ്കരമുണ്ടി:—സുന്ദരേശൻ ഇതുവരെ ഒന്നാമനായി കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും സ്വാമിനാമനുമായി മത്സരിക്കണം. എന്താ, മിസ്റ്റർ സുന്ദരേശൻ, മുഖം വാടുന്നതു്?

രാ: നാ:-എങ്ങനെ വാടാതിരിക്കും? പഠിത്തം എല്ലാം നിത്തിവെച്ചിരിക്കുകയല്ലേ! എപ്പോൾ നോക്കിയാലും മൂറി പൂട്ടിയിരിക്കുന്നതു കാണാം. പഠിച്ചാൽ പോരെയല്ലോ, ഇന്ദിരയെ പഠിപ്പിക്കുകയും വേണ്ടേ!

സുന്ദ:-“നിങ്ങൾ അതിരുകടന്നു സംസാരിക്കുന്നു.”

രാ: നാ:-സ്നേഹിതാ, ക്ഷമിക്കണമെ, ഞാൻ ദുഃഖവേഷം പറഞ്ഞതാണ്.

സപാമി:-(സംഭാഷണവിഷയം മാറ്റുന്നതിനുവേണ്ടി) “രാമനാഥൻ, ഇന്നലെ മിസ്സർ കൃഷ്ണമൂർത്തിയുടെ പ്രസംഗം കേൾക്കാൻ പോയോ?”

“പോയിരുന്നോ, നിങ്ങളോ?”

“ഞാനും പോയി. പക്ഷേ, താമസിച്ചാണ് അവിടെ എത്തിയത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം മനസ്സിലായോ?”

“മനസ്സിലാകാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും ഇന്നലെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. മനസ്സിലാക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ സാധാരണ പറയാറില്ലെന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.”

“ശങ്കരമൂർത്തിയുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്?”

“അദ്ദേഹം പല നല്ല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും സ്പഷ്ടമായി സംസാരിച്ചു. മിസ്സർ സുന്ദരശരണം ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ.”

“ഞാനും പോയിരുന്നോ. സർ കൃഷ്ണമൂർത്തി നിർബ്ബന്ധിച്ചതു കൊണ്ടു പോയതാണ്.”

“നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്?”

“ശങ്കരമൂർത്തിയോടു ഞാൻ യോജിക്കുന്നു.”

രാമനാഥൻ:-അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായോ?

സപാമി:-അതാണ് എനിക്കും അറിയേണ്ടതു്.

സുന്ദ:-അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു് സാധാരണ കാര്യങ്ങളാണ്. നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കണം; നമുക്ക് ചില കടമ

കരം ഉള്ളതു നിർവഹിക്കണം; ഇതെല്ലാമാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു്. പിന്നെ കുറെ ഇഴുപ്പുകൊടുത്തു.

ശ: മൂ:-ബുദ്ധൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെയാണ് അയാളും പറഞ്ഞതു്. പക്ഷെ, ബുദ്ധൻ കറച്ചുകൂടി സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ഇന്ന് ബുദ്ധനോ, കൃഷ്ണമൂർത്തിയോ അല്ല നമുക്കാവശ്യം, ഗാന്ധിജിയെയാണ്.

രാ: നാ:-ഗാന്ധിജിയുമല്ല, ചന്ദ്രനാണ് വേണ്ടതു്. യഥാർത്ഥ പ്രശ്നങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണ്.

സപാമി:-ആരാണ് വേണ്ടതെന്ന് എന്നിരിക്കു നിശ്ചയമില്ല. നാം ഏതാണോരു ഗതിക്കും വിധിക്കും അധീനരാണ്. നമ്മെ ആരോ നടത്തുന്നു. ആരെന്ന് നിശ്ചയമില്ല.

സുന്ദ: - ഈ പറയുന്നതൊന്നും എന്തിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

സപാമി:-അതെന്റെ കാര്യമല്ല. നമ്മുടെയെല്ലാം വീക്ഷണ കോണങ്ങൾ വിഭിന്നങ്ങളാണ്. നമ്മുടെ മാനസികവികാസം പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. നമ്മുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ നശിക്കുന്നു. ആ നാശം ബുദ്ധിയുടെ വികാസം കൊണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തരക്കേടില്ല.

രാ: നാ:-ആകപ്പാടെ കാലം മാറിപ്പോയി. ഇനിയും സകലരും അതിനോടൊപ്പം മാറുകതന്നെ വേണം. നമ്മുടെ സമുദായവും ആചാരങ്ങളും എല്ലാം മാറണം.

ശ: മൂ:-ഒരു പരിവർത്തനം അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. 'അതു്' എങ്ങനെയാണ് വേണ്ടതെന്നുള്ളതിൽ മാത്രമേ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉള്ളൂ. ചൈനിന്റെ റ്റീ കമ്പനിയും സഹായമാണോ എന്നു ഭ്രാവി തെളിയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിലെല്ലാം ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല. വിചാരിച്ചാൽ മനോഹരമായ പരിപാടി എന്നിരിക്കുമില്ല. ചൈനീസ് കാരൽ മാക്സിന്റെയും പ്രിൻസ് ഗ്രാപ്റ്റാപ്റ്റാർ കിൻ ആലിയായവരുടെയും അഭിപ്രായഗതിയിൽ മുഴുകി. 'എയിമിനേഷനിഷം' "ഡിസ്ട്രക്ട്ഷനിലും ഉള്ള വ്യത്യാസമാണ് 'ഗാന്ധിജിയുടെ ചൈനീസിലും കാണുന്നതു്'.

രാ: നാ:-നമ്മുടെ ഭൃഷികൾ ചെയ്തതാണ് ഗാസിജി ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഭൃഷികൾ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധി ഇത്ര വികസിച്ചിരുന്നില്ല. ഇനിയും ഗാസിജി ആ പഴയ കാലം അനുകരിച്ചാൽ അതു് വിഫലമാകുകയേയുള്ളൂ.

സപാമി:-ഗാസിസദ്യം ചെന്നിനിസദ്യം എല്ലാം നിരതകമാണ്. സമുദായഘടന മാറുക ആ എളുപ്പമല്ല. നാം നാശത്തിലേക്കു തപരിതഗമനം ചെയ്യുന്നു. അതിനെ തടയുകയാണ് വേണ്ടതു്. നാശം നിയതിനിയമാണ്. യുദ്ധം അതിനൊരു തെളിവാണ്. ദാരിദ്ര്യവും തോഴിലില്ലായ്മയും അതുപിറയ്ക്കാൻ അസമത്വവും സർവ്വതും വർദ്ധിക്കുന്നു. പ്രക്ഷോഭം മൂടുന്നു. ഒരു തീപ്പെട്ടാരി വീണാൽ സർവ്വവും നശിക്കും. നമ്മുടെമേൽ ഒരു വലിയ ശക്തിയുണ്ടു്. ആ ശക്തിയാണ് നമ്മെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. പിന്നെ നമ്മുടെ ആഘോഷനകളെല്ലാം വെറുപത.

സാഭാഷണാ മതിയാക്കി എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു. നന്ദനേ ശരണം സപാമിനാഥരും ക്ഷാമിൻ്റെ പാപങ്ങളും.

സപാമി:-നിങ്ങൾ ഇതിന്റെ ഒന്നു വായിക്കുന്നില്ലെന്നു കേൾക്കുന്നല്ലോ.

സന്ദ:-വായിക്കുന്നു ബോർഡിങ്ങിലല്ല. ഇവിടെയൊന്നിച്ച് ജോയിൻറ് റൂഡിയം.

സപാമി:-ജോയിൻറ് റൂഡിയോ? നിങ്ങൾ സപീകരിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും എന്റെ അഭിപ്രായം പറയാം. തന്നിട്ടിരുന്ന പഠിക്കുക, ഒന്നാമനായി ജയിക്കുക.

സന്ദ:-അങ്ങനെയൊരു തീരെ രസിച്ചില്ല. "എന്റെ മുമ്പത്തെ ഞാൻ നിർമ്മിക്കുന്നുണ്ടെന്നു്" ഉറപ്പുപറയുന്നു."



അദ്ധ്യായം 13

സ്നേഹിതനോടുകൂടി

ബി.എ പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞ സുന്ദരേശൻ സപാമിനാമനോടൊന്നിച്ചു് അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കുപോയി. സപാമിനാമന്റെ സഹോദരൻ യഥാഭയാഗ്രാ സപീകരിച്ചു രാജകീയ വിഭവങ്ങളാൽ സൽക്കരിച്ചു. 'വേട്ടയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ തുടങ്ങി. സ്നേഹിതന്മാർ വന്നത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. വേനൽക്കാലത്തു് വേട്ടശിഗങ്ങളെ കണ്ടുകിട്ടുക പ്രയാസമാണു്. എങ്കിലും ജമീന്ദാരുടെ സഹോദരനുവേണ്ടി ആളുകൾ പണിപ്പെട്ടു് ശിഗങ്ങളെ തേടി. ജമീന്ദാരുടെ സേവയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു ഫാറൂസ് ആഫീസറും സപാമിനാമനു തുണയായി പോയിരുന്നു.

സപാമി:-മിസ്റ്റർ എന്റെ സ്നേഹിതനു് ഒരു സിംഹത്തെ കാണണം.

ഫാ: ആഫീസർ:-നോക്കാം.

കറച്ചുകൊടുക്ക ഒരു കൊടുക്കേട്ടു.

സുന്ദരേശൻ:-അതെന്താണു്.

സപാമി:-ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന ശിഗങ്ങളെ പുറത്തേക്കു ചാടിക്കൊണ്ടുവേണ്ടി നമ്മുടെ ആളുകൾ കൊടുക്കയാണു്.

ഒരു കാൽമണിക്കൂർ അവർ കാട്ടിൽ സഞ്ചരിച്ചു.

സപാമി:-അതാ നോക്കൂ.

“എവിടെ?”

“നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അല്പം അകലെ തോക്കു് ഉയർത്തി ലക്ഷ്യം നോക്കിക്കൊള്ളൂ. നമ്മുടെ നേക്കു വരികയാണു്.” ഏകദേശം അഞ്ഞൂറു ഗജം അകലെയായി ഒരു സിംഹം. അതു പതുക്കെ മുമ്പോട്ടു നടക്കുകയാണു്, കുറെ അടുത്തപ്പോൾ സപാമിനാമൻ

പറഞ്ഞു. “ഊ, വെടിവെച്ചു.” സുന്ദരൻറെ കൈകൾ വിറച്ചു. വെടിവെച്ചു, സിംഹത്തിനു പത്തിര പതടി അകലെത്തുടങ്ങിയ ഉണ്ട പാഞ്ഞു. സിംഹം നിന്നൊന്നു ഗർജ്ജിച്ചു.

സപാമി:—ഒരു വെടിത്രെ,

സുന്ദരൻ രണ്ടാമതു വെടിവെച്ചു. അടയാൾ സിംഹം ഒന്നു എടുത്തു ചാടി, സുന്ദരൻറെ കൈയിലിരുന്ന തോക്കു നിലംപതിച്ചു. തുടന്നു സപാമിനാഥൻ വെടിവെച്ചു സിംഹത്തെ വീഴ്ത്തി.

സപാമി:—(ഹാറസ്റ്റ് അമീസറോടു്) എനിക്കു ഒരു സിംഹത്തെ കൊല്ലണം. അതിനു സൈങ്കിയുണ്ടെടുത്തണം.

ഹാ: ആ:—ഇതു് പററിയ കാലമല്ല; എങ്കിലും നോക്കൂ.

സുന്ദ:—ഇന്നു് പെട്ടെന്നു് സിംഹത്തെ കണ്ടല്ലോ. പിന്നെന്താണു് നോക്കാമെന്നു മാറ്റം അയാൾ പറഞ്ഞതു്.

സപാമി:—നിങ്ങൾ അതിമിയാളു് തുകൊണ്ടായിരിക്കും.

സുന്ദ:—അതുകൊണ്ടെന്തു്?

സപാമി:—അതിമികൾക്കുവേണ്ടി ജ്യോഷ്ഠൻ പ്രത്യേക ഘർപ്പാടു ചെയ്യാറുണ്ടു്.

സുന്ദ:—അതെങ്ങനെ?

സപാമി:—അവശ്യമില്ലാത്ത കായുങ്ങൾക്കു ഏന്തിനു ചോദിക്കുന്നു? വേട്ടചെയ്യണമെന്നല്ലാതെ ദീഗങ്ങളെ എങ്ങനെ കിട്ടിയെന്നുപേക്ഷിക്കേണ്ട അവശ്യമുണ്ടോ?

സുന്ദരൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു.

സപാമി:—അതു നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ പറയാം. പക്ഷെ, ജ്യോഷ്ഠൻ അറിയരുതു്. ജ്യോഷ്ഠൻ കറെ സിംഹങ്ങളെ വളർത്താറുണ്ടു്. വേട്ടയ്ക്കു വരുന്നവരിൽ അധികവും ഉയന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ്. അവർക്കു് സിംഹത്തെ വേട്ടചെയ്യണം. എന്നാൽ അതതു സുലഭമല്ല. അപ്പുറു് ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അതു സപായം ആപത്തിൽ വന്നു ചടുക്കയില്ല. ഇതറിഞ്ഞാണു് ജ്യോഷ്ഠൻ സിംഹത്തെ വളർത്തുന്നതു്. വേണ്ടപ്പെട്ടവർ വേട്ടയ്ക്കു വരുന്നവർ

ഈ വളർത്തുന്നതിൽ ഒരേറ്റുത്തെ കൊലയ്ക്കു കൊടുക്കും. അതിനു് കറെ കറുപ്പും ഓടുത്തു് കാട്ടിയു ചക്ക വിടും.

സുന്ദര:-അപ്പോൾ ഞാൻ കൊന്നതും ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സിംഹമാണു്, ഇല്ലേ?

സപ.മി:-അതെ, കാട്ടുസിംഹമാണെങ്കിൽ ഒരു ഫയറിങ് മിസ് ചെയ്തപ്പോൾ നമ്മെയെല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. ഏതായാലും ഇനിയും ഒരു നായാട്ടിനു കൂടി എപ്പോഴു ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. അന്നു സാധിക്കുമെങ്കിൽ കടുശിശുവെത്തന്നെ വെടിവെയ്യാം. പക്ഷേ, അതിനു മുഖ്യം ലക്ഷ്യം നോക്കി വെടിവെച്ചു പഠിക്കണം.

ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞു് വീണ്ടും അച്ഛൻ നായാട്ടിനു പുറപ്പെട്ടു. രാത്രിയാകുന്നതുവരെ കാത്തിരുന്നിട്ടും സിംഹത്തെ കണ്ടില്ല. സുന്ദരശരണു് ഉറക്കം വന്നു തുടങ്ങി.

പെട്ടെന്നു് ഇചകൾ അനങ്ങുന്ന ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. സുന്ദരശരണു് സൂക്ഷിച്ചിരിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. ഏകദേശം ഇരുനൂറ്റു ഗുണം അകലെയാണി രണ്ടു തീക്കനലുകൾ തിളങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നി.

“മിന്നുന്നതെന്താണു്?”

“സിംഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളാണു്. അല്പംകൂടി അടുത്തു വരട്ടെ.” സിംഹം കറെകൂടി അടുത്തു.

“ഉം, ഇനിയും സൂക്ഷിച്ചു വെടിവെയ്ക്കണം.”

വെടിതീന്നു; സിംഹം കുതിച്ചു മുന്നോട്ടു ചാടി. സുന്ദരശരണു് കിടക്കിടെ വിറയ്ക്കുന്നു. ശരീരം വിചല്പിതം കളിച്ചു. കൈയിൽനിന്നും തോക്കു താഴെ വീണു. മറ്റൊരു വേട്ടക്കാരൻ തന്റെ തോക്കു പ്രയോഗിച്ചു. വെടിയേററകിലും സിംഹം ഓടിക്കളഞ്ഞു. ഓടിയ സിംഹത്തെ പിൻതുടരാൻ വേട്ടക്കാരൻ തയ്യാറായി. എന്നാൽ ഭയാക്രാന്തനായ സുന്ദരശരണു് പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ വരുന്നില്ല. ദിക്കും എല്ലാംകൂടി പോകണം.”

സ്വാമി:- സിംഹത്തെക്കൊണ്ട് ഭയഭരണപദോവികളായ മനുഷ്യരുമായി ഇടപെടാൻ നിങ്ങൾക്കു ക്രസഖിപ്ലുഷ്ലാ. പിന്നെന്താണ് ഇപ്പോൾ ഇത്ര ഭയം?

ജൂൺമാസാരംഭം.

സ്വാമി:- നമ്മുടെ റിസൽറുവരായല്ലോ.

സുന്ദ:- ശരിയാണ് എനിക്കു ഇനിയും പോകണം.

സ്വാമി:- അതെന്തു? ഇവിടെ നിങ്ങൾക്കു സൗകര്യമില്ലേ? സുഖമില്ലേ?

സുന്ദ:- സ്നേഹിതാ, നിങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ വളർകൊയ്യുമായി സംസാരിക്കും. നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയും യുക്തിയും എന്നെ അശ്ചക്യപ്പെടുത്തുന്നു; എന്നാൽ, ചിലപ്പോൾ കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെ കഥയില്ലാതെയും സംസാരിക്കും. മനുഷ്യൻ ദീവികാൻ വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം സുഖമുണ്ടാകുമോ? അങ്ങാവിന്റെ തൃഷ്ണ നിസ്സാരമാണോ? ഞാൻ അനുരാഗവേഷനാണ്. വിധോഗാ എനിക്കു ദുസ്സഹമാണ്.

സ്വാമി:- ഓരോ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സ്മരണ നിങ്ങളെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നു. അവരെ കാണാൻ നിങ്ങൾ വെമ്പുന്നു. പക്ഷേ, അവർ എവിടെയാണെന്നെങ്ങനെ അറിയാം?

സുന്ദ:- ഉഴുതിയില്ലേ. ഇന്നലെ എനിക്കു ഒരു കത്തുകിട്ടി.

സ്വാമി:- അതുകൊണ്ടു ഉഴുതിക്കു പോകാമെന്നാണോ? അങ്ങനെയങ്ങെങ്കിൽ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു ഞാനും കൂട്ടിവരാം.

ഒരു ഭൂതപ്രാണി സ്വാമിനാഥന്റെ കൈകളിൽ ഒരു കമ്പികൊണ്ടു ചെന്നുകൊടുത്തു. അതു പൊട്ടിച്ചു വായിച്ചു. സന്തോഷമായി ക്രമംകൊണ്ടു കരിച്ചു ചാടിയെങ്കിലും പെട്ടെന്നു ഗൗരവം അലംബിച്ചു. കമ്പി സുന്ദരശൗർവ്വം കൈകളിൽ കൊടുത്തു. അതു മദ്രാസ്സിൽ നിന്നായിരുന്നു. സ്വാമിനാഥൻ പരീക്ഷയിൽ ഒന്നാമനായി ജയിച്ചു. സുന്ദരശൗർവ്വൻ സെക്കൻഡ് ക്ലാസിലും.

സുന്ദരനാഥൻ തല കുറച്ചു നൂട്ടുപാലെ തോന്നി. “സ്നേഹിതാ ആരേകൊണ്ടെങ്കിലും കറെ വെള്ളം കൊണ്ടു വരീക്കൂ.”

സപാമി:-കമ്പി അടിച്ചു ആട്ടിനു തൊറിപ്പായിരിക്കാം. നമ്മുടെ പേരുകൾ പരസ്പരം മാറിയിട്ടുണ്ട്.

“ഇപ്പോ സപാമിനാഥൻ, തൊറിയതൊന്നുമല്ല, ഞാൻ ശങ്കിച്ചതുപോലെ പറി. നിങ്ങൾ തനിച്ചിരുന്ന പരിക്കൻ പാഞ്ഞെടുപ്പാൻ കേട്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ സാഭയിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഞാൻ വരുത്തിവെച്ചു നാരും. ഇനിയും എന്തു ചെയ്യാനാണ്? ഇതുവരെയുള്ള പ്രയത്നം മുഴുവനും വിഫലമായി.

ഇതിലധികം പാതാൻ അയാൾ ശക്തനായില്ല.

സപാമി:-യെപ്പോഴായിരിക്കണം സ്നേഹിതാ; ആർക്കും തെറ്റുപറ്റുകില്ല. അതു പരിഹരിക്കണം. നമ്മുടെ ജീവിതം ആരാഭിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഞാനും മനുഷ്യനാണ്. കരയാനുള്ളതല്ല നമ്മുടെ ജന്മം. ഇപ്പോൾ പഠിച്ചു പഠാമുൻ. നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഈ നമ്മുടെ പ്രയാസം പരിഹരിക്കാം.”

സുന്ദ:-ശരിയാണ്; ജീവിതം സഹസമാക്കാൻ ഇനിയെങ്കിലും ശ്രമിക്കാം.

സപാമി:-ഞാൻ ഒരിക്കലും ബി.എ. ജയിക്കുകയില്ലെന്നായിരുന്നു ജ്യേഷ്ഠന്റെ വിചാരം. പിന്നെ ജയിച്ചതെങ്ങനെ? നല്ലതുപോലെ പ്രയത്നിച്ചതുകൊണ്ട്.

സുന്ദ:-സുന്ദരനാഥിതാ, ഞാൻ ഉദ്ദിഷ്ട പോകുന്നില്ല. എത്രനാൾ വേണമെങ്കിലും ഇവിടെ താമസിക്കാം.

സപാമിനാഥൻ ഹസ്തതാഡനം മുഴക്കി. “ശ്രദ്ധംബായ് ജ്യേഷ്ഠന്റെ അടുക്കലേക്ക് പോകാം.”



അദ്ധ്യായം 14

വിചാരാഭ്യർത്ഥനയും ഫലവും

കാലശാലയുടെ സമീപസ്ഥലങ്ങളെല്ലാം സജീവമായി. ഷാപ്പുകാരന്മാർ മുഖം പ്രകാശിച്ചു. റോഡുകൾക്കിടയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സഭാഷണവും ചിരികളും മാറാറിയിരിക്കാത്തതും. സപാമിനാഥൻ സന്ദേശങ്ങൾ മറ്റാർക്കും മടങ്ങിയെത്തി. സന്ദേശങ്ങൾ പ്രൊഫസർമാരെക്കണ്ടു. അയാൾ സെമിനാർകളിൽ ആയിപ്പോയതിൽ അവർ ആശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഇനിയെങ്കിലും നല്ലതുപോലെ പരിശ്രമിക്കണമെന്നുപദേശിച്ചു.

സപാമി:-എം. ഏജ്ജ് എന്താണ് എടുക്കുന്നതു്?

സുദ:-ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷ് എടുക്കുന്നു.

സപാമി:-എന്നാൽ ഞാൻ എക്സാമിനേഷൻ എടുക്കാം. ഇംഗ്ലീഷ് എടുക്കാമെന്നാണ് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്.

സുദ:-പിന്നെന്തിനാണ് ചാടുന്നതു്?

സപാമി:-ഇവിടെയും ഇംഗ്ലീഷാണ് എടുക്കുന്നതു്. അതു കൊണ്ടുതന്നെ. എം. ഏജ്ജ് കട്ടികൾ വളരെ കുറവായിരിക്കും. നിങ്ങളുടെയും ഇവിടെയുടേയും ഇടയ്ക്ക് ഞാൻ എന്തിനു ശല്യംകാരിയായിത്തീരുന്ന?

സുദ:-നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ് എടുക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഞാനും അതെടുക്കുന്നതു്. എന്തു ചെയ്യും ഞാൻ അവരെ അതിരുകുവിഞ്ഞു സ്പോറിക്കുന്നു. ഏങ്ങോട്ടാണ് എന്റെ ഗതി എന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.

സപാമി:-അതെന്തിനാണിത്യാം. ഭയങ്കരമായ നാശത്തിലേക്കു്. ഞാൻ എത്രപ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടും നിങ്ങൾ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. എ

കിലും ഒരിക്കൽകൂടി പറയുന്നു. നിങ്ങൾ ഇന്ദ്രിയയെ സ്നേഹിക്കുന്നതു തെറ്റാണ്. നിങ്ങൾക്ക് അവരെ കിട്ടുകയില്ല.

സപാമിനാഥൻ സുന്ദരശരണൻ കരം ഗ്രഹിച്ചു. അയാളുടെ സപരം ദ്രവ്യതരമായി. “സ്നേഹിത, നിങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് എടുക്കരുത്.” (സുന്ദരശരണൻ തന്റെ സന്തോഷത്തെ ദയനീയമായി നോക്കി.) “സുന്ദരശരണ, ഞാൻ ഇന്ദ്രിയയെ സ്നേഹിക്കുന്നു.”

സപാമി:-(സസ്തിതം) നിങ്ങളുടെ സന്തോഷത്തുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ സപയം നശിക്കുന്നു. ബി. ഏയ്ക്ക് എന്തുപറ്റിയെന്നോ ആലോചിക്കൂ. നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയും കൃത്യനിഷ്ഠയും എവിടെപ്പോയിരുന്നു? വന്നതെല്ലാം വന്നു. തെറ്റുകൾ തിരുത്താൻ ഇനിയും സമയമുണ്ട്. എ. ഏയ്ക്ക് നല്ലതുപോലെ പഠിച്ചു നഷ്ടം പരിശുദ്ധിതാ വസ്തുവായും. സപന്തം അഭിമാനവും പശുരക്ഷയും സംരക്ഷിക്കാം. സൈപരവും ആനന്ദമയവുമായ ജീവിതത്തിനു വഴിതെളിക്കാം. കരയുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയാസം നൽകിയില്ല. ഇന്ദ്രിയയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ഉപേക്ഷിക്കുക. പ്രേമഭാവം കൈവെടിയുക.

സുന്ദ:-സുന്ദരശരണ, പ്രേമത്തിനുള്ള വിചിത്ര പ്രാണനാണെങ്കിൽ അത് ബലികഴിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

“സന്തോഷം അത്ര ഉറച്ചുപോയാ?”

“എന്റെ ജീവനക്കാൾ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു.”

“എന്നാൽ വിവാഹം ചെയ്യരുതോ?”

“വിവാഹമോ?”

“അത. നിങ്ങളും ഇന്ദ്രിയമയങ്ങളെ കൂട്ടുകെട്ട് രണ്ടുവർഷം പഴകിയില്ലേ? അവരിൽനിന്നുള്ള വേർപാടാണ് നിങ്ങളുടെ ഭ്രാന്തിനു കാരണം. ആ സ്ഥിതിക്ക്, വിവാഹം ചെയ്യാൽ ഭ്രാന്തായിത്തീർന്നു, സപസ്തിതം. പ്രേമത്തിന്റെ പരിണാമം വിവാഹമാണല്ലോ. ഇന്ദ്രിയ നിങ്ങളെ സഹിക്കുകയല്ലെന്നു ശങ്കയുണ്ടോ?”

“ഇന്ദ്രിയം അത്ര നീചയാണെന്നു വിചാരിക്കരുത്.”

“എന്നാൽ വിവാഹകാര്യം തുറന്നു പറയൂ.”

അല്പനേരം രണ്ടുപേരും മൗനമായിരുന്നു.

സുന്ദ:-ശരിയാണ് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്. എനിക്കു് ഇതുവരെ അതു തോന്നിയില്ല. വിവാഹം നടന്നാൽ ഞാൻ സപ്തനാകും. പിന്നെ ശരിക്കു പഠിക്കാൻ കഴിയും. നാളെ ഞായറാഴ്ചയല്ലേ. നാളെത്തന്നെ ഇക്കാര്യം പറയാം.”

സുന്ദരശൻ അടുത്തദിവസം ഇന്ദിരയുടെ വീട്ടിലേക്കു പോയി.

ഇന്ദിര:-എന്താണ് ഇന്നിതു ഗാഢീയ്യം?

“ഗാഢീയ്യമാ, ഒന്നുമില്ല. ഒരു പക്ഷേ, അങ്ങനെ വരാനും ഇടയുണ്ടു്. ഗൗരവമറിയ ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു പറയാനാണ് ഞാൻ വന്നതു്. ആ മനോഭാവം മുഖത്തു സ്മരിക്കുന്നുണ്ടാവാം.”

ഇന്ദിര കിഴുക്കിയാ ചിരിച്ചു. “നിങ്ങൾ ഭ്രാന്തനാണോ? നമുക്കു തമ്മിൽ അങ്ങനെ ഒരു ഗൗരവത്തിന്റേ ആവശ്യമുണ്ടോ?”

അച്ഛന്റെ വചനത്തെക്കുറിച്ചു അയാളുടെ കഴുത്തിരിയ്ക്കു വലയം ചെയ്തു.

സുന്ദ:-ഇന്ദിരേ, അതിപ്രധാനമായ ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ടു്.

“പറയൂ.”

എത്രതന്നെ ചിന്തിച്ചിട്ടും എങ്ങനെയാണു് സഭാജ്ഞാനം തുടങ്ങേണ്ടതെന്നറിയാതെ അയാൾ വിഷമിച്ചു. ഒടുവിൽ ധൈര്യപ്പെട്ടു. “ഞാൻ വിവാഹാഭ്യർത്ഥനയുമായിട്ടാണു് ഇന്നു വന്നിരിക്കുന്നതു്.”

അവൾ ഒന്നു ഞെട്ടി. കൈപിൻവച്ചിട്ടു. “വിവാഹമാ?”

“അതെ, ഞാൻ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു. എനിക്കു നിങ്ങളെ കൂടാതെ കഴിയാൻ പ്രയാസം. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ വിവാഹം നടത്തണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.”

“വിവാഹം! നാ തമ്മിൽ! അതിന്റെ ആചാര്യമെന്തു? നമുക്ക് ഇന്നത്തെപ്പോലെ സന്തോഷമായി കഴിയരുതേ?”

“അങ്ങനെയല്ല, പ്രേമത്തിന്റെ പരിണാമ വിവാഹമാണ് നിങ്ങൾ ഏൽക്കേണ്ടത്, നമുക്ക് ഒന്നാകണം.”

“ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട് ഇല്ല. അല്ല സമയം തരൂ.”

“എന്തിന് അതിന്റെ ആചാര്യം? ഇപ്പോൾതന്നെ ആശ്ചര്യം ചിക്കരുതേ.”

ഇങ്ങിനെ നിലനിൽക്കുന്നു. വിവാഹാലോചനകളുടേപ്പോൾ പെട്ടെന്നുണ്ടായ പരിഭ്രമം മാറി, ഒരു തീർച്ചയിലെത്തിയ ഭാവാഭാവങ്ങളുടെ മുഖത്തു പ്രകൃഷ്ടമായി. അവർ സന്ദേശങ്ങൾ മുഖിൽ കിടന്ന ഒരു കസേരയിൽ അയാൾക്കിടിച്ചുവെച്ചിരുന്നു.

“എന്നാൽ നമുക്ക് അതിനെപ്പറ്റി സാധരിക്കാം. നിങ്ങൾക്ക് പ്രതിമാസം എത്ര വരവുണ്ട്?”

“എനിക്കു് ഒരു വരവുമാത്രമുണ്ടു് നിങ്ങൾക്കു് കിട്ടുന്നതുപോലെ. യാതൊരു സമ്പത്തുമില്ല. സ്റ്റാർട്ടിംഗ് കിട്ടുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ വരവെന്തിന്? നാ പാസ്റ്ററാ സന്തോഷിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും പഠിച്ചവരാണ്. ആഹാരത്തിനുള്ള വക ഉണ്ടാക്കാനോ പ്രയാസം?”

“ഇത്ര വിചാരശൂന്യനാകരുതു്. ഒരു പുതിയ ജീവിതം അരംഭിക്കുന്നതിനു മുൻപു് ചില ഒരുക്കങ്ങൾ ആവശ്യമല്ലേ?”

“അതെ.”

“എന്റെ അഭിപ്രായം ഞാൻ തുറന്നു പറയാം. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരായി രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ബന്ധമുണ്ടാകാം. ഒന്ന് ആശ്ചര്യം, മറ്റൊരു് പെൺകിടം. ജീവിതനിർവ്വഹണത്തിനു് സ്ത്രീപുരുഷന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. പെൺകിടമായ സഹായം ഉണ്ടാകുന്നതു് മുൻപു് ജീവിതപ്രശ്നം ഉടിക്കുന്നു. വിവാഹാലോചന

എന്താണ്? സ്ത്രീയുടെ സംരക്ഷണവും മേൽനോട്ടവും പുരുഷൻ ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഒരു കരാറോ, ചടങ്ങോമാത്രം. ഞാൻ വിവാഹത്തിന് ആധാരമായി പ്രേമത്തെ ഗണിക്കുന്നില്ല. ഒരു സ്ത്രീ പുരുഷനെ വരിക്കുമ്പോൾ അവർ ആരിക്കുന്നത് അയാൾ അവർക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ഓടിക്കുമെന്നാണ്. കേവലം ചൗകിക സുഖത്തിന് മാത്രമുള്ളതല്ല മനുഷ്യജന്മം. ജീവിതത്തിന്റെ നാനാലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രം. അതു ഏറ്റെടുക്കുവാനുള്ളതാണ്. നിത്യവൃത്തിയിൽ നിറവുവരിച്ചിട്ടില്ലാതെ, വിശപ്പുകൊണ്ടു വ്യായാസകയാണെങ്കിൽ സ്റ്റേഡം ആ അസ്ഥിയിൽ നമ്മുടെ സഹായിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ വിവാഹത്തെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള ഒരു സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയായി ഞാൻ കരുതുന്നു."

തന്റെ ആശംസയായ പൊളിത്തു തന്റെ നില്പത്തിൽ ഒന്നു കണ്ടെപ്പാൻ ആരെയുടെ ഒരു ഭാരിയ ഇഴകൊണ്ടു അതിനെ താങ്ങിനില്പാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചു.

"ഇന്ദിര, നമുക്ക് അത്രയേറെ ആവശ്യങ്ങളെന്താണ്? ഉണ്ണണം, ഉടുക്കണം; അതിനുവേണ്ടതു് ഞാൻ പ്രയത്നിച്ചുണ്ടാക്കാം. പ്രേമത്തിൽ കവിഞ്ഞു് ദാമ്പത്യബന്ധം ഉറപ്പിക്കാൻ എന്തുവേണ്ടണം?"

"നിങ്ങൾ എന്റെ ആശയം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഒരു കാര്യം ഓർമ്മിക്കണം. സമുദായത്തിൽഭിന്നശ്രോണികളിലുള്ള ആളുകളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ഭിന്നങ്ങളാണ്. ഒരു ഭിക്ഷുവിന് കറികൾ വേണ്ടുന്നതു് മതി. ഒരു ചെറിയ കുട്ടിപ്പുറം, കുഞ്ഞിക്കുട്ടി അരിയും കിട്ടിയാൽ മതി. ഒരു സാധാരണ ക്ലാർക്കിന് അയാളുടെ സ്ഥിതിക്കനുസരണമായുള്ള ആഹാരവും താമസസ്ഥലവും വസ്തുക്കളും മറ്റും വേണം. ഇങ്ങനെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതിയനുസരിച്ചു് ആവശ്യങ്ങൾ കൂടിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നതു കാണ്മാം. നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ ഞാൻ എങ്ങനെയുള്ള കെട്ടിടത്തിലാണ് താമസിക്കുന്നതെന്നു്. ഇവിടെ പത്തുണ്ടു

വേലക്കാരണ്ടു്. നാലു കാറ്റു വളണ്ടു്. എന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു് കുറഞ്ഞതു് മാസം ആയിരം രൂപാ വേണ്ടിവരും. അഞ്ചാറു വേലക്കാരും ഒരു കാറ്റും കൂടിയതീരൂ. എങ്ങാടു് ദേഷ്യപ്പെടരുതു്. നമ്മുടെ സ്നേഹം നിസ്സാരമല്ല. അതു് ഉറച്ചതും പാവനവുമാണു്. എന്നും നമുക്കു് അങ്ങനെ കഴിയാം, വിവാഹം എന്തിനു്?”

സുന്ദരശൻ എഴുന്നേറ്റു കുറച്ചുനേരം മുകളിലേക്കു നോക്കി ചിന്താമഗ്നനായി നിന്നു. “ഇന്ദിര, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം കേട്ടു. അതിൽനിന്നും ഇത്രയും മനസ്സിപാക്കി. സ്നേഹം നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു നാപ്പുമാണു്. എനിക്കതു് ആശ്ചര്യമാണു്, അമൃച്ഛമാണു്.”

അയാൾ അതിഭവഗതിൽ പുറത്തേക്കു നടന്നു. ഇന്ദിര വിളിച്ചു—“സുന്ദരശൻ, സുന്ദരശൻ,” അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ റോഡിൽ ഇറങ്ങി നടന്നു. കണ്ണു ഉണങ്ങുന്നതായും ശിരസ്സു ചുട്ടുന്നതായും ഹൃദയം തകരുന്നതായും ആസാധ്യവിനു തോന്നി. ഒരു ഷാപ്പിൽ കയറി ഒരു കപ്പി വിസ്തീർത്തി അയാൾ ഹോസ്റ്റലിൽ ചെന്നു മുറിയുറന്നു് അകത്തുകയറി. കുറെ സോഡിയയും വരുത്തിയശേഷം കപ്പിപൊട്ടിച്ചു് കുടി ആരംഭിച്ചു. ഓരോ ഗ്ലാസ്സു കുടിക്കുമ്പോൾ ഓരോകാര്യം മറക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി.

മണി പത്തായി, പതിനൊന്നായി. തനിക്കു ഭക്ഷണംവേണ്ടെന്നു മെസ്സിൽ അറിയിച്ചശേഷം കുടി തുടന്നു. ആരോ ഒരുകീനതളിവിളിച്ചു. സുന്ദരശൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടു് എഴുന്നേറ്റു കൗതുക തുറന്നു, സഹമിനാഥൻ മുറിക്കുള്ളിൽകടന്നു് ചുറ്റും ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. വാതിലടച്ചശേഷം മേശയ്ക്കു സമീപം ചെന്നു് കപ്പിപൊട്ടിച്ചതുനോക്കി. “അല്ല, കുറെ അധികം കുടിച്ചല്ലോ. എനിക്കു ദാഹിക്കുന്നു. ഒരു പാത്രം തരൂ.”

സുന്ദരേശൻ ഒരു ഗ്ലാസ്സ് പഴിച്ചു അയാൾക്കു കൊടുത്തു. സപാമിനാഥൻ അതു വാങ്ങി താഴെവെച്ചു.

“ഇന്ദിരയുടെ അടുക്കൽ പോയിട്ടു വന്നിരിക്കുകയാണ്, അല്ലേ? ഒരുപക്ഷേ വിവാഹാലോചന അവർ നിരസിച്ചായിരിക്കും. അങ്ങനെയൊന്നിടൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതു ശരിയായി.”

സപാമിനാഥനും അല്ലാ കുടിച്ചു. “ഇന്ദിര നിങ്ങളോടു് എന്തുപറഞ്ഞുവെന്നു ഞാൻ പറയാം. വിവാഹത്തിന്റെ ആവശ്യം എന്താണെന്നു ചോദിച്ചിരിക്കും. അതു കൂടാതെ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ കഴിയാമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ പണമില്ലെന്നു പഴിച്ചിരിക്കാം. ഇത്രയും കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ സ്നേഹിതൻ ആകാശത്തുനിന്നും താഴെവീണു തകന്നു. ഇതെല്ലാം സത്യമല്ലേ, പറയൂ? അപ്പോഴും നിങ്ങൾ കരഞ്ഞോ?”

സപാമിനാഥന്റെ വാക്കുകൾ എരിയുന്ന തീയിൽ തൈല വർഷമായിരുന്നു.

സപാമിനാഥൻ തുടന്നു: “സന്ദേഹിതാ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, നിങ്ങൾ മറയ്ക്കുന്നതാണ്. ഇന്നതു ബോധ്യമായോ? ഏതായാലും ഉണ്ടായതെല്ലാം നന്മയെന്നു വിശ്വസിക്കൂ. നിങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ ശാപം നീങ്ങി. ഭ്രാന്തമാറി. ഇനിയും സർവ്വശക്തി ക്ഷോഭാകൂടി ജീവിതയാത്ര തുടരാം. എന്റെ ആശ്വാസമായ അനുഭവമേതെന്ന്.”

സുന്ദരേശൻ കോപംകൊണ്ടു വിറച്ചു. “ഉം, പുറത്തു്, എന്തു ക്ഷണം മുറിയിൽനിന്നു പൊയ്ക്കൊള്ളണം.”

“എന്താണു പറഞ്ഞതു്?”

“എന്റെ മുറിയിൽനിന്നു പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നു്.”

സപാമിനാഥൻ കോട്ടുപഴിച്ചു് ഒരു ആണിയിൽ തൂക്കി.

“ക്രാന്തിലധികം കുടിച്ചെന്നു് എനിക്കറിയാം.”

സപാമിനാമൻ ഒരു കഃസരനി കിയിട്ട് ഇരുന്ന കാൽ രണ്ടു മേഠപ്പറഞ്ഞുക നീട്ടി.

“പോകാനല്ലേ പാഞ്ഞത്?”

“ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോകാൻ തയ്യാറല്ല. ഇന്നുമുഴുവൻ നിങ്ങളുടെ കൂടെ കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നു തീർച്ചയാക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഞാൻ വന്നത്.”

സന്ദേശൻ ശ്രോധാസനായി, സപാമിനാമന്റെ കോട്ടിൽ നിന്നും പിന്മാറ്റം വച്ചിട്ടുള്ളതു.

“ഞാൻ ഭ്രാന്തനാണ്, എന്റെ ഭ്രാന്തിനു കാരണക്കാരൻ നിങ്ങളാണ്. നിങ്ങൾ എന്തിന് എന്റെ ജീവിതത്തിൽ വന്നിടപെട്ടു? ഞാൻ സതുപ്തനായി കഴിയുമായിരുന്നു. അജ്ഞാനാസകാരത്തിലേക്കിടപെടും, ഉത്സാഹത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും അടിയുറച്ചാണ് ഞാൻ വളർന്നത്. എന്റെ ജീവിതം ശാന്തമായിരുന്നു. എത്ര സമുദായവുമായി ഞാൻ ഇടപെട്ടോ അതു നല്ലതായിരുന്നു. നിങ്ങൾ എന്നെ അതിൽനിന്നു വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. സപ്തപുത്രമായ ദരന്ദരീക്ഷത്തിൽ നിന്നു നരകതുല്യമായ ദരന്ദരീക്ഷത്തിലേക്ക് എന്നെ തള്ളിവിട്ടു. ധനത്തിന്റെ അടിമകളുടെ മദ്ധ്യത്തിലേക്ക്; ഹൃദയമില്ലാത്തവരുടെ ഇടയിലേക്ക്, ശപിക്കപ്പെട്ട രക്തകുടുംബത്തിലേക്ക് എന്നിങ്ങനെ അവശ്യമില്ലായിരുന്നു. മനുഷ്യരൂപത്തിൽ നിന്നു ഭൃഗീയതയിലേക്ക് എന്നെ മാറ്റിയിട്ടു. ഇതെല്ലാം നിങ്ങളാണ് ചെയ്തത്. എന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നുനിങ്ങൾ ഉടൻപോയില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെ ഞാൻ കൊല്ലും.”

സപാമിനാമനിൽ ഒരു മാറ്റം ഉണ്ടായില്ല. അയാൾ ഇങ്ങനെയെന്നിന്നു അനങ്ങിയില്ല.

“എന്നെ കൊല്ലുമോ? നിങ്ങൾക്ക് അതുചെയ്യാൻ കഴിയുമോ? എന്നിങ്ങനെ സംശയമാണ്. ഏതായാലും കാണട്ടെ.”

ഇതല്ലാ പാഞ്ഞിട്ട് ഷർട്ടിലെ ബട്ടൺ ഉഴരി മാറ്റി തുറന്നു കാട്ടി. “ഉം, ചുട്ടുപൊയ്ക്കുകാള. നിങ്ങളുടെ ദൈവം ഒന്നു കാണട്ടെ.”

ഒരു പുതിയ കൂട്ടുകെട്ടിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയത്. അതായത് നിങ്ങളുടെ ലോകത്തുനിന്നും എന്റെ ലോകത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നതു്. ഞാൻ അതു ചെയ്യേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ബി. ഏജ്ജ് ഒന്നാമതായി ജയിച്ചു് സൗമ്യപുനം ആശാഭിതനുമായി കഴിയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളൂ. ഞാൻ ചെയ്തതെല്ലാം സദ്വിചാരത്തോടുകൂടിയാണ്. എനിക്കു നിങ്ങളോട് സ്നേഹമേതാനി. നിങ്ങൾ ലോകം ഒന്നു കാണട്ടെ എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്തതു് ഒരുപക്ഷേ തെറ്റായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു് ഒരു സ്നേഹിതനെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ ക്ഷമയാചനം ചെയ്യുന്നു. അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു് അഹിതം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെ തൊറ്റു ക്ഷമിക്കണം.”

സപാമിനാഥൻ ആ മുറിയിൽനിന്നും പുറത്തേക്കുപോയി.



അദ്ധ്യായം 15

പുതിയ സ്റ്റേഹിതൻ

സുന്ദരശൻ മുറിയിൽ തനിച്ചായി. മദ്യത്തിന്റെ ലഹരി അവനെ ഭ്രാന്തനാക്കി. സുന്ദരശൻ സ്റ്റേഹിച്ചു, പ്രേമിച്ചു. പ്രേമം അവനെ തകർത്തു. സ്റ്റേഹത്തെ അവൻ തകർത്തു. തന്റെ ജീവിതയാത്രയിൽ സഹായിക്കുന്നവൻ കരുതിയിരുന്ന രണ്ടുപേരും അവനെ കഠിനാധികാരത്തിൽ തള്ളിയിട്ട് മറഞ്ഞു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ കായ്കളിൽ അവൻ ഭ്രമിച്ചു അവനെ സ്റ്റേഹിക്കുകയോ സഹായിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ സഹായിനാമന്റെ കായ്കളിൽ ക്രോധവും; സഹായിനാമൻ ഇന്ന് സുന്ദരശനെക്കാൾ എത്രയോ ഉയർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ബോധം സുന്ദരശൻ അസഹ്യമായിത്തീർന്നു.

“എന്റെ സ്ഥാനമെന്തു? എവിടെ?”

ഈ പ്രശ്നത്തിനുത്തരവും അവന്റെ ബുദ്ധിയിൽ ഉദിച്ചു.

“ജീവിതചക്രങ്ങളിൽനിന്നും എത്രയോ താഴെ.” സഹായിനാമന്റെ മുറിയിൽനിന്നും നിലത്തുപതിച്ചിരുന്ന രക്തത്തുള്ളി കറകൾക്ക് അവൻ ഭയന്നു.

നാലഞ്ചുദിവസം മുമ്പാണ് സുന്ദരശൻ സഹായിനാമന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു പോന്നത്. സഹായിനാമന്റെ അമ്മ അവനോടു് സഹായത്തോടെന്നവണ്ണം പെരുമാറി. ജമിന്ദാർ സ്വന്തം അമ്മയെ എന്നപണ്ണം അവനെ സ്റ്റേഹിച്ചു. സഹായിനാമൻ അവനുവേണ്ടി ഒട്ടധികം പണം ചെലവാക്കി. ഇതെല്ലാം അവൻ പെട്ടെന്നു മറന്നു. ആ സൂത്രത്തിനെ വധിക്കാൻ ഉദ്യമിച്ചു. അ അവൻ കരഞ്ഞില്ല. കരയാൻ അവനു കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം

ശിരസ്സു പുകയുന്നു. ശരീരം വിറയ്ക്കുന്നു. ആത്മാവ് എരിയുന്നു. സുന്ദരശരണൻ മുറിയിലുള്ള സകല സാമാനങ്ങളും സപാമിനാഥൻ കൊടുത്തതാണ്. വസ്ത്രങ്ങൾ പോലും. ബാങ്കിചിദ്രതെ ശൃംഖലിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടായിരം രൂപാ സപാമിനാഥന്റെ അമ്മയും ജ്യേഷ്ഠനുംകൂടി അവനെ യാത്രയാക്കിയപ്പോൾ കൊടുത്തതാണ്. ഇതിനെല്ലാം പകരം താൻ ചെയ്തതൊന്നാണെന്നു സുന്ദരശരണൻ സ്മരിച്ചു.

“ഞാൻ മനുഷ്യനല്ല, മൃഗമാണ്, പിശാചാണ്.” സുന്ദരശരണൻ തന്റെ സാമാനങ്ങൾ എല്ലാം കെട്ടി തയ്യാറാക്കി. സപാമിനാഥന് ഒരു കത്തെഴുതി. പുസ്തകങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലെന്നു അവനു തോന്നി. താക്കോൽസപാമിനാഥനെ എല്ലിടാനായി ചോർ ഡിങ്ങിച്ചുള്ള ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെ എല്ലിച്ചു. രാത്രിയിൽ പത്തുമണിക്ക് സാമാനങ്ങൾ വണ്ടിയിൽ കയറി അവനും പുറപ്പെട്ടു. രാമനാഥൻ താക്കോൽവാങ്ങിയിട്ട് പരിഭ്രമിച്ചു ചോദിച്ചു:

“എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?”

“എന്താ നിശ്ചയമില്ല. അറിഞ്ഞിട്ടെന്തുവന്നു? മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ താക്കോൽ സപാമിനാഥനെ എല്ലിക്കൂ.”

സുന്ദരശരണൻ റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിലെത്തി ഇൻറർക്ലാസ് ടിക്കറ്റുവാങ്ങി വണ്ടിയിൽ കയറി. ഓരോ ബത്തിയും ഓരോരുത്തർ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. സ്ഥലം കിട്ടാതെ അവൻ ഴൂട്ട് കേസിയെൻ്റെ പുറത്തിരുന്നു. അടുത്തു കിടന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു.

“ഇതു ഏതു സ്റ്റേഷനാണ്?”

“ചിങ്കൽപേട്ട.”

“അത്ര ആശ്ചര്യം. അപ്പോൾ നേരം അധികം ആയില്ലല്ലോ. നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടേയ്ക്കാണ്?”

“മധുര.”

“ഓഹോ, ഞാനും അങ്ങാട്ടുതന്നെ. ഇവിടെ വന്നിരിക്കണം. സ്ഥലമുണ്ടല്ലോ.”

സുന്ദരശൻ അയാളുടെ അടുത്തുചെന്നിരുന്നു. ആൾ ചെറുപ്പക്കാരനാണ്. സിൽക്കുട്ടു കസവു പേഷിയുമാ.

അയാൾ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു: “ഞാൻ ബോംബെയിൽ നിന്നു വരികയാണ്. ചിലർ എന്നെ ധനികനെന്നും മറുചിലർ ഭൂമിശാസ്ത്രിയെന്നും, ഗുണ്ടാമെന്നും കരുതുന്നു. അധികംപേരും കലാകാരൻ എന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ആയിരക്കണക്കിനു വരത്തിലധികം വെലവെഴിക്കുകയാണ് എന്റെ ജോലി. എന്റെ പേര് മാണിക്കംപിള്ള എന്നാണ്. നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ട് കൊള്ളാവുന്ന ഒരാളാണെന്നുതോന്നുന്നു. പേരെന്താണ്?”

“സുന്ദരശൻ.”

“മദ്രാസിയാണോ കാര്യം?”

“ആയിരുന്നു.”

“മാണിക്കം തന്റെ ‘അററാച്ചു’കൾ” കൈയ്യിലെടുത്തു അതു തുറന്ന് ഒരു കപ്പി വിസ്സി എടുത്തുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു: “എന്താ, നിങ്ങൾ വലിയ സന്മാർഗ്ഗവാദിയാണോ?”

ഒരു ഗ്ലാസ്സെടുത്തു മദ്യം പകർന്നുകൊടുത്തു.

“എനിക്ക് ആളുകൾ പറയുന്നതൊന്നും വിശ്വസിച്ചില്ല. തിന്നുകൊടുത്തു. അന്നാദിക്കാനാണ് ഇപ്പോൾ എന്നെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. നിങ്ങളും കുടിക്കുമോ?”

“ചിലപ്പോൾ.”

“എന്നാൽ പിന്നെന്തു, ഇതാ കുറച്ചു കുടിക്കണം. ഞാൻ ബോംബെയ്ക്കുപോയിട്ടു കഴിക്കാൻ വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഭാര്യയുടെ മധുരമിഷ്ടാനാണ്. കഠിനം പണം സമ്പാദിക്കാനാണ് പോയത്. ഒരു നല്ല തുക; ഇരുപതിനായിരം, കൈയ്യിലുണ്ട്.”

ഗ്ലാസ് എടുത്തു മദ്യം പകർന്നുകൊണ്ടു: “തന്നിടയാ, വെള്ളം ചേർത്തോ?”

“തനി, നിറച്ചു ഷിപ്പുക്കു.”

“എന്നാൽ, ഇതാ.” സുന്ദരശൻ വാങ്ങി ഒന്നായി കടിച്ചു തീർത്തു.

മാണിക്കാ:-നിങ്ങൾ എന്റെയും ഗുരുവാണ്. സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്താണ് ജോലി?

“ഇതുവരെപഠിക്കുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ വെറുചോഫർ.”

“അതു വിശേഷംതന്നെ.”

“നാ എല്ലാവരും ചോഫർസ്തന്നല്ല. നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം എന്താ?”

“നിങ്ങൾ ഇപ്പോഴുള്ള അമ്മങ്കാരികളിലും മറയന്മാരിലും ഒരാളാണെന്നല്ല ഞാൻ വിചാരിച്ചതു്. എന്തോ കഴമ്പുള്ള ആളാണല്ലോ. അച്ഛൻ എന്തുചെയ്യുകയാണു്?”

“അച്ഛൻമിട്ടു, അമ്മയുമിട്ടു, സഹോദരനുമിട്ടു, സഹോദരിയുമിട്ടു. എന്തിനാണു് മധുരജ്വരം പോകുന്നതെന്നും എന്തിനാണു് അതുകൂടാ.”

“സമ്മതമാണെങ്കിൽ കുറച്ചുദിവസം എന്റെകൂടെ താമസിക്കണം.”

“ശരി, അതിനും എനിക്കു വിശ്വാസമില്ല.”

കുറ്റിയിൽ ശേഷിച്ചിരുന്ന മദ്യംകൂടി പകർന്നു സുന്ദരശനു കൊടുത്തു. “നിങ്ങൾക്കു് എന്താ മനഃക്രമം ഉണ്ടു്; അതു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. എന്താണെന്നു ചോദിക്കുന്നില്ല. എന്റെകൂടെ താമസിച്ചാൽ സുഖമായി കഴിയാമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളു. കല്യാണം കഴിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ?”

“ഇല്ല.”

“ശരി, വിവാഹം കഴിക്കരുതു്. എന്തിനാണു് ഈ വിവാഹം? അതു കൂടാതെ കഴിയാമല്ലോ.”

സുന്ദരശൻ തല ഉയർത്തി ഒരു ഭാവപ്പൂർവ്വമായിട്ടുണ്ടാകട്ടെ മാണിക്കത്തെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

“നിങ്ങൾ മറയനാണു്.”

“എന്തു പറഞ്ഞു?”

“നിങ്ങൾ ഒരു മഠനാണെന്നാ. ഒട്ടും കൂടുതലുമല്ല, കുറവുമല്ല.”

“അതെങ്ങനെ?”

“നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾക്ക് ഓർമ്മവുമില്ല. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവം മാറിമാറിയിരിക്കുന്നു. അനുഭവങ്ങളും അങ്ങനാകുന്നു.”

“ഞാൻ ഒരു കവിയാണ്. സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കുന്നു. നമ്മുടെ രണ്ടുപേരുടെയും അനുഭവങ്ങൾ രണ്ടാണു്. എന്റെ കവിത കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?”

വണ്ടി അതിശീഘ്രം പോകുന്നു. മാണിക്കം വീണ്ടു ചൊടിച്ചു: “എന്താണു് ആലോചിക്കുന്നതു്? എന്റെ കാമിനിയുടെ മോട്ടോ കാണിക്കട്ടെ?”

മോട്ടോ എടുത്തു സുന്ദരേശന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. “നോക്കൂ, എത്ര സുന്ദരിയാണ് അവൾ. അനേകായിരം രൂപാ ഞാൻ അവൾക്കു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ അതെല്ലാം നിസ്സാരം.”

“ഇതാരുടെ മോട്ടോയാണ്?”

(സുന്ദരേശന്റെ ചെവിയിലായി) “ഇതു് ചന്ദ്രമതിയുടെ മോട്ടോയാണ്. നിങ്ങൾ അറിയുകയില്ല. കണ്ടിരിക്കുകയില്ല. എന്റെ സ്നേഹിതാ, സത്യം പറയുകയാണ്, അവളെപ്പോലുള്ള ഒരു സുന്ദരിയെ കാണാൻ പ്രയാസം. അവളുടെ തലമുറ, കർമ്മങ്ങളെല്ലാം അളക്കാവലി, കാമദേവന്റെ തൂണീരങ്ങളായ കണ്ണുകൾ, മനോഹരമായ ദന്തനിര, കയ്യിൽനാദം ഇവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം എന്തുപറയാനാണു്?”

“ആണു് ഈ സ്ത്രീ?”

“മധുരയിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ നന്തകി, ഗായകി. അവളുടെ ഒരു കടാക്ഷത്തിനു്, ഒരു മന്ദഹാസത്തിനു്, എത്ര രാജാക്കന്മാർ, ജമീന്ദാരന്മാർ കാത്തുകിടക്കുന്നു. എന്റെകൂടെ വന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു് അവളുടെ പാഠ്യം സമ്പാദിക്കാം.”

സുന്ദരേശൻറെ ജീജ്ഞാസ വർദ്ധിച്ചു; അതോടൊപ്പം ചില ആശങ്കകളും.

സുന്ദ:-അവളാരു ഭവനുവാണ്, അല്ലേ? ചേർച്ചയ്ക്ക് സ്നേഹമെന്നൊരു ഗുണമുണ്ടോ?

മാണിക്കാ:-നാം അന്യന്തിന് അന്യപഠിക്കുന്നു. ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നെന്നു നിശ്ചയം. അവൾ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നോളം ലഭ്യമാണെന്നു ഞാൻ ചിന്തിക്കാറില്ല. സ്നേഹിക്കുവാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരാളെ സ്നേഹിക്കുന്നതുതന്നെ ഭാഗ്യമല്ലേ? സുന്ദരേശൻ, നിങ്ങൾ യുവാവാണ്. ലോകപരിചയം നിങ്ങൾക്കു തീരെ ഇല്ല. മറ്റൊരു പണ്ഡിതന്മാർ, ത്യാഗികൾ, പറയുന്നു: "പ്രേമാസംഗ്രഹിക്കു വഴിതെളിക്കുന്നു എന്ന്."

സുന്ദ:-അവർതന്നെ പറയുന്നല്ലോ, "സ്ത്രീ, വിഷമാണ്, സ്ത്രീയെ സമീപിക്കുന്നതു് സൂക്ഷിച്ചുവേണമെന്ന്."

വണ്ടിയുടെ ഗതി മറുഭവിച്ചു; അതിനെത്തുടർന്ന് നില്ക്കുകയും ചെയ്തു.



അദ്ധ്യായം 16

അക്രമികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ

സുന്ദരശരണം പുതിയ കൂട്ടുകാരനും വണ്ടിയിൽ പിന്നിലായി. ദ്രവശാത്രനായ ഒരാൾ പെട്ടെന്നും അവരെ സമീപിച്ചു. ഉടുപ്പിൽ കത്തിയിരുന്ന മുദ്രകളും അയാൾ റെയിൽവെയിലെ ഒരു ടിക്കറ്റ് എക്സാമിനേഷണന് സുന്ദരശരണൻ മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

ടിക്കറ്റ് എക്സാമിനർ:-മിസ്റ്റർ മാണിക്ക, നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ തിരിച്ചു വരുന്നതേയുള്ളോ?

മാണി:-അതെ, ഇപ്പോൾ വരുന്നതേയുള്ളൂ.

ടിക്കറ്റ് എക്സ്:-ഏതായാലും ഒരു നല്ല മുഹൂർത്തത്തിൽ വന്നുചേർന്നു; ഒരു മീൻ നമ്മുടെ ചുണ്ടയിൽ വീണിട്ടുണ്ട്.

മാണി:-എവിടെ?

ടിക്ക:-പറയാം. ഈ വണ്ടിയിൽ വന്ന ഒരു സ്ത്രീ, അവർക്കു പോകേണ്ട സ്ഥലം നിശ്ചയിച്ചു. ഞാൻ തടഞ്ഞുനിർത്തിയിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയാൽ വീട്ടുകാരി ലഹരിയുണ്ടാക്കുകയാൽ. അതുകൊണ്ടു റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തുകൊടുക്കാമോ? അവിടെ മറന്നുപിടിച്ചല്ലോ. ഇയാൾ ആരാണ്? അങ്ങനെയുണ്ടോ?

മാണി:-അതു സാരമില്ല; ആൾ തികഞ്ഞവനാണ്. ഒരു കപ്പി വിസ്കി കുറേ മോത്തിന് ഉള്ളിലാക്കും. നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേരേണ്ടവൻ തന്നെ.

ടിക്ക:-എന്നാൽ ശരി; പോകാം.

സുന്ദരശരണം മാണിക്കുപിള്ളയും പുറപ്പെട്ടു. അല്പം കഴിഞ്ഞു ടിക്കറ്റ് എക്സാമിനർ ആ യുവതിയെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു തിരിച്ചു.

യുവ:-ഞാൻ ഇതുവഴിയല്ലല്ലോ ഇതിനു മുൻപ് വന്നിട്ടുള്ളത്.

ടിക്ക:-അദ്ദേഹം വീടുമാറിയശേഷം വന്നിട്ടുണ്ടോ?

യുവ:-വീടു മാറിയതായി എന്നു അറിയിച്ചിട്ടില്ല.

ടിക്ക:-അദ്ദേഹം മരണപോയിരിക്കും. ഏതായാലും ഒരു പുതിയ വീട്ടിലാണ് താമസം.

ടിക്കറൂ:-ഏകാമിനർ യുവതിയെ മാണിക്യത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്കാണ് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്

ടിക്കറൂ:-മടിക്കണ്ട; മുകുളീലക്ഷ കയറിയപ്പോഴാണ്. അവിടെ വിളക്കു കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. സേവമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പുറത്തേക്കു വരാത്തതാണ്.

യുവതി സസംഭ്രമം മുകുളീലത്തെ നിലയിലേക്കു തിരിച്ചു. പിന്നാലെ ടിക്കറൂ എക്സാമിനറും. അവൾ ഒരു മുറിക്കകത്തു പ്രവേശിച്ചു. ആ ഭൂഷ്മൻ അവളെ പിൻതുടന്നു. വാതലും ബന്ധിച്ചു. തുടന്ന് അവർ തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണം ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. തന്റെ ഇംഗിതം വിമലമെന്നു അവനു ബോദ്ധ്യമായി. അതിന്റെ ഫലമായി ബലം പ്രയോഗിക്കാൻ അവൻ മുതിർന്നു. ആ സാധുയുവതി അവന്റെ കരങ്ങളേക്കുളിച്ചായി, യുവതിയും ടിക്കറൂ എക്സാമിനറും മുറിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചതു മുതൽ നടന്ന സംഭാഷണത്തിനും സംഭവങ്ങൾക്കും സാക്ഷിയായി അടുത്ത മുറിയിൽ നിന്ന സുന്ദരോശൻ ഇനിയും മൌനം ഭീക്ഷിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കി പേട്ടന്നു താൻ നിന്ന മുറിയുടെ വാതൽ തുറന്ന് യുവതിയുടെ സഹായത്തിനെത്തി. തന്റെ കരബലം മുഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചു എക്സാമിനറുടെ ചെങ്കിട്ടിൽ ഒരടിക്കൊടുത്തു. ആ ഭൂഷ്മൻ യുവതിയെ ബന്ധിച്ചിരുന്ന കരങ്ങൾ പിൻവലിച്ചു. അനന്തരം തന്റെ സുഹൃത്തിൻ മാണിക്കത്തിനെ വിളിച്ചു.

മിണിക്ക:-ഇതാ വരുന്നു, ഉടുപ്പു മാറിക്കൊള്ളട്ടെ.

സുന്ദ:-ഉം, പുറത്തു്, ഇല്ലകിടൽ തന്നെ ഞാൻ കൊല്ലും.

ടിക്ക:-എന്നാൽ അതൊന്നു കാണട്ടെ.

സുന്ദരശൻ രണ്ടാമതു് ഒന്നു കൊടുത്തു. അയാൾ അടി ഏറ്റു തറയിൽ ഇരുന്നപ്പോയി. അപ്പം കഴിഞ്ഞു് പുറത്തേക്കു പോയി.

സുന്ദ:-(യുവതിയോടു്) നിങ്ങൾക്കു് എവിടെ പോകണം? എങ്ങനെയാണു് അവന്റെ കൈയ്യിൽ അകപ്പെട്ടതു്?

യുവ:-എന്റെ ഭർത്താവിനു് ഇവിടെത്തു് പോസ്റ്റാഫീസിലാണു് ജോലി. ഞാൻ അമ്മയോടു കൂടി താമസിക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്നലെ അദ്ദേഹത്തിനു സുഖമില്ലെന്നു് ഒരു കമ്പിഴിട്ടി. അതു കൊണ്ടു് ഉടനെ തിരിച്ചതാണു്. സ്റ്റേഷനിൽ വന്നപ്പോൾ എവിടെ പോകണമെന്നയാൾ ചോദിച്ചു. ഞാൻ കുറുപ്പു പറഞ്ഞു. താൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്താണു് താമസിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞു സഹായത്തിനായി കൂടെ തിരിച്ചു. വഴിമാറിക്കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു സംശയം തോന്നി. ചോദിച്ചതിൽ ഭർത്താവു് ഒരു പുതിയ വീട്ടിലാണു് താമസമെന്നു പറഞ്ഞു് എന്നേ ചതിച്ചു.

സുന്ദ:-എന്തായാലും ഇനിതം ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു താമസിക്കുന്ന വീട്ടിലാക്കാം. പോസ്റ്റൽ ജോലിക്കാരോടു ചോദിച്ചാൽ വീടറിയാൻ പ്രയാസമില്ല.

സുന്ദരശൻ അവളെയുംകൂട്ടിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടു. തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ മാണിക്കം അയാളെ കാത്തു നിൽക്കുകയായിരുന്നു.

മാണിക്കാ:-നിങ്ങൾ ഇത്ര വീരനാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി വളരെ ഉചിതമായി. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം; എന്റെ കൂട്ടുകാരായി പല തരക്കാരുണ്ടു്. അവരുമായി പെരുമാറുന്നതു് അപ്പം ശുഭിച്ചുപോയാ. വരണൊന്നു കിനി അത്താഴം കഴിക്കാം.

രണ്ടുപേരും ഭവനത്തിനുശേഷം നിശ്ചയിച്ചു. പിറ്റേന്നു കാലത്തു് എട്ടുമണിക്കാണു് സുന്ദരശൻ ഉണർന്നതു്.

സുന്ദ:-കാലത്തെ കുടിക്കാൻ വല്ലതും ഉണ്ടോ?

“കാപ്പി തയ്യാറായിട്ടുണ്ട്.”

“കാപ്പിയല്ല, ഇന്നലത്തെ വിസ്കി ബാക്കി ഉണ്ടോ എന്നാണോ ഞാൻ ചോദിച്ചത്”

“ഇല്ലല്ലോ.”

“എവിടെ കിട്ടും?”

“കടകൾ തുറക്കാൻ പത്തു മണി ആകും. ഉടനെ വേണമെങ്കിൽ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ പോകണം.”

“എന്നാൽ പോകാം.”

“ഞാൻ വരുന്നില്ല.”

സുന്ദരൻ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെ റസ്റ്റൂറന്റിൽ എത്തി തനിക്കു വേണ്ട സാധനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ ഘട്ടത്തിൽ ടിക്കറ്റും എക്സാമിനറും ഒരു സ്റ്റേറ്റ് റിട്ടനുമായി ചെന്നുചേർന്നു, അവർ സുന്ദരനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല.

ടിക്ക:-(സ്റ്റേറ്റ് റിട്ടനോട്) ഇന്നലെ ഒരു വൻ എന്തെന്തെങ്കിലും മുതിർന്നു. ഞാൻ വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അവനെ അങ്ങനെയൊരു വിട്ടയച്ചു. ഇപ്പോൾ എന്റെ റേ.ഓ കാണണം. അവൻ ജീവനോടെ പോകുകയില്ല.

സുന്ദരൻ ബില്ലനുസരിച്ചുള്ള പണമൊഴുത്തിട്ട് ടിക്കറ്റും എക്സാമിനറെ സമീപിച്ചു.

“ഇന്നലെ നിങ്ങളെ എത്തിയത് ഞാനാണ്. ഇതാ നിങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു. ചുറ്റും കാണുക.”

ടിക്കറ്റും എക്സാമിനർ ചർച്ചിച്ചു. പ്രതികാരം പ്രത്യക്ഷമാക്കാൻ വീണ്ടും സന്ദർഭം ലഭിക്കുമെന്നായി സമാധാനിച്ചു. സുന്ദരനോടൊപ്പം പ്രതിജ്ഞാപാത്രം തന്റെ വെല്ലുവിളി സമീപിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടു നന്നു. സ്റ്റാളിൽനിന്നു ചില മാസികകളും പത്രങ്ങളും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പുറത്തേക്കിറങ്ങാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ടിക്കറ്റും എക്സാമിനർ തടുത്തു,

“ടിക്കററാ എവിടെ? നിങ്ങൾ ഈ വണ്ടിയിൽ വന്ന ആളാണല്ലോ.”

“ടിക്കററില്ല. ഞാൻ വണ്ടിയിൽ വന്നില്ല.”

“ടിക്കററില്ലെങ്കിൽ ഇറട്ടി ചാർജ്ജ് തരണം.”

“ഇതുവരെ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അടുത്തല്ലെ ഇരുന്നതാ?”

“ടിക്കററോ പണമോ ഉണ്ടോ?”

സുന്ദരേശൻ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതും വെടിപൊട്ടുന്നപോലെ ടിക്കററാ എക്സാമിനറെ പ്രഹരിച്ചതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇതു കണ്ടും അറിഞ്ഞും സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്ററും റെയിൽവേപാലീസുകാരും ഓടിയെത്തി.

ടിക്ക:-ഈ—ഇയാൾക്കു ടിക്കററില്ല, ചോദിച്ചപ്പോൾ എന്നെ അടിച്ചു.

സ്റ്റേ: മാ:-സത്യമാണോ മേ?

സുന്ദ:-ഞാൻ റസ്റ്റാറൻറിൽ നിന്നു വരികയാണു്. ഇന്നലെ ഇയാൾ ഒരു നീചക്രം ചെയ്തു. അതുസംബന്ധിച്ചു് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കലഹം ഉണ്ടായി. ഇന്നു ഞാൻ റസ്റ്റാറൻറിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഇയാളും ഒരു കൂട്ടുകാരനുമായി വന്നു. ഇന്നലെ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പിണങ്ങിയതിനെപ്പറ്റി അയാൾ കൂട്ടുകാരനോടു വൻ പുപരഞ്ഞു. ഞാൻ അവിടെനിന്നു ഇറങ്ങി സ്റ്റാളിൽപോയി ഇതെല്ലാം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വന്നപ്പോൾ എന്നെ ടാട്ടുതുനിർത്തി. ഇതാണു് സത്യം.

സ്റ്റേ: മാ:-ആ കൂട്ടുകാരൻ എവിടെ?

സുന്ദ:-അതാ നിൽക്കുന്നു. വിളിച്ചു ചോദിക്കണം.

സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്റർ അയാളെ വിളിച്ചു. സുന്ദരേശൻ പറഞ്ഞതു മുഴുവൻ സത്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി.

സ്റ്റേ: മാ:-ആ സ്ഥിതിക്കു് കൊടുക്കേണ്ടതും കൊടുക്കേണ്ടതും തന്നെ.

മാസ്റ്ററാ പാലീസുകാരും പോയി. സുന്ദരേശൻ മാണിക്കത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.



അദ്ധ്യായം 17

വേശ്യാഗ്രഹത്തിൽ

ചന്ദ്രമതിയുടെ സൗന്ദര്യത്തെയും കവാപാടവത്തെയും വർണ്ണിച്ചു് സന്ദേശന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു കോളിളക്കമുണ്ടാക്കാൻ മാണിക്കാ പിണയ്യാ തുണിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സന്ദേശൻ തന്റെ വിചാരമാർഗ്ഗമന ഇടവി നിരസിക്കുകയാൽ ഹതാശനായിത്തീർന്നു. മനഃശ്ലേശം ലുപ്തംകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മദ്യപാനം തുടങ്ങി. എന്നാൽ അയാളുടെ ധർമ്മബാധാ നശിച്ചില്ല. എങ്കിലും ചിലപ്പോൾ അതിനു് ഒരു ഇളക്കം തട്ടാറുണ്ടു്. കൊടുങ്കാറ്റിൽ വന്ദരങ്ങളുടെ ക്രോധംകൾ ചടിക്കാറുണ്ടെന്നിപ്പും മരത്തിനു കല്പക്കം തട്ടാറുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ മദ്യപാനവും മാണിക്കവുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടും ചിലപ്പോൾ ചില ദുഷ്ടിമാരങ്ങൾ ഉളവാക്കാറുണ്ടെന്നിപ്പും ഉത്തരകണ്ണത്തിൽ അയാളുടെ ധർമ്മബാധം ഉജ്ജ്വലിക്കും; ആ ദുർവിചാരങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കും.

ചന്ദ്രമതിയുടെ വീട്ടിലേക്കു പോകാമെന്നു സന്ദേശൻ സമ്മതിച്ചു. മാണിക്കവും സന്ദേശനും അങ്ങങ്ങു തിരിച്ചു. നാലു മൂന്നു യുവാക്കന്മാർ ചന്ദ്രമതിയുടെ കാരണപ്രാർത്ഥിച്ചു് അവളുടെ മുറിക്കുവെളിച്ചിൽ തപസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഇവർ അവിടെ എത്തിയതു്. മാണിക്കാ അവളുടെ പരിചരിക്കുവെ വിളിച്ചു് താൻ വന്നിരിക്കുന്ന വിചാരം അറിയിക്കണമെന്നു് അജ്ഞാപിച്ചു. പരിചരിക്കുവേണ്ടി, അല്ലാതെ കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു ചെന്നു സന്ദേശനെയാ മാണിക്കത്തിനേയും അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു. ഇതു്, തപോവൃത്തിക്കാരിൽ വീരസം ജനിച്ചിട്ടു.

ചന്ദ്രമതിക്കു സൗന്ദര്യം ധാരാളം ഉണ്ടു്; അതിനുംപുറമെ ബാഹ്യമോടി കൾകൊണ്ടു് അതു വർദ്ധിച്ചിരിക്കാനും എപ്പോഴും അ

വരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. സുന്ദരൻ അവളെ കേൾപ്പിച്ചാൽ, പാദം
 ദിക്ഷേപം പാപപ്രാവശ്യം നോക്കി. ആ മുറിയിലെ സജ്ജീകരണ
 ങ്ങളും അതിൽ നിന്നു വരുന്ന സുഗന്ധവും അവളുടെ സൗന്ദ
 റ്യവും വേഷഭൂഷണങ്ങളും ഹാസവിചാസങ്ങളും എല്ലാംകൂടി പ്ര
 മമമാത്രയിൽ അയാളിൽ ചില വികാരഭോജനം ഉളവാക്കി. എ
 ന്നാൽ ഒരു വേർപെട്ടു എന്ന സങ്കല്പത്തോടു ടി അവളെയും ആ മു
 റിയെയും വീക്ഷിച്ചപ്പോൾ സുന്ദരൻ വിചാരവും വികാര
 ങ്ങളും മാറി; താൻ, പാപം മുതലീകരിച്ച ഒരു സ്ത്രീരൂപത്തിന്റെ മു
 ന്നിൽ, പാപപങ്കിലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, ആണെന്നു മന
 സ്സിലാക്കി. ആ യുവാവിന്റെ നയനങ്ങളുടെ പ്രഭാവവും അയാ
 ളുടെ മുഖത്തിനുള്ള കാര്യമായ ചന്ദ്രമതിയെ ആകർഷിച്ചു. അ
 വരും ആദ്യമായി മാണിക്കത്തിനു ധാരാളം മദ്യം നൽകി അയാ
 ളെ അസ്തപ്രജ്ഞനാക്കി. അനന്തരം, സുന്ദരൻ നേർക്കു തി
 രിഞ്ഞു. അയാൾക്കും കുറെ മദ്യം പകർന്നുകൊടുത്തു. തനിക്കു ഗാ
 നകച്ചയിലും നൃത്തകലയിലും വേർപ്രാവൃത്തിയിലുമുള്ള പാടവും മു
 ഴുവൻ അയാളുടെ നേർക്കു പ്രയോഗിക്കാൻ അവരും മുതിർന്നു. ഒരു മൂ
 ലിപ്പാട്ടും, അതിന്റെ താളത്തിനൊപ്പിച്ചുള്ള പദവിന്യാസം, ക
 ടാക്ഷാ, തുമരഗാസം, ഇവയെല്ലാംകൂടി ഇന്നുക്കിക്കൊണ്ടു് സുന്ദ
 രൻ സമീപിച്ചു. അവളുടെ വചനങ്ങളെ മെട്ലു ഉയർന്നു് അ
 യാളുടെ തോളിൽ പതിച്ചു. മുഖം അയാളുടെ മുഖത്തോടു കൂട്ടി.
 സുന്ദരൻ ഒന്നു തെട്ടി, അവളിൽനിന്നും അറന്നു.

സുന്ദരൻ:- ഇതാ മാണിക്കംപിള്ള മദ്യം സേവിച്ചു് ബോധശൂ
 ന്യനായി കിടക്കുന്നു. വേണ്ട പ്രതിവിധി ചെയ്യണോ.

ചന്ദ്ര:- അങ്ങു് ഇത്ര ശ്രദ്ധയാണോ? ഞാൻ അയാൾക്കു് മനഃ
 പൂർവ്വം ധാരാളം മദ്യം കൊടുക്കുകയല്ല ചെയ്തതു്?

“അതു് ദ്രോഹമല്ലേ.”

“ആയിരിക്കാം. പക്ഷെ, നമ്മുടെ സൈപരതയ്ക്കും സുഖ
 ത്തിനും, വേണ്ടിയാണു് അങ്ങനെ ചെയ്തതു് .. അങ്ങു് എത്രനേ

രമായി ഇങ്ങനെ നില്ക്കുന്നു. വരണം, ഇരിക്കണം. സംഗീതം ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ ഞാൻ കേൾക്കാം; വീണവായിക്കാം. ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ അങ്ങയെ ശ്രദ്ധിക്കില്ല എന്ന് ഞാൻ സംഗ്രഹിച്ചു അടയാം.

സുന്ദരേശൻ മറുപടി പറയാതെ കേന്ദ്രേണു ഗാഢാലോചനയിൽ നിമഗ്നനായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. അന്നുതന്നെ “വേശ്യ” എന്ന രണ്ടക്ഷരങ്ങൾ, താപം, കോപം, വെറുപ്പ് എന്നിവ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന സ്വരത്തിൽ അയാൾ ഉച്ചരിച്ചു. ചന്ദ്രമതി അതു ശ്രദ്ധിച്ചു. പാതാലൻ ശിവനെ തപസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തപോവൃത്തിയിൽനിന്നു വിരമിച്ചിട്ട് ലൗകികചിന്തകളിലേക്ക് ആകർഷിക്കാൻ ഉദ്വേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അയാൾക്കു മുമ്പെല്ലാ ശ്രമമുഴുവനും ചന്ദ്രമതി അനുഭവിച്ചു. പക്ഷേ, അവർക്കു ലഭിച്ച അനുഭവംതന്നെ അവർക്കു ഉണ്ടായി.

സുന്ദരേശൻ:—നിങ്ങൾ മാണിക്കത്തിന്റെ സ്വന്തമാണ്. അയാളെ ഈ നിലയിൽ ഇട്ടിരിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ല.

ചന്ദ്രമതി:—മാണിക്കത്തിന്റെ സ്വന്തമാണ്? ഞാൻ ആരുടെയും സ്വന്തമല്ല. പക്ഷേ, അച്ഛനേരമായി, നാംതമ്മിൽ കണ്ടുമുതൽ, ഞാൻ ഒരാളുടെ സ്വന്തമാകാൻ ആശിക്കുന്നു.

“എന്നാൽ അയാളോടുപറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിക്കണം.”

“അതിനതന്നെയാണ് എന്റെ ശ്രമം; എന്റെ ഹൃദയം തുറന്നുപറയുന്നു. ഇതുവരെ പണത്തിനല്ലാതെ ഞാൻ ആർക്കും കീഴ്പ്പെട്ടിട്ടില്ല. യാതൊരാളെയും സ്നേഹിച്ചിട്ടില്ല. യാതൊരാളെയും സ്വന്തമാക്കാൻ ആശിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ, അങ്ങയെ കണ്ടുമുതൽ സ്നേഹമെന്താണെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. അങ്ങയുടെ ചന്ദ്രമതിയായി കഴിയാൻ ആശിക്കുന്നു.”

“ഇതുവരെ പണത്തിനെ സ്നേഹിച്ചു. ഇനിയും മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുമോ? ദാരിദ്ര്യം വരിക്കുമോ?”

സുഖമായി ജീവിക്കുവാനുള്ള മുതൽ ഏകദേശം. അങ്ങനെ

ന്നു മുളിയാൽമതി. ജീവിതശേഷം നമുക്കു സുഖമായി കഴിയാം.”

“വേശ്യ.....വേശ്യ.....എത്രപേരെ നശിപ്പിച്ചു ജീവിതം.....പാപം.....പാപം.....” ഈ പദങ്ങൾ സന്തോഷം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും സുന്ദരം ആ മറ്റിയിൽനിന്നിറങ്ങി.

അതിനുശേഷം ഒരിക്കൽക്കൂടി, മാണിക്കത്തിന്റെ നിർമ്മിച്ച സ്വത്താൽ, അയാൾ ചന്ദ്രമതിയുടെ വീട്ടിൽ പോയിട്ടുണ്ട്. അന്നും അയാൾ അവളെ കണ്ടു ഉപദേശിച്ചിട്ട് വെറുപ്പാടുകിട്ടി അവിടെനിന്നും മടങ്ങുകയാണു ചെയ്തത്.



അദ്ധ്യായം 18

മറൊരു വേശ്യാലയത്തിൽ

ചന്ദ്രമതിയുടെ വീട്ടിൽനിന്നും അത്രപുനായി, ചിത്താക്രാന്തനായി, പുറപ്പെട്ട സുന്ദരശൗൻ വഴിമധ്യേ, റോഡരികിൽ, മടനാഥരമായ ഒരു സൌഖ്യം കണ്ടു. അതിന്റെ ഭംഗിയും വല്ലപ്പുവും അയാളെ ആകർഷിച്ചു. അല്പനേരം അങ്ങോട്ടു നോക്കിനിന്നു. അനന്തരം ഗോദുതുറന്നു വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. എന്തിനു? അയാൾക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല, വീട്ടിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള ഉപകരണങ്ങൾകൊണ്ടു് അലങ്കരിച്ച ഒരു മുറി; നാലുചുറ്റും നോക്കി; ആരെയും കണ്ടില്ല; “ഇത്ര വലിയ ഒരു സൌഖ്യത്തിൽ ആരുംതാമസം ഇല്ലെന്നു്?” അയാൾ സ്വയം ചോദിച്ചു. അല്പനേരം മുറിയുടെയും അതിലെ ഉപകരണങ്ങളുടെയും ഭംഗിനോക്കി നിന്നു. “നമസ്കാരം.” എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അടുത്ത മുറിയിലേക്കുള്ള വാതലരികിൽ ഒരു യുവതി നിൽക്കുന്നു. കയ്യിട്ടു പതിനേഴുവയസ്സു പ്രായാവരുന്ന ഒരു ഭൂലോകരംഭ. അവൾ വീണ്ടും കൈകുപ്പി “നമസ്കാരം” എന്നു ചുരിച്ചു.

“നിങ്ങളാണോ മിസ് കമലം?”

“അതെ, എന്റെ പേരു് എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി?”

“ഞാൻ ഇവിടെ വന്നതുമുതൽ പലരും നിങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതും സ്തുതിക്കുന്നതും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.”

“അവിടുത്തെ പേരു്?”

സുന്ദരശൗൻ ചെന്നു ചിരിച്ചു.

“എന്റെ പേരു്! മദ്യപാനി! വേശ്യാലയവടൻ! ലോഹർ.”

കമലം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

സുന്ദരേശൻ തുടർന്നു:-എന്റെ പേര് പണ്ടു എന്തായിരുന്നുവെന്നും ഇന്നു ഞാൻ അതിനർത്ഥം. എനിക്കു യാഥാർത്ഥത്തിൽ പറയുന്ന പേരുകൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“ആ പഴയ പേരാണ് എനിക്കറിയേണ്ടതു്. പേരിയാതെ ഒരാളെ എങ്ങനെ ഓർമ്മിക്കും?”

“‘സുന്ദരേശൻ’ അതായിരുന്നു എന്റെ പേര്.”

“എന്തിനാണ് സ്വന്തം പേരു മാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്?”

“ആരും മാറിപ്പോകുമ്പോൾ പേരു മാറ്റാതിരിക്കുന്നതു നന്നല്ല. ഞാൻ അധർമ്മമായി. മദ്യപാനിയായി; വേശ്യാഗൃഹങ്ങളിൽ കയറി ഇറങ്ങുന്നവനായി; ആഭാസന്മാരുടെ മിത്രമായി; ഈ നിലയിൽ എങ്ങനെ ഞാൻ എന്റെ പഴയ പേരിനു് അർത്ഥനാകും? മനുഷ്യർക്കു് പേരു്? എന്റെ മനുഷ്യത്വം നശിച്ചുപോയി. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഇവിടെ വരുമോ?”

സുന്ദരേശന്റെ സംഭാഷണം, കൌതുകപൂർവ്വം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കമലം നിന്നിടേക്കും അയാളെ നോക്കി. അയാൾ സ്വപ്നാടനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നുവരുക തോന്നി.

സുന്ദരേശൻ:-മനുഷ്യർ! ആ പേരിനു് അർത്ഥതയുള്ളവർ ഇന്നത്രയുണ്ടു്. മനുഷ്യരായാകും ദീർഘകാലമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

സുന്ദരേശൻ ശാന്തനായും മധുരസ്വരത്തിലും പറഞ്ഞു എന്നു വാക്കുകൾ കമലത്തിന്റെ ചിന്താശക്തിയെയും ധർമ്മബോധത്തെയും ഉത്തേജിപ്പിച്ചു. ചാമ്പൽ നീക്കുമ്പോൾ തീക്കട്ട പ്രകാശിക്കാറുള്ളതുപോലെ അവളുടെ ധർമ്മബോധം ഉജ്ജ്വലിക്കാൻ തുടങ്ങി.

കമലം:-അങ്ങനെയു വിചിത്രസൃഷ്ടിയാണല്ലോ.

“അതെ, അക്ഷരപ്രതി പരമാർത്ഥമാണതു്. ഞാൻ രണ്ടു

കൊല്ലം മുൻപുവരെ ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു; സാധാരണ സൃഷ്ടിയായിരുന്നു. ആ നില പാടേ മാറി. പരിതസ്ഥിതികൾക്കും കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾക്കും കീഴടങ്ങി ഞാൻ അധഃപതിച്ചു.”

സുന്ദരശൻ്റെ മുഖത്തു സപരത്തിലുംനിന്നു ശാന്തത പാടേ മാറി. മുഖം രൂക്ഷമായി. മനസ്സിൻ്റെ നിഴലാണല്ലോ മുഖത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ആ സ്ഥിതിക്കു ശബ്ദവും മാറാതിരിക്കുമോ?

“എന്തായാലും എൻ്റെ സ്വഭാവത്തിലും പെരുമാറ്റങ്ങളിലുമുള്ള വൈചിത്ര്യം നിങ്ങളെ ബാധിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങൾക്കു പണവുമായിട്ടില്ലാതെ മനുഷ്യരമായി എന്തുബന്ധം?”

കമലത്തിൻ്റെ അഭിമാനത്തിനു ക്ഷതമേറു. അവളുടെ ഭാവം മാറി.

“എന്നെ അവമാനിക്കാൻ കാര്യമില്ല. അങ്ങു് ഒരു ആഭാസ നെപ്പൊലെ സംസാരിക്കുന്നു. അതു് ഉചിതമല്ല.”

സുന്ദരശൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“ഇതാണു് എനിക്കുള്ള ഒരു ദുഷ്ടത്വം. മുഖംനോക്കാതെ സത്യം പറയുക. അതു് അധികാപേക്ഷാ രസിക്കാറില്ല. ആരുടെയെങ്കിലും നീരസംഭയന്നു ഞാൻ സത്യം മറയ്ക്കാറുമില്ല. സ്വയം വെറുക്കുകയും കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാൾ അതെ നിലയിൽ മറുജീവങ്ങൾ പെരുമാറിപ്പോകുന്നു. എങ്കിലും, എൻ്റെ വാക്കുകൾ നിങ്ങളെ ശല്യപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ എനിക്കു മാപ്പുതരണം. ഒരു ഭ്രാന്തൻ്റെ വാക്കുകൾ എന്നു സമാധാനിക്കണം.”

സുന്ദരശൻ്റെ ഭാവവും സ്വഭാവവും മാറി. അയാൾ അല്പം ശാന്തനായിത്തുടന്നു. “എൻ്റെ അവകാശത്തിലും അധികാരത്തിലും കവിഞ്ഞ പ്രവൃത്തിയാണു് ഞാൻ ചെയ്തതു്; നിങ്ങൾക്കു് വേദവേദങ്ങളാകത്തക്കവണ്ണം സംസാരിച്ചതു്; ക്ഷമിക്കണം; ഞാൻ

ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ല.” അയാൾ പോകാൻ തുനിഞ്ഞു.

കമലം:-വരട്ടെ; അപ്പം ഇരിക്കണം. അങ്ങു് പറഞ്ഞതിലൊന്നും എനിക്കു പരിഭവമില്ല. എന്തുപറഞ്ഞാലും സന്തോഷവുമ്പും കേൾക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

“ആവൂ! സ്രീയാണെങ്കിലും ബുദ്ധിയുണ്ടു്! വേശ്യയാണെങ്കിലും ഹൃദയമുണ്ടു്. രണ്ടും സാധാരണയല്ല.”

“പറയണം, അങ്ങു് തൊടുത്തുവിടുന്ന ആക്ഷേപബാണങ്ങൾ എന്റെ കായ്കത്തിൽ യാതൊരു ഭാവഭേദവും ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല.”

“അതുഭതമില്ല. ഒരു വേശ്യക്കു് പണത്തെപ്പറ്റിയല്ലാതെ എന്തു ചിന്ത?”

സുന്ദരേശന്റെ ആക്ഷേപം വർദ്ധിക്കുംതോറുംകമലത്തിൽ ശാന്തത വളന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അതികഠിനമായ നൈരാശ്യമോ ടുട്ഠമോ അയാളെ ഉന്മത്തനാക്കിയിരിക്കുന്നതു് അവൾ ഊഹിച്ചു.

“അങ്ങു് എന്തോ കഠിനവ്യഥ അനുഭവിക്കുന്നു.”

“എന്തിനു്, കഴിഞ്ഞൊരല്ലാം കഴിഞ്ഞുപോയി. ഇനിയും അതെല്ലാം ഓർമ്മിക്കുകയും പറയുകയും വേണോ? (വാച്ചുനോക്കിയിട്ടു്) മണി പത്തായി. ഞാൻ ഇന്നു് ഇവിടെതന്നെ താമസിക്കട്ടെ.”

കമലം സാശ്വത്യം അയാളെ നോക്കി. അനന്തരം മന്ദസ്വപരത്തിൽ മുറുപടിപറഞ്ഞു.

“ഇതു് സ്വപനം ഭവനമാണെന്നു വിശ്വസിക്കണം. അതു പോലെ എന്റെ മനുഷ്യത്വം നിശ്ശേഷം നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നും..... അങ്ങു് ആഹാരം കഴിച്ചുതാനോ.”

“അക്കായ്കമേ ഞാൻ മറന്നുപോയി. ഒന്നും കഴിച്ചതല്ല, പക്ഷേ, എനിക്കു വിശപ്പുമില്ല.”

“ഇവിടെ ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുന്നത് ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയാണ്. കാപ്പിയോ ചോറോ എന്തുവേണമെങ്കിലും തയ്യാറുണ്ട്.”

സുന്ദരശൻ എഴുന്നേറ്റു.

“എനിക്കതൊന്നുമല്ല വേണ്ടതു്. കുറെ നല്ല മദ്യം കുടിക്കണം. അതിനു ഞാൻ റെയിൽവേസ്റ്റേഷൻവരെ പോയിട്ടുവരാം.”

“മദ്യം അത്ര അത്യാവശ്യമാണോ? ഒഴിച്ചുകൊള്ളതാണോ?”

“അതെ.”

സുന്ദരശൻ റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിലേക്കു പോയി. കാരറിൽ ചാഞ്ചാടൻ വാഴയിലപോലെ ആടിക്കൊണ്ടു് അയാൾ ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ തിരിച്ചെത്തി.

അദ്ധ്യായം 19

പൂർവ്വകഥ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു

മാണിക്കം:-ഇന്നലെ എവിടെയായിരുന്നു?

“കമലത്തിന്റെ വീട്ടിൽ.”

“എന്ത്? കമലത്തിന്റെ വീട്ടിലോ? കള്ളം! വെറുംകള്ളം!”

“സത്യമാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്.”

“എനിക്കതു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ആരാണ് നിങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയത്?”

“ഞരമല്ല. ഞാൻ തനിച്ചുപോയി. ഒരു കെട്ടിടം കണ്ടു. ആയുരദൈവനായിത്തീർന്ന അകത്തുകടന്നു.”

“നല്ല തുക കൊടുത്തിരിക്കുമല്ലോ?”

“ഇല്ല, ഒറ്റപ്പെട്ടപ്പോലും കൊടുത്തില്ല. അക്കാര്യം ഞാൻ ഓർമ്മിച്ചില്ല. അവർ എനിക്കു ഭക്ഷണാഭവനം; അതിനുപോലും ഞാൻ ഒന്നും കൊടുത്തില്ല.”

* * * *

സുന്ദരേശൻ അന്നു സന്ധ്യയാടുകൂടി കമലത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോയി. അവർ അയാളെ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വാഗതം ചെയ്തു.

“അങ്ങു വരുമെന്നെനിക്കറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇത്ര നേരത്തെ വരുമെന്നു വിചാരിച്ചില്ല.”

“നിങ്ങൾക്കു തെറ്റില്ലായി. ഞാൻ വരണമെന്നുദ്ദേശിച്ചുതെയല്ല. ഒരൊറ്റ കാരണംകൊണ്ടാണ് വന്നത്.”

“അതെന്ത്?”

“ഇന്നലെ നിങ്ങളുടെ സല്ക്കാരം സ്വീകരിച്ചിട്ടു നിങ്ങൾക്കു പണംതരാതെയല്ല ഞാൻ പോയത്.”

സുന്ദരശൻ പേഴ്സിനുള്ളിൽനിന്നും ഒരു നൂറുരൂപാണാ ടെടുത്തു നീട്ടി.

“ഞാൻ പണം മോദിച്ചില്ല; ചോദിച്ചില്ല.”

“എങ്കിലും നിങ്ങൾ നൂറുരൂപയിൽ കുറച്ചു വാങ്ങാറില്ലെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.”

“എനിക്കു നൂറുരൂപാ തരാൻ അങ്ങയ്ക്കു ക്ഷമയുണ്ടോ?”

“സത്യം പറയുന്നപക്ഷം എനിക്കു ക്ഷമയില്ല.”

“പണം തരണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടെങ്കിൽ ശക്തിയെന്നു സരിച്ചു തരണം.”

നൂറുരൂപാണാടു് പേഴ്സിൽചെല്ലിട്ടു് ഒരു പത്തുരൂപാണാ ടെടുത്തു കൊടുത്തു.

“ഏനിക്കു ലാഭിക്കുന്നു; കുടിക്കണം; വരുത്തിത്തരമോ? ഞാൻ പോയി കുടിക്കട്ടെ?”

“എന്തിനാണു് അങ്ങു് ഇങ്ങനെ സ്വയം നശിക്കുന്നതു്. ഈ ദുശ്ശീലംവെടിഞ്ഞു് ആരോഗ്യവും ബുദ്ധിയും പുലർത്തണം.”

“എന്തിനു്? എന്റെ ദുഷ്ടിയിൽ ലോകം തകന്നിരിക്കുന്നു.”

“അങ്ങു് ഈ ദുശ്ശീലം ഉപേക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ എന്റെ ലോകവും തകന്നുപോകും.”

കമലത്തിന്റെ ഉപദേശം ഗണ്യമാക്കാതെ അയാൾ പോയി ധാരാളം കുടിച്ചു. മിക്കവാറും പ്രജ്ഞാതന്ത്രനായിട്ടാണു് തിരിച്ചുവന്നതു്.

കമലം അന്നു രാത്രിമുഴുവൻ സുന്ദരശന്റെ കാലുൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു. ഉം, കാരണം? കമലം ഒരു വേശ്യയല്ലേ! അവർക്കു മുമ്പേണു സ്നേഹം? അതെ, അവർ വേശ്യതന്നെ. പക്ഷേ, അവർക്കു ഹൃദയമുണ്ടു്. മനസ്സാക്ഷിയുണ്ടു്. ഹൃദയമുള്ളവർക്കു് സ്നേഹാദിഭാവങ്ങളുമുണ്ടു്.

പിറ്റേന്നു കാലത്തു വളരെ താമസിച്ചാണു സുന്ദരശൻ ഉണർന്നതു്:—“എനിക്കു ലാഭിക്കുന്നു.”

കമലം കുറെ പാൽ ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു.

സുന്ദര:-എന്തിനാണു് മൂവാ വാടിയിരിക്കുന്നതു്? കണ്ണു കലങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്? ഉറങ്ങിയില്ലേ?

കമലത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു; ദീർഘമായി ഒന്നു നീശ്വാസിച്ചു. സുന്ദരന്റെ ഓടയമയിഞ്ഞു. കമലത്തിന് വിദ്വേഷമുണ്ട്, ഓടയമുണ്ട്, സ്നേഹമുണ്ട്; എന്നയാൾക്കുതോന്നി.

“കമലം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ?”

“താനോ, എന്തു പഠിത്തം? അഥവാ പഠിച്ചെങ്കിൽതന്നെ അതെല്ലാം മറന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ തൊഴിലും വിദ്യാഭ്യാസവും മായി എന്തുബന്ധം?”

കമലം, എഴുന്നട് ഓടയാതുന്ന പറയു; സ്വന്തമനസ്സാണി ഈ തൊഴിൽ സ്വീകരിച്ചതാണോ?”

“എന്റെ അമ്മ ഒരു വേശ്യയായിരുന്നു. ഞാൻ മെട്രിക് പേപ്പർ ജയിച്ചു. എന്ന കാര്യം മൂലമല്ലാത്തതാണെന്നും അമ്മ ആശിച്ചു. അതു സാധിച്ചില്ല. അന്റിനമുൻപ് അമ്മ മരിച്ചു. യോഗ്യനായ ഒരു വരനെ കാണാൻ എന്ന വിവാഹം ചെയ്തിരിക്കണമെന്നും അമ്മയ്ക്കു മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതു സാധിച്ചില്ല. ആരും വഴിപ്പെട്ടില്ല. വേശ്യയുടെ മകൾ എന്നു പറഞ്ഞു സകലരും അകന്നു. അങ്ങനെ എന്റെയും അമ്മയുടെയും ആശങ്കകൾ അസ്തമിച്ചു. ഹൈസ്കൂൾ വർഷിച്ചു അമ്മയുടെ തൊഴിൽ സ്വീകരിക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

കമലം ഏങ്ങിപ്പുറം കരഞ്ഞു. സുന്ദരന്റെ മനസ്സ് തപം ഉണർന്നു.

“ഇനിയും പഠിക്കാൻ താല്പര്യമുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്, അങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുമേ?”

“നിഷ്ഠയുമായും, ഇന്നുതന്നെ ഇൻറർനക്ഷെ പ്ലസ്സു കണ്ടിറവാക്കിക്കൊ.”

കമലയും സുന്ദരനുമായുള്ള സന്ദർശനം വർദ്ധിച്ചു. കമലത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ പാടെ ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടായി. അവർ വേശ്യവൃത്തി നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിച്ചു. സുന്ദരനെ ഒരു വത്തെപ്പോലെ ആരാധിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതേ അവസരത്തിൽ അയാളുടെ മദ്യപാനസക്തി കുറയ്ക്കാനും അവർ ഉദ്യമിച്ചു.



അദ്ധ്യായം 20

കുടി നിർത്തി

കമലം എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും സുന്ദരേശന്റെ മദ്യപാനം കുറയ്ക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന പണം കുടിച്ചുതീർത്തു. ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കായി ഇനിയും അൻപതുരൂപായാണ് ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരുദിവസം ഒരു കപ്പി വിസ്തീ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വന്നു. പകുതി കുടിച്ചു. വീണ്ടും കുടിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൾ കപ്പി കൈയിലെടുത്തു. അയാൾ പിടിച്ചുവാങ്ങാൻ മുതിർന്നു. , കപ്പിപൊട്ടി കമലത്തിന്റെ കൈമുറഞ്ഞു. അയാൾ അതു മനസ്സിലാക്കിയില്ല. മദ്യത്തിന്റെ ലഹരി, വീണ്ടും കുടിക്കാനുള്ള കൈതി; കമലം കപ്പിക്കൊടുക്കാതെ കൈക്കൊടുക്കുകയും, ഒടുവിൽ അതുപൊട്ടി മദ്യം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തതിലുള്ള നിരാശ, ഇതല്ലാതെ അയാളെ അവിഭവകിയാക്കി. അയാൾ അവളെ രണ്ടുമുന്നടിച്ചു. കമലയാകട്ടെ ക്ഷമയോടുകൂടി താഡനമേറ്റു, നിശ്ചേഷ്ടയായിനിന്നു. അവളുടെ കൈയിൽനിന്നു് രക്തപ്പുരയിലായിരുന്നതൊഴുകുന്നതുകണ്ടു്, അയാൾ പരിഭ്രമിച്ചു. ആ പവിത്രമണിയിൽ തലയ്ക്കു ബാധിച്ചിരുന്ന ലഹരി കുറഞ്ഞു.

“കൈക്കു് എന്തുപറ്റി, മുറിഞ്ഞോ?”

കമലം മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

സുന്ദരേശൻ പരിചാരികയെ വിളിച്ചു് വെള്ളംകൊണ്ടുവെച്ചു് കൈയിലെ രക്തം കഴുകിക്കളഞ്ഞശേഷം തന്റെ പേസുകീറി മുറിയുകയും ചെയ്തു.

“കഷ്ടം! ഞാൻ എന്തു സാഹസമാണ് കാണിച്ചതു്. ക്ഷമിക്കണം. എന്റെ തലയ്ക്കു ലക്കില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ചുപോയതാണ്. കറുത്തുപോയി ഞാൻ ഒരു ഭ്രാന്തനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.”

“തന്നത്താൻ ആയിത്തീർന്നതല്ലേ?”

“മനുഷ്യരാകെങ്കിലും സ്വയം നശിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. സംസ്കൃഷ്ടപ്പം, പരിരന്ധിതകളുടെ ദുഷ്ടം, ഇതെല്ലാമാണു കാരണം. എനിക്കു യാതൊരു സ്വഭാവദുഷ്ടവുമില്ലായിരുന്നു. എന്റെ കൂട്ടുകാർ വഴിതെറ്റിച്ചു. ഞാൻ പഴമയെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചുപുതു കൈക്കൊണ്ടു; അതാട്ടുപിന്നാൽ.”

“കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല. മേലിൽ സദാസ്മിതനായി ജീവിക്കണം. അങ്ങേയ്ക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടു്, പഠിച്ചുണ്ടു്. ഒരൊറ്റ ദുഷ്ടമേയുണ്ടു! മദ്യപാനം! അതുപേക്ഷിക്കണം. തേന്മാവായാലും ഇത്തിര പിടിച്ചാൽ ക്രമേണ നശിക്കും. ബുദ്ധിയുള്ളവർ ആ ഇത്തിരമാറി വൃക്ഷത്തെരക്ഷിക്കണം.”

“കമലം, കഴിഞ്ഞകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കണം, നാമെല്ലാപോഴും ദുഷ്ടകൃത്യങ്ങൾക്കു പശ്ചാത്തപിക്കണം. അതുതന്നെ രക്ഷയ്ക്കു മാർഗ്ഗമായിത്തീരും. എനിക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിലും, വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടെങ്കിലും, കൂട്ടുകാർ ഉണ്ടെങ്കിലും, മദ്യപാനത്തിന്റെ ദുഷ്ടം ബോധ്യപ്പെടുത്താനും എന്നെ അതിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കാനും ശ്രമിച്ചതും സാധിച്ചതും കമലമാണു്. എന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നിരിക്കുന്നു. ഇനിയും ഒരിക്കലും ഞാൻ മദ്യം സ്വീകരിക്കുകപോലുമില്ല. സത്യം, സത്യം.”

എന്റെ ദുഃഖം നിശ്ശേഷം നീങ്ങി; അങ്ങുചെയ്ത പ്രതിജ്ഞ പാലിക്കുമെന്നിന്നു് ഉറപ്പുണ്ടു്. ഞാൻ അതീവ സന്തുഷ്ടയായി ഈ പരൻ അവിടുത്തെക്കു സമ്പൂർണ്ണശുദ്ധിയും നൽകും. അങ്ങു് ആദ്യമായി ഇവിടെ വന്നദിവസം എന്റെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഉണർപ്പുണ്ടാക്കിയതു് ഹൃദയത്തിൽ, ഒരിക്കലും മായാത്തവണ്ണം പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ നിമിഷത്തിൽ ഞാൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്ത ഇവിടെ ഒരു വേദപ്രിയായി ജീവിക്കയില്ലന്നു്. അങ്ങനെ അങ്ങു് എന്റെ ജീവിതത്തെ ഉദ്ധരിച്ചു. എന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും അങ്ങു ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഇതിനൊക്കിലും ഞാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എ

ന്റെ നിസ്സാരമായ ജീവനല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവിടുത്തെക്ക കഴിവെങ്കിലും. അത് ഞാൻ സന്തോഷപൂർവ്വം എന്നേ അവിടുത്തെ പാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു.”

സുന്ദരനും കമലവും അങ്ങനെ തങ്ങളെ ബാധിച്ചിരുന്ന കളങ്ക നിർമ്മാജ്ജനം ചെയ്തു. സുന്ദരൻ കമലത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസകാർത്തിക ഉറുശ്രമിക്കുന്നു. അയാളുടെ താമസം 'കമലഭവനിൽ' തന്നെ. ഇങ്ങനെ കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സുന്ദരന്റെ കൈയിൽ പത്തു രൂപികയല്ലാതെ ഒരുകാലപ്പോലും ഇല്ലാതായി. കമലം നിർഭയനല്ല. അവൾക്കു ധാരാളം പണമുണ്ട്. പക്ഷേ അവളെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കാൻ അയാളുടെ അഭിമാനം അനുവദിച്ചില്ല. ഒരു രാത്രിയിൽ അയാൾ തന്റെ മുറിയിൽ ഇരുന്ന് ദീർഘമായൊരു കത്തെഴുതി. അതുവരെയുള്ള തന്റെ ജീവചരിത്രം അതിൽ സാക്ഷ്യം പിടിച്ചു. അനന്തരം, താൻ തീരെ നിർഭയനായി തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം അന്വേഷിച്ചുപോകണമെന്നും, തന്നപ്പുറം ചിന്തിച്ചു മുഴിയിക്കുന്നതെന്നും കൂടി എഴുതിയിട്ട് കത്തു കവറിചാക്കി കമലത്തിന്റെ മേൽവിലാസമെഴുതി മേശപ്പുറത്തുവെച്ചു.

നേരം പ്രഭാതമായി; പതിവുപോലെ സുന്ദരന്റെ കാണാഴികയാൽ കമലം അയാളുടെ മുറിയിലേക്കുപോയി. മുറി തുറന്നു കിടക്കുന്നു. അകത്തു് ആരുമില്ല. മേശപ്പുറത്തിരുന്ന കത്തു് അവളുടെ റൂട്ടിയിൽ പതിച്ചു. അവൾ അതെടുത്തുവായിച്ചു. തല കുറങ്ങുന്നതായി, വെറുപ്പോടിയുന്നതായി, സർവ്വംഗം തളരുന്നതായി, സർവ്വത്ര അന്ധകാരം ബാധിച്ചിരിക്കുന്നതായി, അവൾക്കുണ്ടാവപ്പെട്ടു. ബോധശൂന്യമായി തറയിൽ വീണു.



അദ്ധ്യായം 21

ഉദ്യോഗലബ്ധി

സുന്ദരശൻ എന്തു ചെയ്യും? സന്മാർഗ്ഗനിരതനും അഭിമാന വിച്ഛിന്നനുമായിത്തീർന്ന ആ യുവാവു് അതിരാമിനെ ഏഴു നേരമുറയെങ്കിലും വേദപുസ്തകങ്ങളെ തിരിച്ചു. വണ്ടി വിടാൻ താമസമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അയാൾ പെയിന്റിങ്ങു് മീൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു. തന്റെ ദുര്യോഗത്തിനെയും ഭാവിഭയത്തെയും കുറിച്ചു ജ്ഞാനപ്രദമായി നിരസനായി. അയാളുടെ ചിന്താപരവശ്യവും ദീർഘശ്വാസങ്ങളുംകണ്ടു്, വൃദ്ധനായ ഒരു മാനുഷൻ അയാളുടെ സമീപം ചെന്നിരുന്നു.

വൃദ്ധൻ:-ഉം, എന്താണു് ഒരു വല്ലാത്തു്?

സുന്ദര:-ഒന്നുമില്ല.

വൃദ്ധൻ:-എങ്ങനെ പോകുന്നു?

സുന്ദര:-എനിക്ക് ഉപജീവനത്തിനു് ഒരു വഴി കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞുപിടിക്കുകയാണു്.

വൃദ്ധൻ:-പേരും, പരീക്ഷണാത്മകമായും ഉണ്ടാകുമോ?

സുന്ദര:-എന്റെ പേരും സുന്ദരശൻ; ഞാൻ ഒരു ഗ്രാമപ്രവേശനാണു്.

വൃദ്ധൻ:-ഓ. നിങ്ങളാണെന്നു ഇൻറർമീഡിയറ്റുവരെ ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായും, കഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു വെ. എന്തു രണ്ടാം ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായും ജയിച്ചതു്. എന്റെ മകൻ നിങ്ങളുടെ സഹപാഠിയായിരുന്നു. എപ്പോഴും നിങ്ങളെപ്പറ്റിത്തന്നെ പറയുമായിരുന്നു. കണ്ടതിൽ വളരെ സന്തോഷം. ഞാൻ ഒരു കമ്പനിയുടെ മാനേജിങ്ങു് ഡയറക്ടറാണു്. നിങ്ങൾക്കു സമ്മതമാണെങ്കിൽ എന്റെ ഓഫീസിൽ ഒരു ഉദ്യോഗം തരാം.

സുന്ദര:-ജീവിതം ഒരു വഴിതെടി ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്ന എനിക്ക് എന്തൊരാൾമാരാണ് അങ്ങനെ തന്നെ. കരുതാ കഴി ഉള്ളതുപോലെയാണത്രെ.

വൃദ്ധ:-എന്നാൽ എന്തൊരു വരണോ. എന്തൊരു ആമി സ്മേൽവിചാരം തരാം. നാളെ വൈകിട്ട് മൂന്നുമണിക്ക് അവിടെ വരണം. ഞാൻ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് ഒരു ബസ് സ്റ്റാന്റിലേക്ക് പോകാം. അതാണ് നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് കണ്ടിരിക്കുന്നത്. നാളെ വൈകിട്ട് ഒരുമിച്ചു നമുക്ക് വീട്ടിലേക്ക് പോകാം.

സുന്ദര:-അങ്ങനെ ചെയ്യാം.

വൃദ്ധ:-നാം രാത്രി എട്ടുമണിക്ക് അവിടെ എത്തും. നിങ്ങൾക്കു സ്റ്റേഷനുമുമ്പേ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പോകും.

സുന്ദര:-അവിടുത്തെ സഹായങ്ങൾക്കു ഞാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വൃദ്ധ:-എന്തുസഹായം? മനുഷ്യമനം.

കൃത്യസമയത്തു വണ്ടി പുറപ്പെട്ടു. വൃദ്ധനും സുന്ദരനും ലോകകാലങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തു സമയംപോക്കി. വണ്ടി വൃദ്ധന്റെ സപ്തമത്തു എത്തി. രണ്ടുപേരും വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി. സുന്ദരന്റെ താമസത്തിനു സ്റ്റേഷനടുത്തുള്ള ഒരു ഹോട്ടലിൽ ഏർപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചും വൃദ്ധൻ പോയി.

പിറ്റേന്നു വൈകിട്ട് മൂന്നുമണിക്ക് തന്നെ സുന്ദരൻ വൃദ്ധന്റെ ആമിസിൽ എത്തി അദ്ദേഹത്തിനെ കണ്ടു. പ്രതിമാസം ഇരുന്നൂറു രൂപാ ശമ്പളത്തിൽ സുന്ദരനെ കമ്പനിയുടെ അസിസ്റ്റന്റ് മാനേജറായി നിയമിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആർഡർ വൃദ്ധൻ കയ്യിൽകൊടുത്തു.

വൃദ്ധ:-ശമ്പളം സ്ഥാനവും തല്പക്ഷണം തൃപ്തമാക്കുകൊണ്ട് നിരാശപ്പെടരുത്. താമസത്തിനു കമ്പനിവക സ്ഥലമുണ്ട്. താമസിക്കാതെ നല്ല ശമ്പളവും മാനേജർസ്ഥാനവും തരാം.

സുന്ദരൻ:-മഹാസമുദ്രത്തിൽ മറുകരകാണാതെ കിടന്നുഴന്നു എന്ന കരകയറി ജീവിക്കാൻ മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിത്തന്ന ഒരു മാതൃകയെന്ന എത്ര മഹത്താണ്. ഇവിടം എല്ലാം അവിടത്തെ കൃപ.

സുന്ദരൻ അടുത്തദിവസം കാലത്തു് ജോഷിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ശുശ്രൂഷാത്തിടയാടുകി കൃത്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആരീസിലുള്ളവരെല്ലാം അയാളുടെ കൃത്യനിഷ്ഠയിലും സാമർത്ഥ്യത്തിലും സപര്യയോഗ്യതയിലും സതുഷ്ടരായി. അങ്ങനെ മാസം ഒന്നുകഴിഞ്ഞു. അനന്തരം ഒരുദിവസം കാലത്തു് ഹിന്ദുപത്രം നിവർത്തിനോക്കിയപ്പോൾ ഒരു പരസ്യം കണ്ടു. അതിന്റെ ചുവട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന പേര് അയാളെ ആകർഷിക്കാൻ പരസ്യം മുഴുവൻ വായിച്ചു. പരിക്കുപറ്റി, മൂന്നുപ്രാവശ്യം സുന്ദരന്റെ കണ്ണുകൾ അശ്രുപൂർണ്ണങ്ങളായി. അയാൾ വളരെ നേരം ഒരേ ഇരട്ടിയിൽ കഴിച്ചു. ആ യുവാവിനെ ഇത്ര പീഡിപ്പിച്ച പരസ്യം എന്തായിരുന്നു. അതു നമുക്കു വഴിയെ മനസ്സിലാക്കാം.

സുന്ദരന്റെ വേർപാടിൽ ദുഃഖിതയായി, ബോധരഹിതയായി വീണുപോയ കമലത്തിനു് വളരെനേരം കഴിഞ്ഞാണ് പ്രജ്ഞയുണ്ടായതു്. പരിചരകവൃന്ദത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയാൽ ഓർമ്മയുണ്ടായെങ്കിലും ആഹാരനിദ്രാദികളിൽപോലും ശ്രദ്ധിക്കാതെ വിച്ചു് അവൾ സമയംപോക്കി, ക്രമേണ അവൾ ഭരണിണിയായി. ക്ഷയമേറേ രോഗമെന്നും, രക്ഷപ്പെടുകയില്ലെന്നും ചില ഭിഷഗ്വരന്മാർ വിധിച്ചു. ഈ വിധി യഥാർത്ഥമാണെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം രോഗം വർദ്ധിച്ചു ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചുവന്നു. മാസം ഒന്നുകഴിഞ്ഞു. കമലത്തിന്റെ ജീവിതം അവസാനിക്കാറായെന്നു് അവളോ മറ്റുള്ളവരോ തീർച്ചയാക്കി. വളരെ പണിപ്പെട്ടു് പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ഒരു പരസ്യം

അവർ ഏഴുതിക്കൊടുത്തു. തന്റെ പഴയ ജീവിതവും അതിനുണ്ടായ മാറ്റവും ഹേതുവും വിവരിച്ചുശേഷം ആ മാറ്റത്തിന് ഹേതുളതനായ ആളിനെ മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഒന്നു കാണണമെന്നുള്ള ജിജ്ഞാസയുപ്രാപ്തനായും അതിൽ അടക്കിയിരുന്നു. സന്ദേശന്റെ പേരിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും അയാൾ പരസ്പരം കണ്ടാൽ മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം വ്യക്തമായിരുന്നു അത്.

തന്റെ കർത്തവ്യത്തെക്കുറിച്ച് ആജ്ഞാപിച്ചത് ഒരു മണിക്കൂറോളം ചിന്താമഗ്നനായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയശേഷം താൻ ജോലിചെയ്യുന്ന കമ്പനിയുടെ മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടറാകുണ്ടു് കാർട്ടുമുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിനോടു തുറന്നുപറഞ്ഞു. ഏതാനുംദിവസത്തെ അധിയും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് അയാൾ ഉടൻതന്നെ മധുരയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു.



അദ്ധ്യായം 22

വിവാഹം

കമലം ജീവിതനാടകത്തിന്റെ ഭരതവാദ്യം ചൊല്ലാൻ തയ്യാറായി കിടക്കുന്നു. അത്യാന്താ പരവശമായി അസ്സിയ തോലിയുമാത്രം ശേഷിച്ചുകിടക്കുന്ന ആ യുവതിയെ കണ്ടു സുന്ദരശൻ ദുഃഖാക്രാന്തനായി; അവളുടെ കട്ടിലിൽ ചെന്നിരുന്ന് അവളെ സ്നേഹപൂർവ്വം തലോടി. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും നിരർശ്വലം പ്രവഹിച്ച കണ്ണുനീർ കമലത്തിന്റെ ദേഹത്തു പതിച്ചു. അവൾ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. ഒരു നവചൈതന്യം മുഖത്തു പ്രത്യക്ഷമായി. സുന്ദരശന്റെ കൈപിടിച്ചു തന്റെ നെഞ്ചോടണച്ചു. “എവിടെയായിരുന്നോ?” എന്നു വളരെ വിഷമിച്ചു ചോദിച്ചു. സുന്ദരശൻ തന്റെ യാത്രയുടെ കാരണവും ഫലവും അവളെ അറിയിച്ചു. അടുത്തു നിന്ന പരിചാരികയോടു് അലമാരിയിൽനിന്നു് ഒരു ചെറിയ പെട്ടി എടുക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. “അതു വാങ്ങി നോക്കണം.” അവൾ പറഞ്ഞു. സുന്ദരശൻ പെട്ടി വാങ്ങി തുറന്നു നോക്കി. ആദ്യമായി കണ്ടതു് കമലത്തിന്റെ വസ്ത്രങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റാ പ്രമാണങ്ങളുമായിരുന്നു. രണ്ടാമതായി ബാക്സിപ്പാസിറ്റാസിറ്റകളും പാസ്റ്റർബുക്കുകളും ഒരു കവറിൽ പൂർണ്ണമായി ഉണ്ടായിരുന്നു; അഞ്ചു ലക്ഷം രൂപയുടെ സ്ഥിരം ഡിപ്പോസിറ്റ് രസീതുകൾ; ഒരു ലക്ഷത്തിന്റെ കറൻസിപ്പാസിറ്റിനുള്ള പാസ്ബുക്ക്; അൻപതിനായിരത്തിനുള്ള സേവിങ്സ് ബാങ്ക് പാസ്ബുക്ക്; അതിനടിയിലായി മുപ്പതിനായിരത്തിനുള്ള കറൻസിനോട്ടുകൾ. സുന്ദരശൻ പലപ്പോഴായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള പണം ഒരു പ്രത്യേക കവറിൽ, ഇവയെല്ലാം അടിയിലായി ലക്ഷക്കണക്കിനു വിചിരിക്കുന്ന അവളുടെ ആഭിമാനങ്ങൾ സുന്ദരശൻ ഇ

ത്രയും നോക്കിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കമലം തന്റെ കിടക്കയുടെ അടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു കവറൊടുത്തു് അയാളുടെകൈയിൽ കൊടുത്തു. തനിക്ക് സ്ഥാവരമായും ജംഗമമായും ബാങ്ക്നികേഷനിലും പണമായും ഉള്ള സകല മുതലുകളും സുന്ദരേശൻ വിട്ടു കൊടുത്തുകൊണ്ടു് എഴുതിവെച്ചിരുന്ന വിൽ ആൺ ആ കവറിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു്.

സുന്ദരേശൻ:-സംസാരിക്കാൻ സമയമില്ല. ഞാൻപോയി ഒരു ഡാക്ടറെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാം.

കമലം:-വേണ്ട, ചികിത്സയ്ക്കുള്ള കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി.

സുന്ദരേശൻ സമാധാനം പറയാതെ എഴുന്നേറ്റു പുറത്തേക്കോടി. ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ സമത്വനരം സമ്മതനമായ ഒരു ഡാക്ടറെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു തിരിച്ചുവന്നു. ഡാക്ടർ കമലത്തിനെ പരിശോധിച്ചു് ചികിത്സയും ആഹാരക്രമവും നിശ്ചയിച്ചു. ഒരു മരണം കത്തിവെച്ചു.

ആധികൊണ്ടുണ്ടായ വ്യായിയല്ലേ? ആധിനീങ്ങി മനസ്സിനു സന്തോഷമുണ്ടായപ്പോൾ വ്യായിയും കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഒരുമാസം കൊണ്ടു് അവർക്കു പണ്ടുണ്ടുണ്ടാലാല ആരോഗ്യവും ഉന്മേഷവും ലഭിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്നു് അവർതമ്മിലുള്ള വിവാഹവും പലമന്ദിരങ്ങളുടെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ടു. വിവാഹച്ചടങ്ങുകളെല്ലാം തീർന്നശേഷം സുന്ദരേശൻ തന്റെയും കമലത്തിന്റെയും അതുവരെയുള്ള ജീവചരിത്രത്തെ പരാമർശിച്ചു് ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. അതു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒടുവിൽ പ്രത്യേകമായി ചേർക്കുന്നുണ്ടു്.



അദ്ധ്യായം 23

ഇന്ദിരയുടെ പശ്ചാത്താപം

വിവാഹാനന്തരം ഒരുദിവസം സുന്ദരേശൻ ആമീസിൽനിന്നു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ തനിക്കു അഭിമുഖമായി ഒരു കാർ വരുന്നതുകണ്ടു റോഡിന്റെ ഒരുവശത്തേക്കൊഴിഞ്ഞു. കാർ സുന്ദരേശനെ കടന്നു ഉടൻ പെട്ടെന്നു നിന്നു. അതുകണ്ടു സുന്ദരേശൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഇന്ദിര കാറിൽനിന്നും ഇറങ്ങി തന്റെ നേക്കു വരുന്നതു സുന്ദരേശൻ അവിടെ നിന്നു. ഇന്ദിര അയാളെ സമീപിച്ചു.

ഇന്ദിര:-നമസ്കാരം, എത്രകാലമായി കണ്ടിട്ടു?

സുന്ദര:-നമസ്കാരം.

“ഇത്രയുംകാലം എവിടെയായിരുന്നു? ഇപ്പോൾ എത്രാലയ്യുന്നു?”

“ഞാൻ പണം സമ്പാദിക്കാൻ പോയിരുന്നു. ഈ ലോകത്തു സ്നേഹം നിസ്സാരമാണെന്നും പണമാണു വലുതെന്നും ഇന്ദിര പറഞ്ഞില്ലേ? അന്നു ബോർഡിങ്ങിൽനിന്നും പോന്നതാണ്.”

“എന്നിട്ടു വല്ലതും സമ്പാദിച്ചോ?”

“പത്തുപതിനഞ്ചു ലക്ഷത്തിനു സമ്പാദിച്ചു.

“പത്തുപതിനഞ്ചു ലക്ഷമാ? കള്ളം.”

“അക്ഷരംപ്രതി സത്യം. ഞാൻ പറഞ്ഞതിലും കൂടും മനേയുള്ളു.”

“എന്നാൽ ഇനിയും നമ്മുടെ വിവാഹം നടത്താമല്ലോ.”

“സാധ്യമല്ല. ഒന്നാമതു്, ഞാൻ വിവാഹംചെയ്തു.”

(സസംഭ്രമം) “ആരെ? എന്ന്?”

“ഒരു വേശ്യയെ, ഏതാനുംദിവസം മുന്പു്.”

“വരണം.”

“അവർ തെറ്റിലായിരിക്കുമോ?”

“ഇല്ല, ഒരിക്കലുമില്ല; അവർക്കു ഹൃദയമുണ്ട്.”

ഇന്ദിരയുടെ കവിൽ അവർ രണ്ടുപേരും സുന്ദരരേണെൻറ വീ
ട്ടിലേക്കുപുറപ്പെട്ടു. വീടിന്റെ മുൻവശത്തു് ഒരു കാർ വന്നുനിന്ന
തും ഇന്ദിരയ്ക്കു സുന്ദരരേണെൻറ കവിൽനിന്നു് ഇറങ്ങുന്നതുംകണ്ടു്,
കമലം ഓടിച്ചു.

സുന്ദര:-കമലം, മിസ് ഇന്ദിരയും ഞാനും കാഴ്ചകളേമറ്റൊ
ന്നു് ഇല്ല. സുപ്രസിദ്ധനായ സർ കൃഷ്ണമൂർത്തിയുടെ പുത്രി. ഞ
ങ്ങൾതമ്മിൽ യുദ്ധമുതലായ വഴിക്കുവെച്ചു കണ്ടു. നിന്നെ കാണാൻ
ഇടയാക്കു വന്നതാണു്.

കമലം:-വളരെ സന്തോഷം, വരണം അകത്തുപോകാം.

സുന്ദരരേണെൻറ വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു നടന്നു. കമലം ഇന്ദിരയ്ക്കു
ടെ കൈയ്യുപിടിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളെ അനുഗമിച്ചു. മൂന്നുപേ
രും മുക്കിലുതെ നിലയിൽ വിശാലമായ ഒരു മുറിയിൽ പ്രവേശി
ച്ചു. ആ മുറിയുടെ ഭ.ഗി, അതിലെ സാമഗ്രികളുടെ വൈവി
ധ്യവും വൈചിത്ര്യവും, കമലത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ സൗന്
ദര്യം സപര, സപരവമായും ഇതെല്ലാം ഇന്ദിരയെ അതുതോ
ലീനയാക്കി. കമലം ഇന്ദിരയെപിടിച്ചു് ഒരു സോഫയിലിരുത്തി.

“നിങ്ങൾ തമ്മിൽ വളരെക്കാലംകൂടി കണ്ടുതല്ല. അല്ലെങ്ക
ൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഞാൻ ഇതാ വരണം.”

കമലം ആ മുറിയിൽനിന്നു പോയി. കുറെ കഴിഞ്ഞു് വെ
ള്ളിത്തട്ടങ്ങളിൽ പലഹാരങ്ങളും വെള്ളിക്കപ്പുകളിൽ ചായയും
എടുത്തുകൊണ്ടു് തിരിച്ചെത്തി. സുന്ദരരേണെൻറയും ഇന്ദിരയ്ക്കു
യും മുഖിൽ തട്ടവും കപ്പും വെച്ചു. അന്നന്തരം അവളും ഇന്ദിര
യ്ക്കു അടുത്തിരുന്നു.

ഇന്ദിര:-ഞാൻവന്നു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കയാണല്ലോ. ഇവിടെ വേ
ലക്കരിക്കൂട്ടം എന്തിനാണു് തന്നത്താൻ പോയതു്?

“വേലക്കാർ അഞ്ചുപേരുണ്ട്. മൂന്നുസ്ത്രീകളും രണ്ടു പുരുഷന്മാരും. അതിനുംപുറമെ ഒരു ഡ്രൈവറും ക്ലീനറും. എത്ര പേരുണ്ടെങ്കിലും എന്റെ ഭർത്താവിനും അതിഥികൾക്കും ഞാൻ അവരെക്കൊണ്ടു വിളമ്പിക്കാറില്ല. ഞാൻ ഒരു സ്ത്രീയല്ലേ. വിശേഷിച്ചു ഈശ്വരകാരണത്താൽ ഒരു ഭാര്യയുമാണല്ലോ.

“ഭാര്യയായതുകൊണ്ടു് അന്യർക്കുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെടണമെന്നുണ്ടോ? അങ്ങനെയൊന്നിടൽ ഭാര്യയാകാതിരിക്കയല്ലേ ഭേദം?”

“ഞാൻ അധികമൊന്നും പറിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഒരു പഴമക്കാരിയാണ്. ഒരുത്തമപുരുഷന്റെ ഭാര്യയാകുന്നതു് ഒരു മഹാഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു. ഒരുമുട്ട സ്നേഹിക്കണമെന്നും ഒരാൾ എന്നെ സ്നേഹിക്കണമെന്നും ഞാൻ വളരെ കൊതിച്ചു. ഭാരതീയസ്ത്രീകൾക്കു പൊതുവേയുള്ള ആഗ്രഹമാണതു് പക്ഷേ, പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസവും ആചാരങ്ങളും നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചതോടുകൂടി അതുവരെ പരിശുദ്ധമായിരുന്ന നമ്മുടെ സ്ത്രീത്വം ദുഷിച്ചതുടങ്ങി. ആദർശവും ആചാരവും മാറിത്തുടങ്ങി. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു ഭാരതീയസ്ത്രീയായി ജീവിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിൽ എനിക്ക് അഭിമാനവും ആനന്ദവും ഉണ്ടു്. ഒരു ഭാരതീയസ്ത്രീയ്ക്കു ഭർത്താവു ദൈവമാണു്. ഭർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടതു ഭർത്താവിന്റെ മിത്രങ്ങളേയും അതിഥികളേയും സല്ക്കരിക്കേണ്ടതും അവളുടെ കടമയാണ്. അതു നിവൃത്തിച്ചുണ് അവാർ ആനന്ദവും സംതൃപ്തിയും അടയുന്നതു്. ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ നിങ്ങൾ അതുതപ്പെടുത്താ. പുച്ഛിച്ചുക്കൊ. ഒരു വേശ്യയുടെ മകൾ, ഒരു വേശ്യയായി കഴിഞ്ഞവൾ; അവൾ ഇത്രപെട്ടെന്നു് ശീലാവതിനോ, അരുന്ധതിയോ ആയിത്തീരുന്നോ എന്നു ചോദിച്ചുക്കാ. എനിക്കു ഈശ്വരൻ ഹൃദയവും ബുദ്ധിയും തന്നിട്ടില്ലേ? എനിക്കും നന്മ നന്മയും തിന്മ തിന്മയുമല്ലേ? എന്റെ നന്മയും, പശ്ചാത്തപിച്ചും ഇനിയും ദ്രവ്യമായ സന്മാർഗ്ഗം

ജീവിതം നയിച്ചു പരിഹരിക്കാൻ ഞാൻ ഉറച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ശപഥൻ എന്റെ പിഴകൾ ക്ഷമിക്കും. ലോകരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഞാൻ ഇന്നും എന്തും വേശ്യയായിരിക്കാം. അതു സാരമില്ല. എന്റെ അന്തഃകരണം പരിശുദ്ധമാണ്. നമ്മുടെ ബാഹ്യദൃഷ്ടി കൾക്ക് അശോചരമായ ദൈവത്തിനും എന്റെ ഭക്താവിനും എന്റെ പരിശുദ്ധി ബോധ്യപ്പെടണമെന്നേ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുള്ളൂ.

സുന്ദര:-ഇന്ദിര ഒരു സംഭവം അറിഞ്ഞില്ലല്ലോ. ഞങ്ങളുടെ വിവാഹകാര്യം ആലോചിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് കമലത്തിനു സുഖമേകട്ടെ പിടിച്ചെടു. മരിച്ചുപോകുമെന്ന് അവളും ഡാക്ടറന്മാരും തീർച്ചയാക്കി. കമലം അവളുടെ സകല സഹായങ്ങളും എനിക്കുതന്നുകൊണ്ടു് ഒരു വിദ്യുച്ഛക്തിവെച്ചു. വസ്തുക്കൾ, ബാഹ്യനീക്ഷേപങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ, കൈമുതൽ, എല്ലാത്തിനുംകൂടി ഇരുപതുലക്ഷത്തിലധികം വിലപിടിക്കും. അതാണു പത്തുപതിനഞ്ചുലക്ഷം സമ്പാദിച്ചെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്.

ഇന്ദിരയുടെ മുഖത്തു് പശ്ചാത്താപവും ലജ്ജയും കളിയാടി.

ഇന്ദി:-സത്യമാണോ?

കമ:-അദ്ദേഹം കള്ളം പറയുകയില്ല. സഹോദരി, എനിക്കു പണം എന്തിനു്! എന്റെ ജീവനേഭക്താവിനു ഞാൻ സമർപ്പിച്ചില്ലേ? എനിക്ക് അജ്ഞാതത്തിന്റെ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും മതി. പണം നിസ്സാരം. 'പണം എത്രഉണ്ടായാലുംതന്നെ സ്നേഹിക്കാനും തനിക്കു സ്നേഹിക്കാനും ഒരാൾ ഇല്ലെങ്കിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവിതംകൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനം?

ഇന്ദിരയ്ക്കു് അവിടെ ഇരിക്കാൻ വിഷമമേതോന്നി. ഒരു വേശ്യയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന സന്മാർഗ്ഗബോധവും? വിവേകവും ആദർശശുദ്ധിയും വിദ്യാസമ്പന്നനായെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന തനിക്കില്ലാതെ പോയതിൽ അവൾ ഓടിച്ചു. ഭാരതീയസ്ത്രീത്വം, അതിന്റെ പാവനവും പൂർണ്ണവുമായ രൂപത്തിൽ, അവളുടെ അന്തഃകര

ണത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചു. കമലം വേശ്യയായിരുന്നെന്നും ഇ പ്ലോര പതിവുതയായിരിക്കുന്നെന്നും താൻ സ്നേഹത്തെ ചവിട്ടി തേച്ചെന്നും അവൾ സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി സർവ്വസപര്യം ഉപേ ക്ഷിച്ചെന്നും സുന്ദരശരണൻ പറഞ്ഞത് ഇപ്പോഴും അവളുടെ ചെ വിയിൽ മുഴങ്ങുന്നു.

ഇന്ദിര ചായകുടിച്ചിട്ട് എഴുന്നേറ്റു.

“ഞാൻ ഒരത്യാചര്യം പ്രമാണിച്ചു പുറപ്പെട്ടതാണ്. വഴി ക്കുവെച്ച് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ടു. സഹോദരിയെക്കൂടി കാണാൻ കോതിച്ച് ഇങ്ങോട്ടു വന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ചോദിച്ചു; ഇ നിയ്യം വന്നുകണ്ടുകൊള്ളാം.

കമ:-ഇതു വെളുപ്പാടോ?

ഇന്ദി:-ക്ഷമിക്കണം; താമസിച്ചാൽ അച്ഛൻ പരിഭ്രമിക്കും. ഞാൻ ഇനിയും വന്നു കണ്ടുകൊള്ളാം.

കമലവും സുന്ദരശരണനും കാർ നീക്കുന്നിടംവരെ ഇന്ദിരയെ അനുഗമിച്ചു.

കമലം:-എന്താണ് അവരുടെ മുഖത്തു് ഒരു വ്യക്തത?

സുന്ദ:-നിന്റെ വാക്കുകൾ കറിക്കുകൊണ്ടു. അവർക്കു പ ശ്യാത്താപമുണ്ടായി.

കമ:-അയ്യോ! ഞാനാണോ അവരുടെ ദുഃഖത്തിനു കാര ണം? അതു കഷ്ടമായല്ലോ!

സുന്ദ:-ഒട്ടും ഇല്ല. വളരുന്നതായി. ഇനിയും അവർ ഒരു സ്ത്രീയാകും. പശ്യാത്താപം അവളെ നേർവഴിക്കു നയിക്കും.



അദ്ധ്യായം 24

സമുദായസേവനം

സുന്ദരശരണൻറയും കമലത്തിൻറയും ജീവിതത്തിൽ വി
 ഞ്ഞാ ഒരു പരിവർത്തനം ഉണ്ടായി. രണ്ടുപേരുംകൂടി പല ദിവസ
 ങ്ങളിലും നടത്തിയ ആലോചനയുടെ ഫലമായി സുന്ദരശരണൻ ഉ
 ദ്യാഗം രാജിവെച്ചു. സമുദായസേവനത്തിന് ഒരു പദ്ധതി ത
 യ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ ചെയ്തത്. വേശ്യാവൃത്തിയി
 ലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരണം നടത്തി അ
 വരെ അതിൽനിന്നു വിരമിപ്പിക്കുവാൻ ആദ്യമായി ആരംഭിച്ചു.
 ആ ശ്രമം സഫലമാകുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവരിൽ ഉപജീവ
 നത്തിനു വഴിയില്ലാത്തവരെ താമസിപ്പിക്കുന്നതിനും അവർക്കു വി
 ദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനും വേണ്ട കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയിച്ചു. ഇ
 ങ്ങനെ സുന്ദരശരണൻറയും കമലത്തിൻറയും സമുദായസേവന
 രംഗം സജീവമായി. അവരുടെ പ്രവൃത്തിൻറെ അഭിവൃദ്ധിയും
 പ്രയോജനവും ജനങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ. പല പണ
 കാരും ആ സംരഭത്തെ സഹായിക്കാൻ തയ്യാറായി. അ
 ടി അഗതിമന്ദിരം വച്ചതാക്കി. അനാഥന്മാരു സ്ത്രീ
 ങ്കളെയും കൂടുതലായി സ്വീകരിച്ചു. ഒരു പ്ര
 വായനശാല, സാങ്കേതിക വിദ്യാലയം, ഹോ
 യും സ്ഥാപിച്ചു. മുരുകത്തിൽ ഒരു കെ
 ങ്ങിരം ഇല്ലായിപ്പോണ്ടു പ്രസിദ്ധമായി
 ങ്ങനങ്ങൾക്ക് ഉദാരമായ ഗ്രാന്റ്
 കെ ഒരുദിവസം ഒരു കാർ അ
 ന്നുവന്നു. സുന്ദരശരണം ക
 ങ്ങാക്കി, “എൻറെ സ്വ

ഞാനുകൊണ്ട് സുന്ദരൻ ഗോദിലേക്ക് ഓടി. കമലവും ഭർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു.

സുന്ദരൻ:-കമലം, എന്റെ സ്നേഹിതൻ, സഹോദരൻ മിസ്റ്റർ സപാമിനാഥൻ എം. ഏ. ഇദ്ദേഹം എന്നെ പലവിധം സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളാണ്. മിസ് ഇന്ദിരയെ നീ ഒരിക്കൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.

കമലം ഉൾപ്പെടെ രണ്ടുപേരെയും വെട്ടി. ഇന്ദിര കമലത്തിനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

സുന്ദരൻ:-ഓ! എത്ര നല്ല ഒരു സുഖിനം! നമുക്ക് വീട്ടിലേക്ക് പോകാം.

സപാമിനാഥൻ:-ഇതോ?

സുന്ദരൻ:-ഇത് അഗതിമന്ദിരമാണ്. അതിനപ്പുറത്ത് സ്കൂൾ, അതിനടുത്തു കാണുന്ന കെട്ടിടങ്ങൾ വായനശാല, തൊഴിൽശാല തുടങ്ങിയവയാണ്.

ഇന്ദിര:-അതെല്ലാം ഞങ്ങൾക്കു കാണണം.

കമലം:-വീട്ടിൽ പോയി വല്ലതും കഴിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങോട്ടു വരാം.

സുന്ദരൻ:-അതെ, അതുമതി.

സപാമിനാഥനും ഇന്ദിരയും സമ്മതിച്ചു. അവർ സുന്ദരൻറെ വീട്ടിലേക്ക് പോയി. മായ കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മന്ദിരയെയും അതിന്റെ നടത്തിപ്പിനെയും കുറിച്ച് ദീർഘമായ സംഭാഷണം നടന്നു. ഒടുവിൽ ഇന്ദിര ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“സഹോദരാ, ഒരു ദുഃഖനിയന്ത്രണത്തോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്. കഴിഞ്ഞപ്രാവശ്യം കണ്ടപ്പോൾ അങ്ങനെയൊരു സഹോദരിയും പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അക്ഷരംപ്രതി ഇപ്പോഴും ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു. ഇവിടെനിന്നും പോയതു മുതൽ പശ്ചാത്താപം എന്റെ ഹൃദയത്തെ ദഹിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആശ്വാസം കണ്ടില്ല. ജീവിതം സമുദായസേവനത്തിന് അർപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ക്കാൻ ഉറച്ചു. അതിന് ഒരു സൗകര്യം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് അച്ഛൻ മരിച്ചത്. അച്ഛന്റെ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം എന്റെ അധീനതയിലായി. നിങ്ങളുടെ സംരക്ഷണമെടുപ്പിനായി കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു. ഓടിവന്ന് അതിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ വെമ്പി. പക്ഷേ, അച്ഛന് വേറെ മക്കൾ ഇല്ലെന്ന് അറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ കഴിയുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇന്നിതാ പശ്ചാത്താപപൂർവ്വം എത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നെയും എന്റെ സ്വത്തുക്കളും ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു. ഈ പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരിയുടെ വാക്കുകൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. അതുകൊണ്ട് സുഖമേറിയതായിരിക്കണമെന്നും നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം അറിയാം.

കമലം:- കഷ്ടം! എന്റെ വാക്കുകൾ സഹോദരിയെ ഇത്ര പീഡിപ്പിക്കുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നേപി ശങ്കിച്ചില്ല. എന്റെ അപരാധം ക്ഷമിക്കണം.

ഇന്ദി:- അപരാധമോ? സുഖവും പ്രതാപവും കാണിച്ചു, അവയുപേക്ഷിച്ച് മനുഷ്യത്വം നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയ എന്നെ നേർവഴിക്കു നയിച്ചത് അപരാധമോ? കമലാദേവീ, ഒരു പുണ്യ കർമ്മമാണ് ദേവി ചെയ്തത്.

കമലം:- എന്നെ ഇങ്ങനെ വിളിക്കരുത്. ഹീനകുലത്തിൽ ജനിച്ചവളാണ് ഒരു സാധുസ്ത്രീയാണു് ഞാൻ.

ഇന്ദി:- എന്തുകലം! എന്തു സമുദായം! എന്തു വിദ്യാഭ്യാസം! മനസ്സിന്റെ സംസ്കാരവും യോഗ്യതയുമാണു് മഹത്വമുണ്ടാക്കുന്നതു്. ഞാൻ അനുജത്തി എന്നു വിളിച്ചുകൊള്ളട്ടോ?

കമലം:- വളരെ സന്തോഷം.

ഇന്ദി:- അനുജത്തി; എന്റെ അപേക്ഷ സപീകരിച്ചു എന്നെയും നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ അനുവദിക്കൂ. എന്റെ അപരാധങ്ങൾക്കു് അങ്ങനെയെങ്കിലും പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യട്ടെ. എന്റെ മനസ്സിനു ശാന്തി ലഭിക്കട്ടെ.

സുന്ദര:-പ്രസിദ്ധനായ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ ഏകപുത്രിയായി സുഖത്തിലും ഞ്ഞെപ്പര്യത്തിലും പൂജിച്ചുവളന്നു നിങ്ങൾക്കു് കഷ്ടപ്പെടുള്ള ജീവിതം സാദ്ധ്യമല്ല. അച്ഛന്റെ മരണത്തോടുകൂടി ഒരു വലിയ സപത്തു് നിങ്ങളുടെ അധീനതയിലായി. അതെല്ലാം ഭരിച്ചു സുഖമായി ജീവിക്കണം. സുഖത്തിലും പ്രതാപത്തിലും മോഹമുള്ളവർക്കു്, ജീവിച്ചുവർക്കു്, ക്ലേശം ദുസ്സഹമായിരിക്കും. കാരിൽമാത്രം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളവർ കല്ലും മുളുക്കുനിറഞ്ഞ ഭൂമിയിൽ കൂടി എങ്ങനെ നടക്കും?

ഇന്ദിര:-മതി, മതി, ഇത്രയൊന്നും പറയേണ്ട. എന്റെ അപേക്ഷ സപീകരിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഇതാ പോകുന്നു. എവിടെയെങ്കിലും പോയി എങ്ങനെയെങ്കിലും ജീവിതം ഞാൻ തുല്യം. എന്റെ സപത്തെങ്കിലും സപീകരിക്കണം. ഇന്ദിരയുടെ ശബ്ദം ഇടറി. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

കമലം അവളുടെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചുപോയിപ്പിടിച്ചു.

കമലം:-ഔദ്യോഗിക സമ്മതമാണെങ്കിൽ ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഭേദനോട് വഹിച്ചു് ഇവിടെ താമസിച്ചുകൊള്ളണം.

ഇന്ദി:-സ്ത്രീകൾക്കുള്ള ആർദ്രത പുരുഷന്മാർക്കുണ്ടാകുമോ?

സുന്ദര:-അതുമാത്രം പറയരുതു്! ഇന്ദിര പ്രത്യേകിച്ചും.

ഇന്ദിര:-ഔദ്യോഗിക, എന്റെ തെറ്റുകൾ പൊറുക്കണം. ദുഃഖം അതിൽ ഞാൻ എരിയുകയാണ്. ആ അഗ്നിയിൽ എന്തിനു് നെച്ചു് വീഴു്തുനന്ദി?

സുന്ദരൻ പശ്ചാത്താപിച്ചു, മാപ്പുചോദിച്ചു.

സുന്ദര:-ഇതെല്ലാം സപത്തംവകയാണെന്നു വിചാരിച്ചു് സപത്താപ്രമാണവും സന്തോഷമായും താമസിക്കണം.

ഇന്ദി:-ഇപ്പോൾ എന്നിങ്ങനെ തൃപ്തിയായി; സന്തോഷമായി. തലമുഖം ഇത്രയും കൂടി സപീകരിക്കണം.

അനന്തരം ഇരുപത്തയ്യായിരം രൂപയ്ക്കുള്ള ഒരു ചെക്ക് സുന്ദരന്മാരെ ഏല്പിച്ചു. പതിനായിരത്തിനൊരുകെട്ടു് സപാമിനാശനം കൊടുത്തു.

സപാമി:-എന്റെ ആദ്യത്തെ സംഭാവനയാണിത്. ജ്യേഷ്ഠന സുഖമില്ല. അതുകൊണ്ടു് തച്ഛ്യാലം എന്റെ സേവനം സമർപ്പിക്കാൻ വിർവാഹമില്ല. ജ്യേഷ്ഠന സുഖമായാലുടൻ ഞാൻ കാടിഎത്തും.

സുന്ദ:-സഹോദരാ, എന്റെ അപരാധങ്ങളെല്ലാം ക്ഷമിക്കണം. നിങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങളും സഹായങ്ങളും മറന്നു് നിങ്ങളെ അവമാനിക്കാനും കൊല്ലാനും ഞാൻ തുനിഞ്ഞു. എന്റെ ദൃശ്യ ജീവിതത്തിന്റെ ദ്വിതീയ ഘട്ടത്തിലാണ് അതു സംഭവിച്ചതു്. എന്റെ സഹോദരൻ ക്ഷമിക്കണം.

സപാമി:-നാം നാലുവ്യക്തികൾ. ആ വ്യക്തികൾ ഒന്നാകുന്നു. അപ്പോൾ അതൊരു മഹച്ഛക്തിയായിത്തീരും. ഇങ്ങനെ നാം മഹത്വം നേടുന്ന ഒരു മുഹൂർത്തത്തിൽ കഴിഞ്ഞ കഥകൾ എല്ലാം പാടേ മറക്കുക.

സപാമിനാഥൻ എഴുന്നേറ്റു് സുന്ദരനെ ആചിംഗനം ചെയ്തു. രണ്ടുപേരുടെയും കണ്ണുകളിൽ അശ്രുവിന്ദുക്കൾ പൊടിച്ചു. പുച്ഛകാലസ്മരണയിൽനിന്നുദിച്ച പശ്ചാത്താപംകൊണ്ടോ, ഭാവികായ്സ്മരണയാൽ ഉളവാകുന്ന സന്തോഷംകൊണ്ടോ എന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഇവിടെ സുന്ദരനോടും കമലത്തിനോടുംകൂടി താമസമാക്കി. വിദ്യാലയത്തിന്റെയും വായനശാലയുടെയും മുഴുവൻ ചുമതല അവർ ഏറ്റെടുത്തു. സപാമിനാഥൻ രണ്ടുദിവസം താമസിച്ചിട്ടു്, താമസിച്ചാതെ വന്നുകൊള്ളാമെന്നുള്ള കരാറിൽ, സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി.



അദ്ധ്യായം 25

സുന്ദരേശന്റെ പ്രസംഗം

വിവാഹാവസരത്തിൽ സുന്ദരേശൻ ചെയ്ത സുദീർഘമായ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷേപം ചുവടെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

മാന്തുക്കളെ, മനുഷ്യരായി ജനിച്ചു, കുറെക്കാലം മനുഷ്യരായിത്തന്നെ വളർന്നശേഷം ദീഗങ്ങളായിത്തീർന്ന രണ്ടുപേർ വീണ്ടും മനുഷ്യത്വം കൈക്കൊള്ളുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായ പരിവർത്തനങ്ങൾ പരസ്യമാക്കുകയും ഞങ്ങളുടെ തെറ്റുകൾ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് പലക്കും ഒരു പാഠമായിത്തീരമെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. ആദ്യമായി ഏന്റെ തെറ്റുകളെക്കുറിച്ച് പറയാം. ഞാൻ ഒരു സാധാരണ കുടുംബത്തിൽ, പറയത്തക്ക സമ്പത്തോ, ദാരിദ്ര്യമോ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിൽ, ജനിച്ചു. മാതാവു മരിക്കുകയാൽ അച്ഛന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ സുരക്ഷിതമായ രീതിയിൽ വളർന്നു. ഒരൊറ്റ ക്ലാസ്സിലെങ്കിലും ഞാൻ ഒന്നാമനായി ജയിക്കാതിരുന്നില്ല. നാട്ടുകാരും ഗുരുക്കന്മാരും എന്നെ സ്നേഹിച്ചു; അനുഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ ഫൈസ് ക്ലാസ്സിലെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി കാളേജിൽ എത്തി. അച്ഛൻ മരിച്ചു. സ്വന്തം ബുദ്ധിയും സ്വഭാവവും മാത്രമായി ഏകാന്ത സാഹസ്യം. പല ഒഴുക്കുകളിലൂടെയും സമാധാനത്തോടുകൂടി ഇൻറർമീഡിയേറ്റിനും ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായി ജയിച്ചു. ബി. എസ്സു ചേർന്നു; എന്റെ അത്യാവശ്യങ്ങളെല്ലാം നിറവേറുന്നതിനു സ്റ്റാളർഷിപ്പ് തീരെ മതിയാകാതെ വന്നതിനാൽ ക്ലാസ്സൻ നടത്തി പണം ഉണ്ടാക്കാൻ ഞാൻ ഉറപ്പു മിട്ടു. ബി. എ. ക്ലാസ്സിൽ എത്തിയതോടുകൂടി ചില പുതിയ സ്നേഹിതന്മാരെ ലഭിച്ചു. അവരിൽ ഒരാൾ വലിയ പണക്കാര

നായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി അവിടുത്തെ ജീവിതരീതികളും ബാഹ്യമോടികളുംകണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരാൾ. അദ്ദേഹത്തിന് എന്റെ ജീവിതത്തിൽ അറപ്പും, വെറുപ്പും തോന്നി; അതൊക്കെപ്പോലും അനുഭവം. അദ്ദേഹം ബാഹ്യമോടികളിലും പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായങ്ങളിലും എനിക്കു പരിശീലനം നൽകാൻ തുടങ്ങി. ആദികാലങ്ങളിൽ ഞാൻ വഴിപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹവുമായുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിൽ എന്റെ മതനിയമം കുറഞ്ഞു. ബാഹ്യമോടിയിൽ ഭ്രമം വർദ്ധിച്ചു. ചില യുവതികളുടെ സമ്പർക്കം നേടി. അവരിൽ ഒരാൾ എന്നെ ആകർഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ വ്യക്തിത്വവും വിദ്യാഭ്യാസവും നശിക്കുന്നതായി എനിക്കു അനുഭവപ്പെട്ടു. ഒരു ക്രൂരകാരിയെ ഞാൻ സർവ്വതംനോക്കി സ്നേഹിച്ചു. അവരെ കാണാതെ പ്രയാസമാണെന്നും. പഠിത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധയില്ലാതായി. ബി. എ. പരീക്ഷയുടെ ഫലം പുറത്തായപ്പോൾ ഞാൻ രണ്ടാംക്ലാസ്സിലേക്കു അധഃപതിച്ചെന്നു ബോധ്യമായി. എന്നെ പണംകൊണ്ടു ധാരാളം സഹായിക്കുകയും സ്ത്രീകളുടെയും അപമാനസഞ്ചാരികളായ യുവാക്കന്മാരുടെയും ഇടയിലേക്കു എന്നെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു സ്നേഹിതൻ, എന്റെ ക്രൂരകാരിയുമായുള്ള സമ്പർക്കം ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നു ഉപദേശിച്ചു. പക്ഷേ, എന്തുഫലം? കരസ്ഥമാക്കുന്ന ഒരാളെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു വളർത്തിയ ഒരു റിട്ടർണിന്റെ നടുവിൽകൊണ്ടുപോയി വെള്ളത്തിലേക്കു തള്ളിയിട്ടു “ഒഴുക്കുണ്ടു്, ആഴമുണ്ടു്” എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്തുഫലം? ഏതായാലും എന്റെ കാര്യത്തിൽ സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഉപദേശം കേൾക്കാനുള്ള കാലം കഴിഞ്ഞുപോയിരുന്നു; എന്നുമാത്രമല്ല, എന്നെ ഉപദേശിച്ച സ്നേഹിതൻ എന്റെ ക്രൂരകാരിയെ കൈകൊണ്ടു കാൻ ആശിക്കുന്നതായി ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയും അന്നെന്നിക്കണ്ടായിരുന്നു;

എന്റെ ക്രൂരകാരിയെ കൂടാതെ ജീവിക്കാൻ എനിക്കു വിഷമം തോന്നി. ഞാൻ അവളുടെ മുമ്പിൽ എന്റെ വിവാഹാഭ്യർത്ഥന സമർപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, എനിക്കു പണമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് ആ

വര അതു നിരസിച്ചു. ലോകത്തിൽ സ്നേഹത്തിനു് ഒരു വിലയു മില്ല? വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സ്ഥാനമില്ലേ? ഈ വക പ്രശ്നങ്ങൾ എ ണെൻ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചു. ഞാൻ ഹതാശനായി; നിരാശയും ദുഃഖവുംമൂലം ഞാൻ ഭ്രാന്തനായി. ക്ലേശങ്ങൾ മറക്കാൻ മദ്യപാനം തുടങ്ങി. എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനെ വധിക്കാൻ ഞാൻ മുതി ന്നും. ദുർമ്മാർഗ്ഗികളുമായി കൂട്ടുകെട്ടു് ആരംഭിച്ചു. കുടി വർത്തിച്ചു. വേശ്യാലയങ്ങളിൽ പോകുൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, ഈശ്വര കാരണ്ണം അപ്പം ശേഷിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിലധികം ദു ഷ്ടിച്ചില്ല.

ഇനിയും എന്റെ വധുവിനെക്കുറിച്ചു പായാം. കമലം ഒ രു വേശ്യയുടെ മകളായി ജനിച്ചു. മടിക്കലേഷൻ ജയിച്ചു ഭോ ഉജിൽ ചേരാൻ തയ്യാറായ ഘട്ടത്തിൽ മാതാവു മരിച്ചു. അങ്ങ നെ, വിദ്യാഭ്യാസം തുടരാൻ അവർക്കു സാധിക്കാതെ വന്നു. യോഗ്യനായ ഒരാളെക്കൊണ്ടു് അവളെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കാൻ മാതാവു തിരഞ്ഞെടുക്കിലും വേശ്യയുടെ മകൾ എന്നുപാഞ്ഞു് ലോ കശ്ലാപം പറ്റിപ്പിടിച്ചു പിൻമാറുകയാൽ ആ ആഗ്രഹവും സാധിച്ചില്ല. അവർ അനാഥയായി. പേരിനു വേശ്യയുമായി. അവർ എങ്ങനെ ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഞങ്ങൾതമ്മിൽ പരി ചയപ്പെട്ടതു മുതൽ പരിശുദ്ധയാണ്. ഞങ്ങളുടെ ഭൂതകാലചരി ത്രങ്ങൾ പരസ്പരം അറിയിച്ചു. എന്റെ കുടിമാറാൻ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു് അതുസാധിച്ചു. ഞാൻ കുടിച്ചുചൊടിച്ചൊഴുതെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ഒരു രാത്രി മുഴുവൻ അവർ എന്റെ അടുത്തിരുന്ന കരഞ്ഞുകഴിച്ചു കൂട്ടി. ഒരുദിവസം ഞാൻ കുടിച്ചു മതിമറന്നു് അവളെ നിർദ്ദയം പ്രഹരിച്ചു. അതു അവർ അർക്കുഷാഭ്യയായി സഹിച്ചു. ഞാൻ കുടി നിർത്തിയെങ്കിലും കയ്യിൽ പണം ഇല്ലാതായി, ആ നിലയിൽ കമലത്തിന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കാൻ മനസ്സുനുവദിച്ചില്ല. ഒരേ ഴത്തെഴുതിവെച്ചിട്ടു് ഞാൻ അവിടംവിട്ടു. എന്റെ എഴുത്തുകു ണു് കമലം ദുഃഖിതയായി, എന്തു ദുഃഖം? ഭാവി ജീവിതമെങ്കിലും

വേശ്യയെന്ന പേരില്ലാതെ മാനമായി കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നുണ്ടായ മോഹം നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ ഉള്ള ദുഃഖം അധി വ്യക്തമായി. ക്ഷയമാണെന്നു ഡാക്ടറന്മാർ വിധിച്ചു. എന്നാൽ കോളറാണെന്നു ശിശു അവർ പത്രങ്ങളിൽ ഒരു പേർ പറഞ്ഞുവന്നിട്ടുള്ളതു തിനകം എനിക്കോരദ്യോഗികിട്ടി. പരസ്യംകൊണ്ടു ദുഃഖിതനായി ഞാൻ അവധിയെടുത്തുകൊണ്ടു കമലത്തിന്റെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞി. മരിച്ചുപോകുമെന്നു തീർച്ചയാക്കി അവർ ഒരു വിട്ടുപിരിഞ്ഞി വെച്ചിരുന്നു. ആ വില്ലം അവളുടെ വസ്തുക്കളുടെ ദുഃഖം, ആഭരണങ്ങൾ എന്നിവയും എന്നെ എല്ലാത്തും അനുപരകൃപയാൽ ആധിതീനും തുടന്നു വ്യാധിയും.

കമലം വേശ്യയായതു എന്തുകൊണ്ടു? വേശ്യയുടെ മകൾ എന്നുപറഞ്ഞു ലോകം അവളെ വെറുത്തതുകൊണ്ടു, അതിനു അവളാണോ ഉത്തരം പറയേണ്ടതു? ആരെങ്കിലും അവളെ വിവാഹംചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അവർ മാനമായി ജീവിതം നയിക്കുമായിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ദുഃഖിതയായിട്ടാണു അവർ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതെന്നും, സാമ്പത്തികജീവിതം ഇല്ലിട്ടിരുന്നു എന്നും എനിക്കു ബോദ്ധ്യവും ഉണ്ടു. കമലയുമായി കൂട്ടിമുട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഇന്നും മൃഷ്ടക്കടിയൻ ആയി കഴിയുമായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ വൈപരീത്യംകൊണ്ടു ഞാനും കമലവും ഒഴിച്ചു. എന്നാൽ പരിതഃസ്ഥിതികൾ അനുകൂലമായപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ സന്മാർഗ്ഗബോധം ഉണർന്നു. ഞങ്ങൾ മനുഷ്യരായി. ഇനിയും മനുഷ്യരായിത്തന്നെ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തെന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഒരു "പുനർജന്മം" എടുത്തിരിക്കുകയാണു്.

S. N. V. നോവലും കഥയും

അവിശ്വാസം	ബി. ജി. കരപ്പ്	2	0	0
എക്സ്പ്രസ്	ആർ. മാധവപ്പ	2	0	0
സുഷമ	ബി. ജി. കരപ്പ്	1	12	0
പുനർജന്മം	മിസ് ജെ. ആർ. ജോഷ്യാ	1	8	0
അമാമഹിനി	ഭദ്രശിയർ രാമകുമാരൻ	1	4	0
ജീവിതവല്ലി	എട്ടുകാമികർ	1	4	0
പുഞ്ചോല	എസ് കെ. ആർ. കമ്മത്ത്	1	4	0
ലീലാഞ്ജലി	കമുകര ലീലാഭായി	1	4	0
മലഞ്ചരിവിലെ ഭൂതം	എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ	1	0	0
ഉടയാത്തകടം	പുളി മുട്ടിൽശങ്കരനാരായണൻ	1	0	0
അവളോവേശ്യ	ബി. ജി. കരപ്പ്	1	0	0
പ്രണാമം	ചെറിയാൻ ആൻഡ് റൂസ്	1	0	0
ഒയിൽപ്പള്ളി	പി. കെ. വാസുദേവൻനായർ	1	0	0
ഇരുമനീങ്ങി	മിസ് ജെ. ആർ ജോഷ്യാ	1	0	0
വെട്ടും തിരുത്തും	വയലാർ രാമചർമ്മ	1	0	0
സംസാരിക്കുന്ന മുഗങ്ങൾ	വള്ളംകുളം പി. ജി. പിള്ള	1	0	0
അത്രയാ	ജി പി. കെ കടക്കരപ്പള്ളി	1	0	0
ലേഡിടെപ്പിസ്റ്റ്	പി. കെ വാസുദേവൻനായർ	1	0	0
ഡാക്ടറുടെ മകൾ	ചേലാട്ടു പത്മസേനൻ	0	14	0
നാടൻമദമ്മ	എം. കെ. നായർ	0	12	0
നീർച്ചുഴി	ടാരാപുരം സുകുമാരൻ	0	12	0
തുപ്പുകാരി	ജി പി. നായർ	0	10	0
വിനോദശ്രീകൾ	എം. ഗോവിന്ദൻനമ്പൂതിരി	0	8	0
അഭിലാഷങ്ങൾ	ജി. പി. നായർ	0	8	0
കഥാകസുമങ്ങൾ	ആർ. സി ശർമ്മ	0	8	0
വേശ്യയുടെ മകൾ	അച്ചുസ്	0	8	0
പ്രേമമുദ്ര	പ. ഓ. ജി. എസ് ബി. എ.	0	6	0
അമ്മായിഅമ്മ	ആർ. മാധവപ്പ	0	4	0
അപരാധിനി	ആർ. മാധവപ്പ	0	4	0
അംബുജം	എ. ഡി. നാരായണശർമ്മ	0	3	0
ബാലാരാമം	ആർ. മാധവപ്പ	0	3	0

ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ

തുറവൂർ T. C. S.